

ЧАСОПИС ЗА ПОЕЗИЈУ
ПоезијаСРБ – Број 10.

Крушевац, август 2018.

ЧАСОПИС ЗА ПОЕЗИЈУ

ПоезијаСРБ

Број 10.

Крушевац, август 2018.

Издавач: Удружење песника Србије - ПоезијаСРБ, Крушевац

Портал: www.poezijasrb.com - www.poezija.rs - поезија.срб

Мејл удружења: pesnik@poezija.rs

Мејл часописа: poezijasrb@poezija.rs

УМЕСТО УВОДА – Љ. Обрадовић

Овај лист је посебан. Ми заувек у Ваша срца уносимо лепоту поезије! Свака песма коју у Часопису за поезију - ПоезијаСРБ прочитате или је објавите, оплемениће и челичити Ваше тело и душу!

Ево, овај број је јубиларни - десети. "Студент кад добије десетку, зна да нема боље оцене и да је постигао изузетан успех. Писац, кад објави 10. књига, се нада да је то подухват достојан пажње"... А кад Удружење песника Србије – ПоезијаСРБ, то јест ми, објавимо десети број часописа за поезију, знамо да је то тек зрно песка у океану поезије, која нас заплъускује из дана у дан, али знамо и да је свако зрно значајно за праву спознају суштине поезије.

Наш часопис је отворен за све песнике из Србије и расејања који пишу на српском језику (или другим ех-ју језицима), који своје поетско дело стварају управо сада, дакле савременим песницима и они су најзаступљенији у овом броју. Овога пута одабрали смо да часопис "отворе" својим песмама Перо Зубац из Новог Сада, Драгослав Граочанкић из Београда, Раденко Бјелановић из Крагујевца и др Предраг Јашовић из Ћуприје, у делу часописа под насловом **У ОВОМ БРОЈУ ИЗДВАЈАМО**. Наравно, највише простора у часопису, одвојили смо за поезију бројних песника и песникиња у делу под називом **САВРЕМЕНИ ПЕСНИЦИ**.

Посебну пажњу и у овом броју, у делу часописа под називом **ДА СЕ НЕ ЗАБОРАВЕ**, посвећујемо и песницима које су својом поезијом заслужили да се увек треба подсећати на њихово дело, то јест, да их никада и у ни у ком случају не смемо заборавити. Међу бројним таквим песницима су свакако: Добри Димитријевић, Милосав Буца Мирковић, Миљојко Милојевић, Стјепан Херман и Стојан и Милан Гочманац.

У часопису ћемо имати и кутак за **ХУМОР И САТИРУ**. Па макар то био мали кутак, као у овом броју, у коме објављујемо афоризме наших чланова: Михајла Ћирковића и Саше Милетића, као и критички осврт Вељка Стамболије на стваралаштво Јована Арсића Јовче и Ивка Михајловића.

Одлучили смо да од сада више пишемо о бројним активностима Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ. Зато су ту делови: **МАНИФЕСТАЦИЈЕ** и **КЊИГЕ ПОЕЗИЈЕ**.

Наравно и у наредним бројевима часописа ћемо задржати исказане ставове из овог увода. Уосталом, наша мисија и јесте да добру поезију приближимо читаоцима.

Поштовани песници, ауторски хонорар за објављивање у часопису нисмо у ситуацији да платимо! Ако сте са тим сагласни, пошаљите нам свој рад.

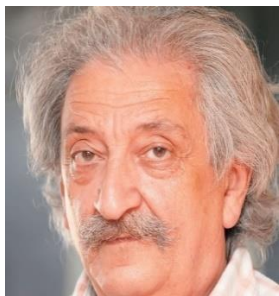
Наш мејл је: poezijasrb@poezija.rs

Добродошли!

У ОВОМ БРОЈУ ИЗДВАЈАМО

Перо Зубац, Нови Сад

СТАНКА У БОЛУ за М.Х.

Снег тек белином невиности прекрива

снег тек белином невиности прекрива
трагове дуге и суморне јесени
а већ видим како копни
пред кишама које ће стићи
ношене ветровима безнађа
и избрисати краткотрајну слику
лепоте и тишине

снег једнако пада
без великих пахуља
белих звездица детињства
дечаци из кварта
узалудно покушавају
да праве грудве
од ситног прхута снега
који не наличи на снегове
давних сретних година

у таквом дану пожелим да
не окопни брзо и да се бела радост
пресели у твоју душу
уморну од свега
што чини твој мали
велики живот

4. јануара 2016. 17 и 45.
НОВИ САД под снегом

Да има нека текија

Да има нека текија
Да одем до шејх Нурудина
Да мира нађем души

А нема

Све је у књигама

Још који сат и мину година

А ти си далеко

У неком свету мени

Незнаном

Боли ме и помисао

Да Нова година

Долази

НС 19х. 31.12.2015.

Чини ти се као да још неко

Чини ти се као да још неко

Дише у соби

А знаш да никога нема,

Као да неко помера завесе

На прозору кроз који месец пун вири,

Чини ти се да неко помера шољу од
чаја

На полици,

Препознајеш тај звук

А знаш да нико није пио чај у ноћи,

Када несан засипа очне капке,

Као маглени застор град

У којем покушавамо

Да се навикавамо на несрећу и

Препознавања зла, злобе, злосреће,

У свему.

Волео бих да дете у теби

Волео бих да дете у теби

Никада не одрасте,

Да стариш како стари дрвеће

Стамено и безболно,

А дете у теби да не стари

Јер тако би могла да

Сачуваш наду да вреди

Гледати унапред

И мирно ишчекивати

Јутро

Ткано од неизвесности

И безнађа.

12,15.

Као маслачак

Као маслачак

Заштићен биљем које га заклања

Који не препознаје ветар

Но своју лепоту расцвета

Чува до трена када ће се

Одати већењу

Природно

Тако и ти своје дане

Нижеш спокојно

Заштићена лишћем високим

Мојих мисли

Своје дане нижеш спокојно

У ишчеку неког дана

Који неће осванути.

„Како је била зелена моја долина“

„Како је била зелена моја долина“
Тако је био насловљен неки филм
Који сам гледао у невесињском кину
А само наслов памтим
И увек ме у сећању разнежи
И „Сјај у трави“
„нико неће вратити сјај
полеглој трави“
стихови драгог ми песника
и та ме слика увек
у сећању разнежи
двоје који се воле
седе на трави
и све је прозрачно
и благо
а они ће се растати
као што се ја растајем
од одлазеће године
мислећи на тебе.

31.12.2015. 20x.

У сну береш трешње

У сну береш трешње
У дедином врту
И уносиш прегршт
Румене пролетње
Радости
У собу
И видиш да то није сто
У дединој соби
И уплашиш се
А и не помислиш
Да постоји неки простор
У коме деда може
Да види како се
Радујеш
Што ћеш га обрадовати.

2.1.2016.

Будиш се рано

Будиш се рано
И очи су ти радосне
Бели се први снег
Мек и прхунав
Дахом га са симса
Можеш одувати
Али теби је свеједно
Лако у души
Јер као да је бели
Покров из неба
Пао
На црне минуте
Свакодневља.

2.1.2016. 9x.

Неко пали светло ноћу

Неко пали светло ноћу
Док спавам
У сну сам устајао јер
Сам био далеко,
Неко ме покрива,
Штити од зиме,
А знам да нема никога
У стану,
Сем успомена.

Можда си то ти
А можда и ниси.
Волео бих да ниси
Да ниси долазила
Да стојиш на Тромостовљу
И разговараш са водом
И да ниси видела
Како ме боли
Самоћа.

Станка у болу

Станка у болу
И несан узлеће као уплашена птица
Заспати и не бити ту

Станка у болу

Тренутак да се удахне
И не мисли о ономе што
Нас чини несретним
Несрећа је наша заштита
Иначе не би личили на себе
Дате рођајем и искуством
Одрастања
У срећи, у релативној срећи
У срећи ипак која надјачава
Осећај бола
Јер где год погледаш
Свуда је тама
И све што препознајеш
Јесте бол

11,27 29.12.2015.

Драгослав Граочанкић, Београд

AEQUILIBRIUM

Где је оно сунце
што је могло да
ископни кише,

Где су оне кише
што су могле да
усахну сунце?!

ГОЛУБ НА ГРАНИ

Не могу овако боси
да пређу трновиту ливаду.

Јест да би тамо били у
хладу,
али, изгубили би сваку наду.

ДАЛЕКО

Нису ручали већ
три дана,
посматрајући јата
гаврана.

А када они одлетеше далеко,
у свате,
опет нису имали
чега да се прихвате.

ГОВОР

За Предрага Богдановића Циа

Сретали смо се годинама
само на улици.
У Француској.
И на оном месту у њој
којем хитамо да говоримо,
да чујемо туђи говор,
да покушамо да живимо.

Знао сам да пише стихове.
Никада се није дало да реч
разменимо.
Били смо два преживела
бродоломника
на сићушном острву,
које није имао ко да упозна.

Осмехивали смо се један другом
пријатељски,
готово заверенички.
Све ми је о њему било јасно.
Никад нисам за њега запиткивао,
довољан ми је био његов снени,
благи, неземаљско
ведри поглед,
његова вера да је освануо
леп дан,
макар све око нас било
тмурно.

ОТКРИЋЕ

Мишљаху да су свеци
чудаци и подвижници -
и да то није нимало
лако.

А онда једног дана
увидеше
да то може свако.

ДО ИТАЛИЈЕ

Поштованом Проперцију

“Који ветар најбоље
до Италије носи?!”

Јесмо ли толико
беспослени и снени,
зар имамо толико воље
да то питање постављамо?!

Где су нам пловила, једра,
ужад, котве, компаси,
бисмо ли и по најбољем ветру
до одредишта стигли?!

*****

Ако чекамо да се све згоди,
ако нас све то млакаво мами,
увек ће нешто недостајати –
можда и ми сами.

Наше вештине нису морске,
али, шта мари!
Копно нам је знано колико пучина,
па се на њему осећамо на своме.

Можда ћемо све научити у ходу
на нашем још неуказаном,
вечито младом, мајеутичком
броду,
који нас чека оран и
нерукотворан,

са својим бројним чудесним
искуствима,
последњих путовања
и изновних поринућа,
који је на ти са
Кином, Јапаном, Сомалијом –
и сигурно чезне за нама
као ми за Италијом.

Могадиш, XII/2017.

ПУСТА ПСОВКА

Обећам свима
да више нећу да псујем!
Да ћу се бавити само Четрнаестим
Лујем,
пчелињим брујем...
И да ћу тако своју бољу срећу
да кујем.

И сви ми поверују,
јер ја то обећам чврсто.
А онда ми се учини
да је све без псовке пусто...

Престану они да верују
и у друга моја обећања,
видим да ми дружина постаје
све тања и мања,
почну чак да ме се клоне
и да изводе друге фазоне.

И зато једнога дана,
да ме потпуно скрајнули не би
чврсто обећам... себи:
псоваћу сасвим ретко,
само кад буду могли
да ме чују
Робинзон и Петко.

Заблаће, VII / 2017.

ПОДНЕ У СТРОСТЕНУ

Нигде дужег поднева
него у Стростену.

Не заостају ни јутро
ни вече.

Другде - све то протече,
једва може да се испрати.

У Стростену је најпрече
до вечери напоскон стићи.

А до јутра -
да и не говоримо.

Стростен, јуна 2016.

Из циклуса НОРДИЈАНЕ*

ДОГАЂАЈ У ХЕЛСИНГОРУ

Пожелео сам је универзално
и неуредно,
не бих ли њену наклоност
задобио.
Мислите ли да је то
помогло?!

Колико се сећам,
мој труд није био
узалудан.

Свен Јитланд (1843 - 1902.)

ДОКАЗ (1898.)

Само година рођења?
А где је она друга?!

Без ње је шуто,
не можете бити ни себи
потпуни.

Ако је нема, симетрија
је нарушена,
као да нисте ни постојали!

Бјерн Коло (1826 - 1898.)

МЕДНА СЕКИРА

Узми! Ваља се!
Мени више не треба.
Још јој је држаља
лепљива.
* * *

Немаш меда?!
Али, она је медна!
Доста је ово што је на њој
претекло.

Уосталом, она је важна.
Мед је гатка.
Некад помогне, додуше.
Али, све и да га нема,
она га није заборавила.

Нећеш ни ти!
Видећеш!

НЕБЉЕ

Да стремим небљу
или поднебљу.

Одгађам избор непрестано.
Би ли тако у бескрај
могло?!

Једном бејаш небоноша;
сећам се: не би издржао
свако.

Нико ми одлуку не пожурје
нити брани.
"... врабац у руци,
грлица на грани".

Љуби поднебље,
ал' хвали небље
(и кад није седмо).

*****

Воља је моја,
ништа ми не прети...

Додуше, ни с врапцем
није лако.
Како ћу тек с грлицом
ако на мене
из оних уста слети?!

Могу ли претећи
у овој муци
к'о златни крст
на јабуци?!

*Завршни стихови ових песама су
(такође) фикција.

И ПОСЛЕ ЦРЊАНСКОГ

Како су се српски песници
тако брзо опоравили
од Стражилова и Суматре,
како су успели да упркос свему
даље крену,
како је у њима могло остати
толико ватре,
како су нашли снаге
да се прену?!

Мало је поезија у којима би се то
збило.

У неким би огласили крај пута,
у другим се више ништа не би снило
(а можда би им и трагично заиграло
било),
у трећим би машта престала да лута.
***

Српска поезија је, међутим,
све то поднела - лако,
кренула је у бој као после сунца -
киша...

Градила се она да то може свако,
и да се никад не зна
чија ће бити највиша.

КУВАР И ЛИНГВИСТА

Тата, хоћу да будем кувар,
хоћу ону велику капу,
више ми се свиђа од круне
, зашто се због тога сви у кући
толико буне?!

Знам да би ти волео
да будем лингвиста,
али, зар не видиш да моја жеља
за кувањем блиста -
и да је сасвим чиста?!

Није лингвистика мени мрска,
нити бих ја у њој био
задња рупа на свирали,
али волим да видим
како чорба прска
и како ме сваки њен
кушач хвали!

Може кувар бити и лингвиста,
може и лингвиста кувар бити,
могу и овце да буду на броју -
и вукови сити!
Ако се посрећи
измислићу нова јела
и нове слаткише -
шта ћеш више?!

Смислићу за њих лепе,
необичне речи,
видећеш да ћу тако
испунити и своју и
твоју жељу:
кувар и лингвиста -
много су бољи
кад се смељу!

Ба, VIII / 2017.

БОРИСАВ БЛАГОЈЕВИЋ ИЛИ СЛУЖЕЊЕ ПЕСНИШТВУ

Човекова исконска, неутажива потреба и страст за певањем, ритмом и криком снажно проговара кроз Борисава Благојевића, моравског, српског песника већ три деценије, развијајући његов песнички дар и повећавајући углед саме поезије.

Један од песника коме је песништво опсесија, насушна потреба да непосустало посредује даровану, с мајчиним млеком упијену енергију и зрачење - те племените метафизичке неодгонетке сваког релевантног певања.

Природни песник, који песнички мисли и у песни и изван ње. Од оних који све чега се лате, све што их окружује - претварају у стих, у поетску слику, у облик песничког мишљења, у симбол и парадигму свог виђења и пројекције света, поготово његових магистралних сегмената.

Благојевићевој поезији се верује, из ње стижу непатворени, транспарентни и сугестивни људски гласови чежње, јецаја, наде и забринутости; некада - готово: безнађа, али оног којим се читав род опомиње! Ова поезија делује благотворно, окрепљујуће, мелемно, нарочито у оним тренуцима када изазива закључак да ни када нам измиче љубав, ни када нас изневерава доброта, братољубље (и много друго љубље), чак и нужни услови за трајање, држава, народ, па и његови најчаснији или најпозванији чувари и посвећеници - није све изгубљено!

У поезији Борисава Благојевића пева култни, митски, али и овоземаљски, пупчани, насушни део ваздашње свеколике Србије, не само средишњи, географски, моравски - и показује своју племениту равничарску, али и тихавадобрегронску снагу с којом је овај народ увек рачунао и из зла, бар за неко време излазио.

Благојевићева култивисана версификација тече природно, лако, складно и разумљиво, узбудљиво и лепо као летња Морава или плач новорођеног детета. Нигде трага од "неприродног, извештаченог и преварног", која је својства Богдан Поповић сматрао (у својој програмској речи о песништву) нежељеним, али начелно нужним пратиоцима поезије, чак и највећих песника!

Кад је већ споменут најугледнији српски антологичар песништва, прилика је да се још једном његова чувена тврдња ("Нема добрих песника него само добрих песама") на примеру поезије Борисава Благојевића бар релативизира: Борисав Благојевић је добар песник!

*****

И још нешто, можда најважније. Благојевићеве песме не мирују у корицама његових бројних збирки. Оне су, за разлику од многих других српских песама (чак и оних антологијских!), непрестано у дејству, изложене су јавности, читаоцима, слушаоцима - и њиховом, и стручном критичком суду: оне неуморно путују Србијом и целим српским језичким простором (али и изван њега), бивају јавно изговаране, најчешће наизуст, разматране и вредноване пред бројним ускомешаним слушаоцима, заљубљеницима поезије, пред провереним жиријима - на неугасивим и вазда новоустројаваним песничким фестивалима, смотрема, свечаностима и надметањима, почев од оних најугледнијих, па све до оних народних песничких сабора што славу поезије, занимање за њу и запућивање њеним стазама распирују понекад више него многи други песнички празници са именима антологијских песника у свом називу.

Освајајући највише и најбројније награде на овим песничким светковинама и надметањима, песништво Борисава Благојевића показује не само своју снагу, одјек и вредност, него и непролазну, исцелитељску и подстицајну свежину истинске песничке речи.

Борисав Благојевић својим песништвом остварује мисију коју и херметични песник, или критичар, морају сматрати високим и ређе оствариваним дометом.

Драгослав Граочанкић

Раденко Бјелановић, Крагујевац

ВЕЛИКА

Ти си моја
Ткаља
Шваља
Разумница
Сунцопреља
Работница
Бритка сабља
За мегдана
Виђелицо
Горо славна
Од узине
Изаткана
Постеља си
Моја мека
Ћилим трава
Лист душека

ОКИЋЕНА

Плавим небом
Покривена
Цвјетним пољем
Навезена
Окићена
Јоргованом
Вит јабланом
Омориком
И јагликом
Рујном зором
Див Чакором
Од Чакора
До Превије
Нема земље
Крвавије

ОРО ТИЦЕ

Очи
Су ти
Брезолике
Имаш златне
Огрлице
Ћепченице
И Бјелице
Соколове
Оро тице
Љуте ране
Невјернице
Тврде куле
Пушкарнице

КЛЕТВА

Гајтан влеђе
Планиница
Ваганица
Слобода је
Клетва твоја
И откоси
Цвјетоносни
Твоје лице
Правда света
Брижна душо
Удовице
Сва озебла
Од страхоте
Вјековима
Костурнице

ВУК ЗАВИЈА

Висна брда
Од зачуда
Заблисташе
Небом снено
Ћипра Ћафа
И Вретено
Као гете
Рт и Ћете
Изгорелјак
Стрм Волујак
Усред мрака
Крај Шумарка
Вук завија
За вучицом
У Дубрави
Поред брава
Чобан с гором
Разговара

ПЈЕГАВ МЈЕСЕЦ

Пјегав мјесец
Од пламена
Мину зором
Крај Ћемена
Слеће
Оро
Са вр' Крша
Препелицу
Опрпуша
Те пробуди
Тетребињак
Сур Стржевик
И Дугуљак

МОДРЕ ВОДЕ

Модре воде
Паћ потоке
Вранпотоке
Губилишта

Конопљишта
Јечменишта
Самосаде
Од дивљаке
Оскоруше
Мученике
Чисте душе
Морне море
Свуд разоре

ЧЕМЕР ПОЉА

Горке траве
Чемерике
Чемер поља
Чичак слике
Папратишта
Од лијека
Горско биље
Боровњаке
Јагодњаке
Малињаке
Купињаке
Умне ђаке
Учењаке

ОПСЈЕНЕ

Наоколо
Мравињаки
И тежаци
Опомене
И опсјене
Вјечне тајне
Загробљене
Занавијек
Закопане
Силоване
С камом
Ножем
Испод грла
Сатрвене
Низа прла
Вите јеле
Нељубљене

БЛАГОДАРЈЕ

У Поткрају
Благодарју
Лугови се
Таласају
Куло неба
Ватро жива
Руно златно
Од предива
Опреле те
Руке хитре
Горских
Вила
Са кршева

Др Предраг Јашовић, Ћуприја

Сачувајте човека децо

Сачувај човека у сјају ока
Ако си којим случајем заборавио лик
Снагу мишице
И мирис његовог зноја
Сачувај знак човека на себи
Док су ти руке широко ка загрљају
раширене
Сачувај искру нек врцне у оку
да васиона од среће
заблеста што
породила је човека.

Сачувај човека у дну груди
Осети њихов брид
Сети се на снагу
Залудног првог лета
и Икаровог суноврата
У прометејству пронађи
Пркос људскости
Сачувај човека
Да имаш пријатеља
Кад тама притисне нејаке.

Сачувај човека у себи
Да имаш чега да се сећаш
Кад белина бесмисла
Овлада тобом.
Сачувај човека у себи
Да би могао да дарујеш
Љубав другима.

Над именом оца
(исповест сирочета)

Прогони ме твоја једина фотографија док
подупире зид моје куће
Цела фигура ти нахерена према мајци
Виши си
Онако млад и витак
чиниш се још вишим, јачим
А био си слаб
Као да си патио од вишка жеље за
животом, шта ли.

Прогони ме твоје лице
Лик ти тражим у имену сопственог сина
Има га и нема
Измешан је са ликовима других отаца
Препознајем ти снагу духа
Лика нема.

Прогони ме твој глас
Тачније, прогони могућа боја твог гласа
Коју покушавам да препознам у
благослову и претњама
Милиона гласова туђих отаца
Тражио сам,
ослушкивао на готово свим језицима
Остала је само слутња могућег трептаја
Твојих гласних жица
Док ми тепаш оно што никад нисам чуо.

Прогони ме твој загрљај.
Који никад нисам доживео
Онако широк загрљај кошчатих руку,
чврстих мишица
Са привијеном ми главом на твоје груди
Кошуља би ти мирисала
на гадан сапун и дукан
А дах на ракију.

Прогони ме твој неживљени живот
Како да га иживим за тебе
Кад и овај мој све ми је некако тесан
А шавови му невешти, танки, танки
Све се бојим
Да се не распукну
О оче

Прогони ме твој гроб што га нема
Необележена рака
Свих мојих предака, неиспричане приче
мојих дедова
Болан је овај залеђени крик лелека
Иног сина
Што лик не може ни сном да ти досегне
Јер сећање на
оца нема.

Запис

На полеђини
Сопственог срама
Исписивао је
Немар туђе савести
Док је мирно чекао
Да га сустигну греси
Ближњих.

Братска

*И рече Каин Авељу:
Изиђимо у поље.*

Док још ти крв зове из земље
Оком брата неоплакана
Ја данас, о оче
Видех око твог убице.

Очњак му сија у зеници
Окрвављен, врх ножа у руци му се
блиста
Као да прети ка срцу ми палаца
А ја, скамењен.

Данас сам гледао твог убицу
Видео је и он мене
Препознати, гледасмо се дуго
Ја остах да чекам

Врисак крви да пригушим, о оче.

На гробу

Чији ли си
Оронуо
Ни налик дому
Готово разрушен
Скриваш као верни јатак
Име свог домаћина.
Остајеш анониман
Готово
Ничији
Као и ја
Па будимо род.

Тражим те

Тражим те
У загрљају твојих унука
Онако безбрижном, милом
На моменте грубом
Јер отац им може све да издржи.
Не налазим те.

Тражим те
У радосном осмеху твојих унучица
Док пружају руке ка сунцу
Грабећи снагу живота
О лепоте, ти је ниси осетио.

Тражим те
У њиховом милом загрљају
Не налазим те
Загрљај ти пун мене
Од тебе ни трага.

Но
Кад загледам им се у сјај ока
Радост им безбрижну
Видим богатство ми
Мајковине и очевине
Има те

Богат сам
Али залудно је богатство наслеђа
Срећа оца није и срећа сина
То знам док стежем те снажно
У празнини
Мог загрљаја

У низу савета упамти и ово

Не дај ђаволу приступ срцу
Отвори срце благом богу
Осмехом љубави поздрави
Зрак сунца
Даривај дах животу
Као што ти је исконом казано.

Пусти реполиког
Да у наивној сигурности моћника
Опсеном материје стопи себе
Његово трајање је трошно
Јер га сопствена гадост изједа.

Ти, само воли
И спашен си.

ДА СЕ НЕ ЗАБОРАВЕ

Добри Димитријевић, Крушевац

Кратка биографија

Добри Димитријевић је рођен 1910. године у Трстенику. Од 1925. године повремено се јавља у омладинским часописима Крушевца (Вентури и др.). где живи од 1912. године, а потом и у Учитељском подмлатку (Ужице), београдском Венцу, и касније у Књижевном северу (Суботица), јужном прегледу (Скопље), У Белој врани, Мисли и др.

У послератном периоду све до 1959. год. ангажован је као друштвени радник; Од ослобођења је и први уредник крушевачке Победе, а са покретањем Багдале њен одговорни уредник до 1959.

Превођен је на словеначки, албански, италијански и француски. а у посебним збиркама (Грађанин комуне) на македонски и мађарски.

Иашле су му следеће збирке стихова Лирика (1933), Голема жалба (1939) која је по објављивању забрањена као прокомунистичка и због изјашњавања за признавање македонске националности, Грађанин комуне 1962, На коњу од ваздуха 1962. и Младо небо Србије 1964. и Пехар од земље 1970.

ЗЕЛЕНЕ ВИОЛИНЕ

1.

Небо у оку птице је
цвет - који она
бисером цвркута
буди
и расцветава у мени
у тишини шуме

2.

А ове благе
гране
витке

до сна
виолине

о земљи
певају
небу

зелено

3.

Уз Благо брдо
пењем се
ведрини

и постајем
птица
на путовању

између неба
и земље

4.

Незнано када

птица је подигла

ове Високе вртове

мени
ма коме

Заувек
Да није
усамљена

СРБИЈА

А Шумска стаза
као живот у кориту иловаче:
река плодности и пролазности
река изломљена за висину

Седим на три корака од неба
са цветом
који се тек пробудио у лепоту
између неба и земље
- ниска зелена завеса
од грања и ваздуха

И то сухо лишће у иловачи тече
- као и ја –
са овим хладом
ко крилом о раме

Са мном
полази у вртове
супротне од смрти - на глас
ове птице о Србији
(која се одметнула од насиља
и не предаје се - Ником)

БУЛКА

Ако је свет и тама
за тебе
ето
лето је упалило булку
црвену
да имаш пред собом
светиљку
Она гори
страсно
- живи и пева целим
бескрајем
И не пита
куд иде време покрај
ње
ни шта ради
ни како умире
страх
И ти
свој тренутак - живи вечно
својом слободом - љубавима

5.

Пред огледалом
јутра

и сам се осетим
бескрајним

као и цвет
у свом небу

Да јесам и
да остајем
живот

- неугасив
у теби
љубави

6.

Био сам шума

ћутао
кад птице
ућуте

да чују
жудњу

из грла
гарске
чобанице

7.

Икада
јеси ли
хлад шумски
пио

па лирски
био

пијан
са птицом
у себи

Милосав Мирковић Буца, Александровац

Кратка биографија

Родио се у Александровцу жупском на Видовдан 1932. године, од оца лекара Милана Мирковића и мајке Наде, рођене Петровић, домаћице. У родном месту је завршио основно образовање, гимназију матурирао у Пожаревцу 1951. и апсолвирао југословенску књижевност на Филозофском факултету у Београду 1956, када почиње да се бави књижевном и позоришном критиком. Објављује од 1951. године. Био је новинар и уредник у листовима „Младост“ и „Београдска недеља“ (1958 – 1964) и у листу „Политика Експрес“ (1964 – 1974), а затим управник Југословенског драмског позоришта (1974 – 1978) и уредник у Издавачком предузећу Просвета и у НИН-у (1978 – 1993). Био је дуго времена стални театарски критичар „Политике експрес“ и дугогодишњи уредник књижевног часописа „Дело“ у коме је објављивао и своје критике, есеје и памфлете. Једно време био је стални књижевни критичар „Илустроване Политике“. Објавио је низ књижевно-критичких књига, позоришних студија и збирки песама. Последњих деценија живота највише се предао театру, остављајући значајне прилоге о представама, глумцима и другим творцима драмске игре на даскама које живот значе.

Остаће упамћен и као први председник Фестивала драмског амтерског стваралштва Расинског округа – скраћено названом ФЕДРАРО, који се одржава у Дому културе у Треботину почев од 1997. године. Буца је иначе био председник четири године од 1997. до 2000.-те године и тако несебично помогао да се ударе темељи фестивала, који траје и данас.

У Александровцу се почев од 2014. године одржава позоришни фестивал „Буцини дани“.

"МИНИ - РЕФЕРАТ" О ТРЕЋЕМ ФЕДРАРУ

У званичној фестивалској траци, трећег по реду, фестивала драмских аматера Расинског округа (ФЕДРАРО) у Треботину-Жабару, као сталном скупу аматерских позоришта Расинског округа у дане 1 и 2 октобра, изведене су четири представе по реду изласка на сцену:

1. "Ивкова слава", Стевана Сремца, у режији Милије Вуковића, а извођењу аматера Дома културе из Варварина.
2. "Вирус" Синише Ковачевића који је режирао Слободан Ћустић, а одиграли аматери Дома културе из Бруса.
3. "Софија Ставрић или смрт" Спасоја Миловановића (режија аутора), у извођењу аматера КУД-а " Вук Караџић" из Треботина - Жабара.
4. "Сумњиво лице" Бранислава Нушића, аматерског позоришта Трстеника у режији Бојана Вељовића (из Крушевачког позоришта).

Љубодраг Обрадовић, Милосав Мирковић, Радоје Савић (жири Федрара 1999.)

Ко је најбољи?

"**Ивкова слава**" имала је релативну рељефност, полетност у игри, фолклорног лиризма, али и повремених падова у темпу игре и говора. Редитељ Милија Вуковић, (првак Крушевачког позоришта) је, ипак направио мали подвиг, окупио је тридесетак учесника, и вешто извео дистрибуцију улога, тако да је ова лирска комедија "из времена староставних" допирала до свих гледалаца и изазивајући више од 20 аплауза на отвореној сцени.

Аматери из Бруса су се доста трудили да, како-тако, изађу на сцену с нескладним драмским текстом ("**Вирус**" - Синише Ковачевића), и с одсуством редитељског промишљања, шта значи и колико одсијава задати драмски проблем у средини у којој се збива и околишу у коме се игра. Естрадном буквализму представе шарм младости, која тражи "излаз из тунела" дао је, до краја предано, искрено и чедно, млади глумац и певач.

Представа Спасоја Ж. Миловановића, ("**Софија Ставрић или смрт**") интелигентно, и са појачаним трагањима за жанром, (фарсетом, персифлажом, музичком комедијом, бурлеском) у низу свежих сценских метафора, играли су аматери из Жабара - Треботина с пуним урбаним осећањем на задату драмску тему. Естрадно и филмско нису биле маске, образине, него живо драмско ткиво, које прожима текстуално визуелно, без задршке и успоравања. Лакоћа брехтовских цртежа, освежавала је тренутне реалистичке ликове. Бројност ансамбла и сигурност партнерске игре, такође су низале и дизале драмску енергију, уз наоко лепршавог, неамбициозног текста. Репертоарски погодак и нова, добро искоришћена, прилика за уметнички напредак аматера из Треботина - Жабара.

Буца говори о представама на ФЕДРАРУ

Буца са учесницима ФЕДРАРА

Нушићево **"Сумњиво лице"** у Трстенику поставио је Бојан Вељовић (из Крушевачког позоришта) са ваљано развијеном концепцијом како треба играти Нушића у аматерским театрима. Успешно избегавајући шаблоне, матрице које имају најдужу традицију у аматеризму, редитељ је разрешио све упоришне комедијске тачке и, обликовао комичне ликове, са колосалним Капетаном Јеротијем Радета Димитријевића. Врло је унапредила и одлично одиграла лик Марице, Росанда Цветковић. Готово да није било слабе улоге или нерешене нумере. Представа Трстеничких аматера имала је трио колективне игре, а пласман Нушићеве драмске комедије био је успешан у свим дијалозима и колективним задацима у духу наше најбоље и највеће комедије.

Упркос осцилацијама у извођењима "Ивкове славе" и "Вируса" може се закључити да је трећи Федраро корак напред, и релативни искорак у недељиво рустикално и урбаном схватање позоришног аматеризма у све ширем кругу Расинског округа. Од релевантнијих прилога Фестивала у функцији, ваља високом оценом поздравити музички удео у представи "Софија Ставрић или смрт" што је учинио Драган Маринковић, иначе глумац Крушевачког позоришта, и костимографски ансамбл у представи "Сумњиво лице".

Милосав Мирковић Буца 02.12.1999. године

Интервју за Победу - Милосав Мирковић Буца са Весном Видојевић

МОЈА ЖУПА, МОЈА ОКЕАНИЈА

Моја Жупа, моја Океанија,
Светлија од тоболаца и од канија,
и од росуље као Острва Фарска,
гејачка, нејачка, винарска и царска!

Ботуњске капије, свеци арамије,
Стубалске врућине, расинске пучине,
Сребрни канавци, свилене шамије,
Смиље и ковиље, трице и кучине.

И скакач у воду, ослобођен земље
Сања жупско грожђе и рујно
свевременје,
И кад ужинају рудари малину
сањају се како пливају У вину.

Моја Жупа, моја Океанија,
Хлебнија од Мачве, од Стига сејанија,
од Старе планине још је лојанија,
рујнија од зоре, од ноћи вранија!

*****

Имам два ока, само три Мораве,
два лејзерска слепа, а три берићета,
и вуци на броју, и све овце здраве,
Пауново пиле што осојем шета.

Земља оморике, лозе и костриша,
Сојенице што их смола вековечи,
међаве гиздаве, суманутих киша,
усова пролећних и пшеница трећих.

Моја Жупа, моја Океанија,
Глинених голуба лепосрећни стрелци,
у Дренчи сунчаној сенка пијанија
од хајкача које не држе ни белци!

У смирају дана двориште преврне
У долини реке кадифу испира,
Снаше степенице прескачу ко срне,
лавез баритонски, пуцкетање жира.

*****

Шљунак као фагот коритом се ваља,
иза воденице мирис биља грешни,
прах перјави пада пахуљом распаља,
расте сенка света и зрни се лешник.

Моја Жупа, моја Океанија,
Табају дечаци: још за школу нису,
рујња у зору, у заок вранија
мирише на море, снегове и џису.

Уресница цвета, купина се плези
Сунчевом јајету које смерно леже, што
је на рукама то је на трпези, зелена
долина у земљиној тежи.

Кад имам времена, кад имам грозницу,
Бројим по јутрицу, преклињем лозицу!
Острво ме мами, језеро на санке
Дозива ко старо једру Казабланке.

ЈЕДАН ЈЕДИНИ

Између памћења и заборава
Лебди јаворов лист један једини.

Између вере и неверице
Један једини талас са Дунава.

Између часовника на кулама
Бди орао један једини.

Између бачије и колевке
Једно једино дете док спава.

Између ватре и ковачке варнице
Рука човека једна једина.

Једне једине у моме срцу
Једне једине голунице.

ЈЕЛЕН ИЗ ПРИСОЈА

Не обазир се сенко моја
Док из чајџинице на Чубури
Излазим као јелен из присоја
Около наоколо ко мрави
у коловратни загрљај журе.

А овако са штапом,
Ногу пред ногу
Пошто сам попио и трећи чај
Само сенку водити могу
Час у пакао, час у рај.

Миљојко Милојевић Биле, Београд

БОЈ НА ПЛОЧНИКУ

Девет Лазар посекао гора
пут да спречи Мурату султану,
Агарене силне да примора
баш у место Плочник да застану.

Двадесет је иљада сељака
секло горе од зоре до мрака.

Дрхте горе долине и пути:
црна хорда Топлицу притиска
свуд се чује јаук, лелек, писка...
Злочин чине Агарени љути:
док Топлица носи убијене,
отимају и блага и децу и жене...

Стани мало свирепи султани,
на Плочнику заустави хорде,
с мачевима да укрсте ђорде,
пут ти крију балвани и гране...
дуг Србији овде ћеш да вратиш
и животом злочине да платиш...

А Топлица надошла ко море,
дрвље ваља црња од орања,
са обала камење одрања...
Из ње куља топла магла сива,
а два цара ко два горска дива
по тој магли мора да се боре.

У бој ступа Срђа Злопоглеђа,
силан јунак страшних црних веђа...
Од његовог погледа се страда,
он не кличе, он ништа не каже,
по два и два на копље набада,
преко себе у Топлицу слаже.

А коњ Вранац, као ала стара,
господару прићи ником не да,
ког погледа зубима уједа,
са све четир' бије и обара.
До копита огрезу у крви:
гази, рже, оборене мрви.

1.

И Срђина чета бескућника,
све јунаци од првога реда:
снажних прса и мрка погледа...
И без песме и бојнога клика,
руши, ломи, ко ураган прави,
мачем сече, ил' рукама дави.

А тек горе сред царскога пута,
где се бије тешка битка љута,
своје ате разиграли гојне,
три витеза - три војводе бојне.
Пријатељи од младости ране
Агарене руше на све стране.

Побратими у боју и пићу:
с леве стране Топлица Милане,
а са десне Косанчић Иване,
у средини Милош Обилићу.
Хитри, лепи ко соколи сиви,
свак' се живи тој тројици диви.

Милош бира једренске делије,
што скупљају зли данак у крви,
бритким мачем или копљем бије...
Витез бије, а коњ Алат мрви.
Милан гони бесне јаничаре,
а Косанчић погане Шиптаре.

Под налетом славних Југовића,
као чопор прогоњених псића,
цичи, пишти, злосрећна ордија...
Бошка прате три млађана брата,
А Дамњана четири старија.
Сваки копљем одлично барата.

А за свима Богдан на тенане
свога Белца кроз ордију јаше,
бира чалме славом овенчане:
сече само бегове и паше...
Помно мотри шта синови чине:
старо срце још о деци брине.

Витла Бошко са алај-барјаком,
бритким мачем сече и обара..
Лети песма позната и стара,
срце гали у Србину сваком...
Југовићи кличу, руше, бију,
ршум чине, сатиру ордију...

Дамњан кличе убојиту, стару,
за врат стао некаквом Агару:
„Окрени се и лице покажи,
јеси л јунак срца племенита,
ил бекрија пун злобе и лажи
што се ноћу Цариградом скита.

2.

Ја сам Дамњан Југовића рода,
и на част ти бекство и слобода!,,
И док дрхти, плаче, Турчин млади,
сви се чуде шта то Дамњан ради.
Тек кад скиде сјајни оклоп с главе
угледаше, добре, лепе очи плаве.

Све то Лазар с узвишице гледа
и пажљиво бој крвави прати:
да л ће султан кнезу да се преда,
или ће се до последњег клати!?
Лазар не зна како цар изгледа,
а камо ли да л ће да се преда.

Свом Ђогату у седло се баци,
за њим хитри грунуше јунаци:
с четом јурну Срђа Злопоглеђа
и Јакупа нападе са леђа.
Бој Јакупу није јача страна
те умаче у чадор султана.

Три витеза, три војводе бојне
мисле да је крај крваве војне.
Сваки од њих у себи се пита:
да зароби цара или Бајазита,
али Милош доби тешку рану
и не успе да приђе султану.

Југовића славна чета смела-
девет брата прогоне Мурата...
Обруч стеже три чадора бела...
Јакуп диже цара на Дората...
Залуд хиташ мој Лазаре, кнеже,
силни султан низ Плочник побеже!

Беше битка скоро и престала
кад ето ти будалине Тала.
Дреновом се батином заврго
па низ Плочник трчи брго, брго...
Синоћ Тале с крчмарицом био
те на Плочник није ни мислио.

Много пио, превише љубио,
па је јадан у бој закаснио.
„На батини зарђали клинци,
дозволите, браћо, српски синци,
бар десетак Турака да збришем,
грдну рђу с клинаца обришем!,,

А ког Тале дреновачом стиже
тај не писну, нит се више диже!
Кад, ујутру, сунце грејат поче
крв се силна саири у плоче...
Тако Плочник доби славно име
да се вечно поноси са њиме.

Напомена: Бој на Плочнику десио се 1386. године. Није опеван у народним песмама. Мени је, изгледа, првом припала та част. Лазар је, захваљујући вештој припреми, тога дана тријумфовао над Муратом... И султан је три године касније из освете довео велику војску на Косово. Није се осветио јер га је Милош Обилић распорио "од учкура до бијела грла".

/Први пут постављено на сајту www.poezijasg.com - 23. новембра 2007. године/

КОСОВО

Коме закон у топузу лежи,
трагови му смрде нечовјештвом!
Његош

Од Косова шесто дваест лета
тужно шуми Ситница крај Лаба;
дух Мурата по Косову шета,
еп косовски утеха је слаба...

Од Косова шесто дваест лета
Видовдан се у ропству прославља;
дух султана по Косову шета,
цихад води против Православља.

Од Косова шесто дваест лета,
као коров ниче божур плави;
двоглав гавран по Косову шета,
на тлу српском Албанију прави.

Од Косова шесто дваест лета,
српском роду не креће на боље!
Двоглав гавран по Косову шета,
краде... руши гробља... пали богомоље...

Од Косова шесто дваест лета,
бесни терор и ужас и страва;
двоглав гавран по Косову шета,
српско племе силом исељава.

Зар витези с Куманова, с Цера,
зар краљевске лозе племените,
зар поносне чете пролетера,
нису могле Србе да заштите!?

Злочин чини зла Европа стара:
с Шиптарима гаси нам огњишта!
Горке сузе три српска владара
српском робљу не помажу ништа.

Док их штите евро-америчке хуље
злочинима што се поносе и хвале,
крвожедне, дивље, зле, шиптарске
руље,
наставиће да пљачкају, руше, убијају,
пале...

Стјепан Херман, Беч

ВЕЧЕ

Озбиљан као грчки филозоф
чучи месец на грани пуној врана.
Са оне стране брега
вече лупа у тамно-сиви бубањ.

Вековима истренирани поток
трчка на осврћући се
на валовите и вировите
несташлуке своје дечурлије.

Иза три букета врбених сенки
твоје очи ме чекају
да запоседнемо ноћ.
Цврчак већ започео своју увертиру.

Разиграли смо се тамо
ноћ нам вршља по коси
успавали смо старог вилењака
што буди дан.

На свету смо бескрајни
само ми.

ШЕТАЧИ

Лебде изнад неписаних закона,
на губилишту
крвавих, разбијених усана
под руку са ветром
пишу нова времена.

Све је хладно, све је мртво,
прошлост опијена спава
понеко херојско слово
одрекло се ореола
због милиона погнутих глава.

Планови као паукова мрежа
уплетени у маглу.
Жуљевитих дланова
расути шетачи
промашили земљу снова.

ОСТРВО

Тамо негде, на мрвици бескорисности
заче се идеја згњеченог оптимизма
да изоштримо бакарне секаче
градитеља пирамида и
променивши киклопу пелене
запоседнемо острво неког океана
ограђено радосним погледом у даљину.

Све поздрављамо и наздрављамо
пијући из врча младости.
Пакујемо се и радујемо али...
како напустити ово наше острво
опасано недогледом сујеверја да
можда данас није прави дан
да се отиснемо.

БАНДИТ

Ја, безобзирни провалник
месечине
убрзавам ритам
твојих груди
испод колана
пребрзе ти
заклетве.

Не заклињи се
док си млада.
Ко се брзо заклиње,
брзо и куне.
Али ...Пустимо то.

Веруј старом ратнику.
Не ликуј зеницама вечности.
Живи, живи сад,
испи ме до дна
јер ћеш можда већ сутра
држати празну чашу.

Зар не прочита
око скитнице,
бандита,
чији ореол рђа
рђом памтивека.

Скупи успомену,
ову кратку у
ђубровник
и сручи га
на право место
у ћошак
прохујале ноћи.

Напомена: Све песме објављене на сајту www.poezijasgcg.com

Милан и Стојан Гочманац, В. Врбница – Трстеник

У Школском центру у Трстенику где су браћа близанци Милан и Стојан учили, на једном пану школских недељних фото-новина била је и ова фотографија и под њом је уредник исписао ове речи: "Стојан или Милан, Милан или Стојан - толико су слични да збуњују и професоре и своје школске другове". Да би био сигуран, професор Браца Антонић је пропитивао исти час истовремено обојицу. "Ако оставим једног за други дан, нећу знати кога сам пропитивао" - објашњава професор.

МИНУ СВЕ МИНУ

Мину. Та времена фина нит
Што вечно је испреда звона звон,
То свеченог пра ход је скрит
Тако фин а цео потреса небосклон.

Та туга звона. То његово дин-дан
Немушти зов је што уморно виче,
Покопано време кроз сваки дан
Човеку што вечно себи измиче.

А дечак је сам. У немуштом страху
Слуша откуцаје тога пра-пра-пра...
Стопалом урастао у дедова праху,
Њим и чула су посута му сва.

Над њим клати се звоно. У дин-дан
Од времена испреда пра у нит фину.
Дечак пружа руке, варљиви мами га сан;
Бациће га тек уздах: мину све мину.

Здраво Милане.

Тешко ми је да ти напишем нешто о Стојановој поезији. Не због тога што то не желим или не умет него што осећам да је то неко скрнављење једне велике теме којој не припадам. Не могу да се помирим са тако радикалним песимизмом који поништава све осим самог смисла певања а можда и певање само. Стојан је, по мени, био неприкосновен дух, њему не би ништа значиле моје нити било чије речи похвале или покуде.

Ипак, написаћу ти неколико утисака о антологијској песми **Мину, све мину** коју сматрам једном од најбољих песма на нашем језику. МНОГО пута сам је читао, знам је скоро на памет, иако је, можда, нисам до краја протумачио.

Велика је то песма и довољна за једног песника. у њој је све речено, читава повест људског рода, то је фина, отмено испевана елегија о пролазности свега земног, али и о вечном враћању исконског, оног пра што је на рубу нашег бића још могуће наслутити.

То је песма изузетне мелодије, осећа се у њој исконска језа пред тајном света и космоса, али има у њој и неке лирске топлине, има нечег дечачки озареног у том доживљају оностранике музике звона. Та звона која је песник слушао не брегу свог детињства одјекују у његовој песми чаробним звоном

који У нама буди тугу за минулим призорима и пределима једине могуће Аркадије, а то је свет нашег личног и људског детињства. Једне зачуђене дечачке очи нас опомињу: све ће минути, остаје можда само музика звона, односно лепота која ће у нечијој души пробудити уздах - *Мину све мину*. Тај елегични рефрен је наша судбина. Ми који слепо тумарамо пред вратима тајне можемо ли се надати повратку минулог. Одговор је с оне стране, а Стојан је у својој песми одшкринуо та врата. Затим је касније кроз њих и прошао. Само због те песме, али и због других наравно, које је написао вредело би достојно објавити његову поезију и дати јој место које заслужује.

Трстеник, 23. март, 2000.

Из писма Милану, са освртом на Стојанове песме - Верољуб Вукашиновић, проф.

/Из књиге Милана Гочманца – СЛУТЊЕ ВИДОКРУГА, Крушевац 2001/

О аутору ове књиге (О Стојану) – Милан Гочманац

Требало би у овој прилици да кажем нешто о Стојану, а то значи да говорим о чистом духу, чије царство није било од овога света: клајстовско царство трагичног осећања живота у еросовској чежњи духа за смрћу. Стојан и јест то био: непикосновен дух, који као да тело није имао. Какав је то дух у ствари био и шта се то тада дешавало у његовој души он је језгровито и сентенциозно изрекао у својој најкраћој песми "Крик најнезависније свеобухватности". Песма и живот њеног аутора достојно анализе једног Стефана Цвајга, одакле би он извукао ентитете и написао студију којој би равна била још само она о Хајнриху фон Клајсту. Но, мени је Кјеркегор помогао да схватим и себи објасним та за нас тада чудна и необјашњива осећања, која су гушила дечачку радост рашћења и сазнања и разиграни младалачки неспокој, а доносила нам меланхолични мрачни спокој. Сада бих мом брату Стојану могао да кажем шта га је то у ствари тиштало и мучило све време његовог кратког живота који је провео у сопственом понору из којег није видео излаз: то је била сета, кјеркегоровско очајање душе и болест на смрт. И он би сада, да је жив, могао попут Кјеркегора да каже себи: "Још од детињства био сам под влашћу огромне сете. Једина утеха ми је била, уколико се могу присетити, што нико није могао да открије колико сам био несрећан".

Дакле, ако бих у овој прилици требао да кажем нешто о Стојану, као најпозванији, као неко ко га је најбоље познавао, будући да смо браћа близанци и да је наш животни пут до његовог трагичног краја био нераздвојан, нашао бих се пред проблемом који је немогуће избећи, а ни разрешити, јер увек кад само и помислим да ишта о Стојану кажем упозоравају ме речи Растка Петровића: "Са људима је као и са градовима: ко је у једном граду провео двадесетак дана може о том граду увек нешто рећи, али како да говори о граду онај ко је у њему провео двадесет година".

Тачно тако. Што се показало и онда када сам за прво издање Стојанове књиге покушао да кажем нешто о њему и нисам могао да изузmem себе, јер је то била једна биографија, а два живота. И као да се отада ништа није променило, како то сетно каже Иван Буњин: "Све је исто, само је живот прошао".

И сав тај прошли живот, згуснут сада тек у један трен, личи на сан. А од тог сна остале су само неке непокретне сиве слике. Ничим се то више није могло ни оживети, ни покренути.

Милан Гочманац

/Из књиге Милана Гочманца – СЛУТЊЕ ВИДОКРУГА, Крушевац 2001/

МАНИФЕСТАЦИЈЕ

СТИХОЉУБЉЕ ПоезијаСРБ 2017*

У прекрасном амбијенту ресторана *АС* Хемопродукта Крушевац у власништву Бранислава Кљајића 17.09.2017. године, одржана је по пети пут поетска манифестација ***СТИХОЉУБЉЕ ПоезијаСРБ*** на којој је прослављен пети рођендан Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ. Гости су били песници из Новог Сада, Ћуприје, Крушевца, Александровца, Бруса, Ћићевца, Љубаве и Треботина, као и пријатељи Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ: одборници Скупштине града Крушевца: Владимир Тасић, Јелена Ђорђевић и Дејан Петровић Кенац, др Велибор Лазаревић –градски већник и председник Вукове задужбине из Беле Воде, Бранислав Кљајић –власник Хемопродукта Крушевац, Гвозден Ђолић –помоћник директора Вино Жупе из Александровца; Борислав Чолић –председник КУД-а *Вук Караџић* из Треботина Жабара и Мале Врбнице и други.

У пригодном поетско-музичком програму су своје стихове говорили песници: Сања Петровић из Новог Сада, Борисав Благојевић, Слободан Станковић, Милка Ижогин и Звездана Милосвљевић-Пржић из Ћуприје, Виолета Лазаревић Лета и Анта Џамић из Александровца, Горан Минић из Бруса, Боривоје Видојковић из Ћићевца, Вељко Стамболија и Дејан Петровић Кенац из Крушевца, Никола Стојановић, Иван Милановић – протонамесник из Јасике, афористичари: Драгиша Павловић Расински, Драган Матејић, Ивко Михајловић и Михајло Ћирковић Ћиро из Крушевца и песници чланови Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ: Љубодраг Обрадовић, Светлана Ђурђевић, Мића Живановић, Саша Милетић, Аријана Хинић, Ратко Тодосијевић Баћо, Драган Тодосијевић, Јована Марковић, Даница Рајковић, Богдан Јефтић, Градимир Карајовић, Стефан Кнежевић, а да музика буде у функцији добре забаве побринули су се: певачи Мића Живановић и Радмила Бајић, хармоникаш Душан Дуца Пејчић и Градимир Карајовић на усној хармоници. Све било је поезија, музика и лепота...

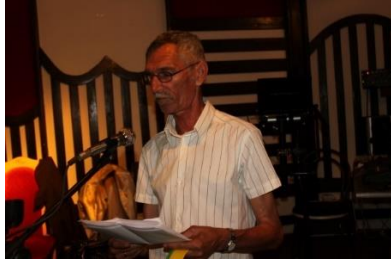
Прочитајте чланак о овом догађају на линку: <https://noezija.cb6/pesnici/susreti-pesnika/stiholjublje-poezijasrb-2017/>

*НАПОМЕНА: Репортажу о манифестацији СТИХОЉУБЉЕ ПоезијаСРБ 2017 написао, илустровао и уредио Љубодраг Обрадовић

МОРАВСКИ ЦАРОСТАВНИК 2017 – Бела Вода*

Десету годину заредом, на Западној Морави у селу Бела Вода, 26.11.2017-те године, одржана је јединствена песничко-културна манифестација *МОРАВСКИ ЦАРОСТАВНИК* чији је идејни творац др Велибор Лазаревић, а коју заједнички организују: Вукова задужбина, КУД Ратко Јовановић и МЗ Бела Вода, Удружење песника Србије – ПоезијаСРБ са седиштем у Крушевцу, Друштво српско-руског пријатељства ПРВОСЛАВЉЕ из Крушевца и Културни центар Крушевац. Програм је ове године реализован на три простора: у Музеју клесарства у Белој Води, на Великој Беловодској чесми и на обали Западне Морави у Белој Води. Наравно, четврто место, у кафани „Плави девет“ било је најтоплије, па је ту било милина дружити се са планинарима који су били гости овогодишње манифестације „Моравски цароставник“. Домаћин ове изузетне манифестације је била је Светлана Ђурђевић – заменик председника Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ и ПиАр Крушевачког позоришта, која је камен моравски белутак, као симбол манифестације предала следећем домаћину Јовани Марковић, најмлађем члану ПоезијеСРБ.

Своју поезију на Беловодској чесми говорили су: др Голуб Јашовић из Крагујевца, Јелена Стојсављевић из Новог Сада, Ђорђе Петковић из Параћина, Звездана Милосављевић-Пржић из Ћуприје, Милан Обреновић из Рогатице – Република Српска и Светлана Ђурђевић из Крушевца. Исти песници говорили су своју поезију и на обали Западне Мораве и у кафани „Плави девет“, а придружили су им се: Матилда Јанковић, Добрилка Петровић и Жељко Митровић из Ћуприје, Градимир Карајовић, Томислав Симић и Љубодраг Обрадовић из Крушевца, Братислав Спасојевић из Коњуха, др Велибор Лазаревић из Беле Воде и Јована Марковић из Љубаве. Програм који су осмислили др. Велибор Лазаревић и Љубодраг Обрадовић, водио је Љубодраг Обрадовић – председник Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ...

Важна напомена: Ове године конкурс за поезију и уметничку фотографију *МОРАВСКИ ЦАРОСТАВНИК 2017* није реализован због организационих потешкоћа око манифестације, а жири је донео одлуку да се сви приспели радови сачувају и придруже конкурс *МОРАВСКИ ЦАРОСТАВНИК 2018*...

Комплетан извештај на линку: <http://poezija.cp6/pesnici/susreti-pesnika/moravski-carostavnik-2017-bela-voda/>

* НАПОМЕНА: Репотажу о манифестацији МОРАВСКИ ЦАРОСТАВНИК 2017. написао, илустровао и уредио Љубодраг Обрадовић

Заједничка слика учесника

Светлана Ђурђевић – домаћин манифестације

Моравски белутак је примила Јована Марковић

Уводно слово -др Велибор Лазаревић (први с лева)

Кићење воде

Љубодраг Обрадовић и Матилда Јанковић

БЕСЕДА О ВОДИ – Светлана Ђурђевић

На почетку беше Реч
И настаде свет
Душа и тело
Светлост и тама
Добро и зло
Живот и смрт
И би воља Његова
Кроз сузу кроз росу
Кроз кишу кроз пахуљу
Преко потока преко река
Преко океана
Из изворишта
Из увира
До слапова до глечера
До каскада
Бујица која време надвлада
На почетку беше Вода

Да бисмо знали шта радимо и где идемо,
морамо знати ко смо и одакле долазимо.
Јер, само тако можемо разумети и
поштовати различитости – биле оне
верске, културолошке, расне или
политичке. И само тако можемо поштовати
себе, свој народ, културу и традицију. И
само тако се нећемо загубити у глобалном
селу, светским превирањима и
разноразним новим порецима. И само тако
ћемо пронаћи и разумети своје Ја.

Ја знам да је све моје настало на
Троморављу, у Србији, на Балкану, у
Европи, на трећој планети од Сунца коју
зовемо Земља.

Ја знам да је Троморавље одредило мене као социјално биће, уткано у вишемиленијумски
генетски код српског народа чије су артерије Мораве – три реке са једним именом,
омеђене њивама, шумама, планинама, људима.

Људима као што смо ми окупљени данас на десној обали Западне Мораве, у селу које се
зове Бела Вода, овом артеријом шаљемо поруку љубави, вере и наде широм Србије и
даље, докле год има воде и духа заједништва. Заједништво стварамо делима, дијалогом,
разумевањем, међусобним судбинским преплитањем јер је живот само један и, као такав,
није нам дат да га проћердамо у узалудности мржње, нетолеранције и ширења негативне
енергије. Енергија сваке капи ове воде, сваког међусобног погледа, сваке изговорене
речи данас и сваке изговорене речи до сад улази у нас, улази у сваког човека, камен,
животињу и биљку, свако живо биће и неживе ствари на овој планети. Она кружи и, као
бумеранг, враћа се кроз време. И зато морамо бити опрезни, јер, „какве су ти мисли –
такав ти је живот“, како је отац Тадеј мудро рекао.

Реч. Вода. На почетку. И на крају. Да освежи, очисти и прочисти тело и душу; или да
упрља, загади и отрује – избор је на нама. И свакоме је дата слобода избора. А не треба
много мудрости да се одабере добро, јер је зло живети и чинити најтеже у животу.

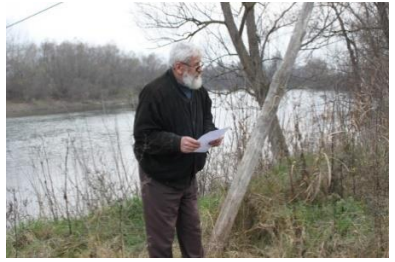
А живот проналази свој пут кроз лавиринте материје и духовности, меандрира као река,
некад је узбуркан као језеро, некад тих као океан, дешава се сада и овде и, ако ухватимо
тренутак, досегли смо вечност. Јесмо! Постојимо! Трајемо! Памтимо!

И памте нас. Кроз трагове које остављамо. Кроз речи које изговарамо. Кроз дела која
чинимо и она, која не чинимо. Кроз колективне и индивидуалне подсвести, кроз радост
и тугу, сузе и смех. Кроз приче – ничије и свачије.

„Свако на овом свету има своју причу. Јер, приповедач и његово дело не служе ничем
ако на један или на други начин не служе човеку и човечности. Испреда се прича о
судбини човековој коју без краја и прекида причају људи људима. Начин и облици тога
причања мењају се са временом и приликама, али потреба за причом и причањем остаје,
а прича тече даље и причању краја нема“ рекао је Иво Андрић.

Ово је моја прича. Настала на Троморављу. Надам се да ће потакнути некога да је
настави, надогради, употпуни и пренесе другима, да ће тећи Моравама као „бујица која
време надвлада“ јер, на почетку и на крају, беше Вода.

Светлана Ђурђевић, 26. новембар 2017.
Бела Вода, Западна Морава

ЉУБАВ И ВИНО – ВЕЧИТА ИНСПИРАЦИЈА 2018

Љубав и вино – радости живота и уметности, Бранкица Милановић, проф. српског језика и књижевности

Човеку је у природи да трага за лепотом и радошћу. И да их проналази у себи, у другим људима и у природи. Да ли је најпре упознао сласт вина или лепоту љубавног заноса, можда се никада неће сазнати, али да је о њима певао и у њима уживао, зна се од давнина. Песме је називао винским, дитирамбима. Славиле су радост живота. Певали су и уживали и обични и необични, људи и богови.

Занос од љубави и вина постајао је кроз време све снажнији, а уметност све богатија у тражењу начина да изразе усхићење, срећа и неуништива романтика. Поезија је могла да изрази широку скалу емоција - од дубине патње и туге због несрећне љубави до космичке димензије радости због свих тајни које крије срећна љубав. А вино се славило као божанско пиће, као небески дар који је човеку отварао врата непознатих и увек нових доживљаја. Певало се и радовало, уметност узносила и мамила тајнама, а вино откривало истину, давало снагу.

У хришћанству вино добија узвишену вредност, симболизује Христову крв и део је верских обреда. Прати човеков живот од рођења до смрти спремајући га за вечни живот. А вера учи да „Бог се љубав зове“.

И човек савременог доба трага за љубављу, радостима и разумевањем. Проналази различите могућности да се изрази и представи своје стваралаштво. У веку напретка савремене технологије и брзих промена и живота, уметност нешто теже налази своју публику и свака иницијатива у том смислу је веома важна.

Пре десет година појавио се у Крушевцу литерарно-ликовни конкурс под називом „Љубав“ са идејом да се ствараоци подстакну и афирмишу. Идејни творац и организатор био је Живорад Милановић Маки, академски сликар и професор ликовне културе у Политехничкој школи „Милутин Миланковић“ у Крушевцу. После завршене Академије ликовних уметности у Бриселу на сликарском одсеку и вишегодишњег боравка и стваралаштва по европским метрополама, Живорад Милановић се вратио у свој родни Крушевац. Своје знање, стваралаштво, искуство и вољу ставио је у службу богаћења културног и уметничког живота свог завичаја и државе. Члан је УЛУСА од 1996. године, а 2010. промовисан је у звање члана Академије српског ученог друштва. Организатор је бројних активности на пољу културе и уметности, а своју вредност доказао и магистратуром, као и значајним друштвеним признањима. Власник је галерије – атељеа ART MAKY.

У првим годинама постојања на конкурс су пристизали углавном ученички радови уз менторство наставника основних и средњих школа. Касније се укључују студенти, песници аматери, па и афирмисани песници. Формирају се четири категорије за вредновање и награђивање – ученици основних школа, ученици средњих школа, студенти и одрасли. И конкурс добија ново име „Љубав и вино

– вечита инспирација“. Завршна манифестација и додела награда је, као и по првобитној идеји, 14. фебруара. У православној традицији Дан Светог Трифуна, у католичкој Свети Валентин – Дан заљубљених. Подстицај за све је љубав, буђење природе, радост обнављања природе.

Свих година постојања организатор је имао велику подршку своје матичне школе, колега, културних радника и локалне заједнице. Културни центар Крушевац и Вино Жупа Александровац покровитељи су и ове десете манифестације, као и претходних година.

Од 2014. године као суорганизатор манифестације појављује се Удружење песника Србије – Поезија СРБ из Крушевца. Удружење је основано 2012. године као прво ове врсте у Србији и данас окупља готово 70 чланова. Председник Удружења је Љубодраг Обрадовић, песник и културни радник. „Поезија СРБ“ се бави организовањем песничких манифестација, дружења песника, промоцијама књига, издавачком делатношћу. Од јануара 2013. када је објављена прва књига, Удружење је објавило још шеснаест књига и девет бројева Часописа за поезију „Поезија СРБ“.

Непресушна воља и уметничка инспирација организатора и уредника Живорада Милановића и Љубодрага Обрадовића одржале су ову манифестацију. Десет година трајања, много радова, међународни карактер манифестације, квалитет и обим овогодишњег конкурса наметнули су потребу и смисао издавања књиге која би била својеврсни доказ квалитета и трајности. Сачувана је богата архива радова, забележена имена најбољих, сачуване фотографије и снимци манифестација и зато се књига и очекује као најбољи доказ значаја ове манифестације.

О љубави и вину никада довољно речи, никада много поезије и уметничке инспирације. Увек ће бити оних нових, стидљивих почетника који први пут стају пред своју публику и оних доказаних, искусних, афирмисаних стваралаца који своје заносе, чини се, са лакоћом деле са љубитељима уметности. Ова манифестација окупља све оне који живе живот срцем и душом и желе да се чује њихова песма и види њихова уметничка визија. Окупља поклонице вина, радости живота и жеље за трајањем.

ЉУБАВ И ВИНО – ВЕЧИТА ИНСПИРАЦИЈА 2018* (Програм)

Поводом Дана заљубљених и Светог Трифуна, 14. фебруара 2018. године у Белој сали КЦК у Крушевцу одржана је, сада већ традиционална, манифестација „ЉУБАВ И ВИНО – ВЕЧИТА ИНСПИРАЦИЈА“.

У пригодном поетско-музичко-фолклорном програму представљени су најбољи радови са Десетог међународног конкурса „ЉУБАВ И ВИНО – ВЕЧИТА ИНСПИРАЦИЈА“, за музички тренутак у програму побринуо се оркестар Душана Дуце Пејчића и вокални солисти Мирослав Мића Живановић и Радмила Бајић, а за фолклорни део програма био је задужен Горан Тодосијевић и фолклорна секција

КУД-а „Вук Караџић“ из Треботина, Жабара и Мале Врбнице.

Програм су организовали и реализовали Удружење песника Србије – Поезија СРБ и Арт-галерија МАКИ из Крушевца, уз подршку Културног центра Крушевац и Вино Жупе из Александроваца.

Програм је осмислио Љубодраг Обрадовић – председник Удружења песника Србије – Поезија СРБ и водио га је заједно са Г-ђом Слађаном Таировић и Сашом Милетићем.

Победници конкурса ЉУБАВ И ВИНО 2018 (по категоријама)

Ратко Тодосијевић Баћо – Одрасли

Јована Марковић – Основне школе

Јована Станић – Средње школе

Сузана Шево - Студенти

Своју поезију говорили су поред песника који су учествовали на конкурс „ЉУБАВ И ВИНО ВЕЧИТА ИНСПИРАЦИЈА“ и добили награде и други песници (чланови Удружења песника Србије – Поезија СРБ, а и они који то нису) Мирко Стојадиновић, Љиљана Пантелић, Горан Минић, Слободан Станковић, Александра Соколовић, Анта Џамић, Градимир Карајовић..., као и афористичари Драгиша Павловић Расински, Михајло Ћирковић и Хаџи Андреја Јаковљевић. Присутне посетиоце у Белој Сали КЦК поздравили су Љубодраг Обрадовић – председник Удружења песника Србије – Поезија СРБ, Живорад Милановић Маки – идејни оснивач манифестације и власник Атељеа-галерије МАКИ из Крушевца и Гвозден Ђолић – директор Галерије Вино Жупе из Александровца. Погледајте како је то било...

Опширнију репортажу прочитајте на линку: <https://poezija.srb/pesnici/susreti-pesnika/1884/>

*: Репортажу о манифестацији ЉУБАВ И ВИНО – ВЕЧИТА ИНСПИРАЦИЈА 2018 написао, илустровао и уредио Љубодраг Обрадовић

Бора Благојевић и Ратко Тодосијевић

Јована Марковић, Бора Благојевић и Живорад Милановић Маки

Јована Станић

Диплома

Јована Станић је прочитала песму Сузане Шево

Бранкица Милановић – професор српског језика и књижевности

Гвозден Ђолић

Љубодраг Обрадовић и Живорад Милановић Маки

Слађана Таировић и Љубодраг Обрадовић

Саша Милетић и Љубодраг Обрадовић

ЗДРАВИЦА - Драгиша Павловић Расински и Љуба Обрадовић

Мића Живановић

Радмила Бајић

Саша Милетић

Фолклор – КУД „Вук Караџић“ Треботин, Жабаре и М. Врбница

Одлуке жирија на конкурсџу ЛЉУБАВ И ВИНО 2018

Удружење песника Србије – ПоезијаСРБ
Арт Галерија Маки
Крушевац, 12.02.2018. године

На седници одржаној 12.02.2018. године у Крушевцу, жири конкурса **ЛЉУБАВ И ВИНО – ВЕЧИТА ИНСПИРАЦИЈА**, у саставу: Борисав Бора Благојевић, песник – председник, Живорад Милановић Маки, академски сликар – члан, Бранкица Милановић, професор српског језика и књижевности – члан, Мирослав Живановић, песник – члан, Светлана Ђурђевић, песник – члан, Саша Милетић, песник – члан и Љубодрaг Обрадовић, песник – члан, донео је следеће одлуке:

Основне школе:

1. место – **Јована Марковић**, Љубава – ОШ Брана Павловић, Коњух, за песму МОЖДА ЈЕ СВЕ БИО САН;

2. место освојили су: **Ахмед Халибашић**, Прва основна школа Живинице, Живинице, Босна и Херцеговина, за песму ПРВА ЉУБАВ и **Мухамед Дураковић**, Прва основна школа Живинице, Живинице, Босна и Херцеговина, за песму КИШОБРАН ЗА ДВОЈЕ;
3. место – **Харис Халибашић**, Прва основна школа Живинице, Живинице, Босна и Херцеговина, за песму НЕСТАШНИ МАЕСТРАЛ ЈОЈ ЈЕ МРСИО КОСУ.

Средње школе:

1. место – **Јована Станић**, Економско-трговинска школа Крушевац, за песму ОЖИЉАК;
2. место – **Татјана Динић**, Гимназија Крушевац, за песму ДОЋИ ОВДЕ ЈЕ ЉУБАВ;
3. место – **Петар Лучић**, ЈУ Гимназија Живинице, Живинице, Босна и Херцеговина, за песму УЛИЧНИ КЛЕСАР.

Специјалну награду ПоезијаСРБ за квалитет поезије добиле су:

- **Ина Хинић**, Политехничка школа Милутин Миланковић, Крушевац;
- **Белма Рамић**, ЈУ Гимназија Живинице, Живинице, Босна и Херцеговина;

Студенти:

1. место – **Сузана Шево**, Филозофски факултет Београд, за песму ПРВИ ГРЕХ (Изгубљеној генерацији);
2. место деле – **Миле Лисица**, Пољопривредни факултет Бања Лука, Бања Лука, Република Српска, за песму ОНА ПОТАЈНО МРЗИ ЛЕПТИРЕ и **Милица Китановић**, Параћин, Економски факултет Крагујевац, за песму ТОЧИ ВИНО ДОМАЋИНЕ;
3. место деле: **Нермина Субашић**, Стоматолошки факултет Сарајево, Босна и Херцеговина, за песму НЕСРЕТНА ПЕСМА и **Нермин Делић**, Медицински факултет Сарајево, Босна и Херцеговина, за песму ЉУДИ СУ НАЈЉЕПШЕ ПТИЦЕ.

Специјалну награду ПоезијаСРБ за квалитет поезије добила је **Јелена Марић**, Ужице, Висока пословно-техничка школу струковних студија у Ужицу, студијски програм Менаџмент.

ОДРАСЛИ:

1. Прво место освојио је **Ратко Тодосијевић Баћо**, Крушевац, за песму СА ЧАШОМ ВИНА;
2. Друго место деле: **Јован Н. Бундало** из Београда, за песму СЕЋАЊЕ У СУТОН и **Драгојло Јовић** из Крушевца, за песму ВИНО КАО СУДБИНА;
3. Треће место освојили су: **Миле Албијанић**, Тиват, Црна Гора, за песму ДАЛЕКА ДРАГА и **Миладин Берић**, Бања Лука, Република Српска, за песму СА УСНЕ НА УСНУ.

Специјалну награду ПоезијаСРБ за квалитет поезије добили су:

- Дејан Петровић Кенац из Крушевца;
- Радмила Милојевић из Параћина;
- Ана Јовановић из Неготина;
- Невенка Алиспахић из Руме;
- Милован Петровић из Шведске
- Душан Шево из Беле Воде код Крушевца, Београд
- Милош Грковић из Крагујевца
- Борислав Батин из Новог Београда
- Богдан Јефтић из Крушевца
- Драган Јефтић, Свилајнац
- Живота Трифуновић из Кобиља код Крушевца
- Даница Рајковић из Крушевца
- Матилда Јанковић из Ћуприје
- Бранко Ћировић Ћиро из Ћићевца

- Прота Иван Милановић из Јасике код Крушевца
- Братимир Петровић из Кладова
- Звездана Милосављевић Пржић из Ћуприје
- Стефан Ђорђевић из Крушевца
- Стефан Кнежевић из Крушевца
- Маја Јовановић, Дероње, општина Оџаци
- Горан Витић, Београд
- Милка Ижогин, Ћуприја
- Миљана Петојевић Опасница, Београд

Жири конкурса ЛЉУБАВ И ВИНО – ВЕЧИТА ИНСПИРАЦИЈА

ПРВОНАГРАЂЕНЕ ПЕСМЕ ПО КАТЕГОРИЈАМА

Јована Марковић, Љубава, ОШ "Брана Павловић" у Коњуху

МОЖДА ЈЕ СВЕ БИО САН

У даљини видим очи,
поглед тај што мира не да.
Можда чак, овамо гледа.
Ко ће знати?

Из даљине чујем смех,
познат глас што не говори,
или то поточак у мени жубори.
Ко ће знати?

Из даљине, то је он,
или само беше слика
његова, ил' слична лика.
Ко ће знати?

И на крају не би ништа,
за чим стално, увек жудим.
А можда и само лудим.
Ко ће знати?

© Јована Марковић

Јована Станић, Економско-трговинска школа, Крушевац

ЛЕДЕНА ЛЉУБАВ

Ево ме. Корачам стазом већ замрлих снова.
Нема их више, јер нема љубави, нема
слободе.

Окована својим жељама за пут сурове истине,
настављам пут без повратка, без одредишта.

Љубав ме је повредила.

Преполовила ми срце и оставила га у леду.
Осећања су бајка за моју душу.
Не пронађена нит среће, изгуби се у недођији.
Не стајем. Корачам.

Пролазим странпутицом туђег живота,
огледало је ту. Застајем.
Слабашно, уморна од увенуле наде,
дижем поглед и гледам у одраз.

Видим девојку у којој радости и живота нема.
Лице јој је сухо ко' у старици,
лик блед попут авети.
Сена, то јој је име.

Она која лута и прати, крије се од светла,
и мрака, јер не припада ми једним.
Њен свет сенки ју је осудио и ако би царица.
Сада лута и тражи. Тражи нит изгубљене
среће.

© Јована Станић

ПРВИ ГРЕХ (Изгубљеној генерацији)

О, стојте ви клете душе!
У часи без дна тражите спас.
Васељена ваша на другом је месту,
Небо без граница и умрли глас.
Ја желим с вама у сумрак поћи,
У безнађу света пелина нема,
Вечност је ова узалуд дата
Сваком у смрт корак се спрема.
Но беше и ова течност живота
Дана на дар човеку смртном,
Ал' беше она грешна лепота,
Голгота души у мору мртвом.
Светлост већу у селени не нађох,
Од ове од предака проливане крви,
И тада у вашу наду ја зађох;
А крв беше грех мој први.

О, стојте ви што мира немате!
Безгрешни спасени једном биће;
Но вашу љубав не виде књига,
И све што створисте бездан скриће.
Вама желим предати завет,
Јер рај је за мене далеки свет;
Где храбри падоше на пољу глади,
Израсте само бели цвет.
Зато и желим к вама ја поћи,
Молитва моја не беше небу,
Прашина не верује свевишњој моћи,
Вечност је нада за душу слепу.
Остаће ова земља мој дом,
Нек' са мношвом верност време смрви;
Јер и у свом овом лудилу мом;
Живот беше грех мој први.

О, стојте ви што на колена падосте!
Пред оним што власт никоју нема
На овом месту гроб подигните,
Јер превише душа на гробљу дрема.
Овде нек' ваше сунце засија,
Нек' ваше бреме се покаже свету;
Да светлост зоре опет обасја
У чемер прогнану душу вам клету.
Са вама подићи ћу барјак ваш,
На пола копља макар он био.
Срцу дати вас умрли глас,
Испевати поеме што свет је скрио.
Заклетва ваша овде остаће,
И онда када свет се мрви.
Надахнуто срце стражиће;
Љубав беше грех мој први.

© Сузана Шево

Мр Ратко Тодосијевић-Баћо, Крушевац

СА ЧАШОМ ВИНА

Волео сам те
за кафанским столом
уз звуке виолине
сломљеног гудала.
Одавно ме већ не чујеш,
а ја и даље сањам
са тобом, данима и ноћима
уздахе, бол, жал, љубав...
Одједном си нестала
без збогом избрисала траг,
а хтели смо
једно другом много тога рећи.
За столом, климавим, кафанским,
кога је жижак одавно прозуко
опијен црним вином,
жалом, болом, сетом...
У кући за заљубљене,
пијанце, скитнице,
остављене, клечим,
теби се обраћам и молим.
Теби што имаш снаге
Месеца да накривиш и опијеш
Испраћаш са женама сумњива морала
А ја, а ја ћу се бранити ћутањем.

Отварам срце, сломљено до бола,
сам без речи
хватам се ко дављеник
за сламку спаса.
А празник је свуда,
што слави љубав теби и вину,
дан кад се свима
даје и прашта...
Остајем загладан у празнину,
празну чашу и отварам срце
сломљено до бола,
за љубав, као просјак да молим
Јер и даље ја те,
ипак испијам и волим...
Испијам и волим
са чашом вина!

© Ратко Тодосијевић Баћо

СУПЕС 2018*

У оквиру ФЕДРАРА 2018. у Етно домаћинству Слободана Стојановића у Жабару, одржана је 12.05.2018. године традиционална песничка манифестација СУПЕС (Сусрети песника). Манифестацију су ове године организовали и реализовали: КУД Вук Караџић из Треботина Жабара и М. Врбнице, Културни центар Крушевац и Удружење песника Србије ПоезијаСРБ са седиштем у Крушевцу. Програм су осмислили и водили Љубодраг Обрадовић и Светлана Ђурђевић, а за музички тренутак постарали су се Мирослав Мића Живановић, Јована Обрадовић, Николина Ђокић и Илија Обрадовић. У самом програму учествовали су песници из готово целог Расинског округа и то из следећих градова, вароши и села: Крушевца, Александровца, Бруса, Ћићевца, Сталаћа, Беле Воде, Коњуха, Треботина, Макрешана, Ломнице и Кошева....

Своју поезију и афоризме говорили су: Љубодраг Обрадовић, Момир Драгићевић, Снежана Драгићевић, Др Велибор Лазаревић, Латинка Ђорђевић, Драган Тодосијевић, Светлана Ђурђевић, Мирослав Живановић, Саша Милетић, Драган Тодосијевић, Миљко Бркић, Ратко Тодосијевић, Мирко Стојадиновић, Боривоје Видојковић, Мирослава Смиљанић, Михајло Ћирковић, Томислав Симић, Гвозден Ђолић, Анта Џамић, Драган Ћирковић, Борислав Чолић, Слободан Стојановић, Чедомир Милосављевић, Братислав Спасојевић, Горан Минић, Градимир Карајовић, Слађана Бундало, Живојин Манојловић, Братислав Костадинов, Немања Петронијевић и Ненад Ђекић... Присутне госте поздравили су у име организатора и домаћина: Чолић Борислав - Куд Вук Караџић, Слободан Стојановић - домаћин, Љубодраг Обрадовић - ПоезијаСРБ, Чедомир Милосављевић - КЦК и Момир Драгићевић - градски већник за културу. На манифестацији су ове године додељене две награде Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ за 2017. годину: годишња награда – Љубодрагу Обрадовићу и награда за књигу године Аријани Хинић за књигу "МостАријана".

Годишњу награду ПоезијаСРБ добио је Љубодраг Обрадовић

Годишња награда Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ за 2017. годину уручена је председнику Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ са седиштем у Крушевцу, који се у току 2017. године изузетно ангажовао у раду и промоцији Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ. Уз све те бројне програме, промовисао је и своју књигу "УКРИТИТИ ЕТАР", за коју је др Велибор Лазаревић рекао: "Око 40 књижевних стваралаца и културних прегалаца и 7 поетских зборника преплетено је и сплело се у једну питку приповест о тежњи једне генерације да садржајно и стваралачки живи и траје упркос разним недаћама. Пред нама се као на филмском платну смењују драги ликови наше културе и уметности, виде се и препознају њихова вредна дела и једно време. Ово дело је зато својеврсна културна повесница крушевачког краја и шире од тога." Награду (ручни сат и 5 књига из издавачке продукције Удружења песника Србије - ПоезијаСРБ) је уручила Латинка Ђорђевић - члан УО Удружења песника Србије - ПоезијаСРБ и председник Литерарног клуба "Десанка Максимовић" из Цириха.

Награду за књигу 2017. године добила је Аријана Хинић

Награду за књигу 2017. године у издавачкој продукцији Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ са седиштем у Крушевцу добила је Аријана Хинић за књигу МостАријана, а награду су уручили Љубодраг Обрадовић (диплому и пет књига из издавачке продукције Удружења песника Србије - ПоезијаСРБ) и Ратко Тодосијевић (своју слику).

КАКО ПЕСМОМ ДА МЕЊАМ СВЕТ

Како песмом да мењам свет,
Како римом да натерам цвет,
да мирише и остане леп?
Како стих да запали преокрет.

Како жеље да се веселе;
да јава не буде страва;
да лепоте буду доброте;
да у прошлост оду страхоте?

Како љубав да отпочне лет;
како срећа да долети опет:
Како добро да победи зло;
Како, како, да дочекам то?

Хајде сад да офарбамо јаву
и на вољу пустимо жеље,
да лепоту осете праву,
да данас започне весеље.

Хајде, нек нас занос понесе,
да мењамо себе, а не свет.
Немире нек прошлост однесе,
а ми свој да окајемо грех.

Љубодраг Обрадовић

КАД БИХ САМО...

Кад бих само могла
да вриском поплашим птице,
оне злослутнице с твога чела.

Кад бих само пјесмом могла
отјерати сумњу с твојих руку.
Кад бих само сновима могла
да вратим бар један дан.

Кад бих само могла,
к'о трептај јутарње магле,
да ти се привучем ближе.

Кад бих само могла...

Могу ли...

Не, не могу.

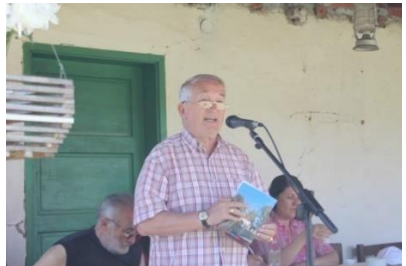
Вриштим, пјевам, сањам,
трептим, али не чујеш.

Аријана Хинић

У истом простору Етно куће Слободана Стојановића одржана је и дводневна ликовна колонија ФЕДРАРО 2018 на којој је настало 8. слика. На ликовној колонији су сликали: Ратко Тодосијевић - селектор колоније, Живорад Милановић - Маки - уметнички руководилац, Драгутин Атанасковић, Мирко Стојадиновић, Зоран Димитријевић Мачак, Дијана Обрадовић, Мирослава Петронијевић, и Јелена Башић. После програма учесници ликовне колоније и СУПЕС-а 2018 уживали су у чувеном "пасуљу из грнета" који је припремио Миљко Бркић.

* НАПОМЕНА: Репортажу о манифестацији СУПЕС 2018 написао, илустровао и уредио Љубодраг Обрадовић. Опширнију репортажу и више слика о СУПЕСУ 2018 и ликовној колонији на ФЕДРАРУ 2018 погледајте на линковима:

- <http://федраро.срб/f-dr-r-2018/86-sup-s-2018-p-zi-srb>
- <http://федраро.срб/f-dr-r-2018/85-p-c-22-f-dr-r-li-vn-l-ni-2018>

ДУША ТРОМОРАВЉА 2018 – СТАЛАЋ*

На месту где се састају Јужна и Западна Морава и чине Велику Мораву, највећу домаћу реку, 22.07.2018. године МО СПС-а Сталаћ у сарадњи са ОО СПС-а Ћићевац, Удружењем песника Србије – ПоезијаСРБ са седиштем у Крушевцу и КК Душан Матић из Ћуприје, а поводом јулских празника и 28-ог рођендана СПС-а, организовао је по други пут Поетско-музичку манифестацију „Душа троморавља“.

Ове године, на манифестацији су по први пут изабрани и најбољи песник и песникиња троморавља. ПЕСНИКИЊА ТРОМОРАВЉА је Светлана Ђурђевић, члан Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ из Крушевца, а ПЕСНИК ТРОМОРАВЉА је Хранимир Миљојковић Храње, члан Удружења књижевника Стојан Живадиновић из Соко Бање. Жири који је имао тај тежак задатак да у мору одличних песника одабере 2 најбоља радио је у саставу: Бора Благојевић, Боровоје Видојковић и Љубодраг Обрадовић.

Посебна атракција за све учеснике је била возња чамцем Моравом. Жубор све три Мораве, поглед у залазак сунца на кулу Тодора од Сталаћа и спомен парк где се одиграла битка на Варваринском пољу, давали се посебну драж и оставили снажан утисак на све учесник, као и љубазност, вештина и присност са домаћинима. Општа констатација је да је ово јединствено место не само у Србији и да уз мало више воље и улагања општинских власти може бити атракција за све туристе и љубитеље природе. Закључак је свих да се догодине видимо опет, а можда и пре ако се укаже прилика. Учеснике је поздравио Боровоје Видојковић – председник ОО СПС-а у Ћићевцу, као и Љубодраг Обрадовић председник Удружења песника Србије „ПоезијаСРБ“ са седиштем у Крушевцу и Боровоје Бора Благојевић у име КК Душан Матић из Ћуприје.

На самом почетку програма, Мирослава Смиљанић, песникиње из Сталаћа, је казивала поезију из своје нове књиге поезије ДАНИ БРЗО ПРОЛАЗЕ, друге по реду, чији је издавач Удружење песника Србије – ПоезијаСРБ. А онда је све било поезија и музика... Своју поезију говорили су чланови присутних песничких удружења и књижевних клубова. За Удружење песника Србије – ПоезијаСРБ, наступили су: Љубодраг Обрадовић, Светлана Ђурђевић, Никола Стојановић, Драгољо Јовић, Јелена Ђорђевић, Дејан Петровић Кенац, Саша Милетић, Градимир Карајовић, Живота Трифуновић, Мирко Стојадиновић, Стефан Кнежевић, Зорица Шошић - Максимовић, као и афористичар Михајло Ћирковић... За књижевни клуб Душан Матић из Ћуприје наступили су: Бора Благојевић, Милка Ижогин и Слободан Станковић. За Моравске токове из Трстеника наступио је Милош Милошевић Шика и Сава Мијодраг Радивојевић, а из Ражња из КК Десанка Максимовић је била Каја Николић, док су из Соко Бање, из Удружења књижевника Стојан Живадиновић дошли Хранимир Миљојковић и Љубиша Вељковић.

Манифестацији су присуствовали и: Боровоје Видојковић – председник ОО СПС Ћићевац – као домаћин и идејни и организациони творац манифестације, Синиша Максимовић – председник ОО СПС-а за Расински округ, Драгољуб Станојевић – председник ОО СПС-а Варварин и председник Скупштине Општине Варварин, Братислав Ташић – заменик председника ОО СПС-А за Расински округ, секретар ОО СПС-а Варварин и заменик председника Скупштине општине Варварин, Владимир Тасић -председник ГО СПС-а Крушевац, Јелена Ђорђевић – председница Форума жена СПС-а Крушевац, Драгослав Нагулић – председник ОО СПС Сталаћ са сарадницима, као и бројни песници – чланови Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ из Крушевца, КК „Душан Матић“ из Ћуприје, КК „Моравски токови“ из Трстеника, КК „Десанка Максимовић“ из Ражња, као и песници из Соко Бање из Удружења књижевника „Љубиша Вељковић“...

Да манифестација буде права и да има поетско-музички карактер, припомогли су музичари: Мирослав Стаменковић-Линда – прва хармоника Југославије 1976. године и његов унук, затим Дејан Живковић – гитара, Драган Кркић – певач и Зоран Бајкић – певач, а да ово вече буде незаборавно постарали су се добри домаћини Горан и Ана Раденковић и зачинили га одличном рибљом чорбом и гибаницом, прасећим печењем са ражња, хладним пићем и на крају тортом и колачима...

Опширнију репортажу прочитајте на линку: <http://noezija.cb6/pesnici/susreti-pesnika/dusa-tromoravlja-stalac-2018/>

У наставку, на наредне 2 стране, погледајте слике са манифестације “ДУША ТРОМОРАВЉА 2018” - Сталаћ

* НАПОМЕНА: Репортажу о манифестацији ДУША ТРОМОРАВЉА 2018 написао, илустровао и уредио Љубодраг Обрадовић

ХУМОР И САТИРА

Михајло Ћирковић, Крушевац

АФОРИЗМИ

- Треба ценити писца кроз дело, а не дело кроз писца.
  - Љубавни песници само дангубе у животу.
- Потрошња мастила зависи управо од количине изливане жучи.
  - Многи читају књиге да би лакше заспали, уместо да би се пробудили у животу.
- "Предност у штампању књига имају они који донесу свој папир."
  - И тужне и веселе песме ипак су осећања других.
- Да ли пишем да бих сачувао мисао или да је се ослободим?
  - За многе је мотика лакша од пера.
  - Рафови библиотека су пуни књига, али не и знања.
- Више има књига у књижевности него књижевности у књигама.
  - Књиге на распродаји: или лош папир или лоша реч.
    - Песник умире, али не занеми.
    - Угуши ме прејака реч, неизговорена.
- Некоме узети оловку или је неком поклонити, исто може да буде казна.
  - Није крађа књиге ако је лопов и прочита, већ ако је препише.
- Имам мастило загорчану крвљу, а и оно заслађено вином, а перо једно.
  - Задатак писања није писање по задатку.
    - Пишем, дакле постојим.
- Да би човек рекао нешто паметно мора да има паметног саговорника.
  - Нисам записивао хемијском оловком већ оном што има срце.

Саша Милетић, Крушевац

АФОРИЗМИ

- * Бог све види, а наш се и чује.
- * Дебелу ладовину свима топло препоручујем.
- * Наша интелигенција је у мањини, јер имамо просту већину.
- * Борићемо се за стабилност динара. До последњег краха.
- * Рупа у закону више немамо. Само измене и допуне.
- * Овде сте нашли да тражите посао?! Склоните ми се у иностранство!
- * Наше предузеће сачували смо од приватизације. Све захваљујући ланцу и катанцу.
- * Једнопартијски систем био је далеко поштенији. Само су једни крали.
  - * Народ тавори, власт товари.
  - * Остајте тамо! Овде хлеба нема.
- * Непријатељи су нам бољи од пријатеља. Они нас никада нису издали.
- * Средњи слој нам је прешао на страну сиромашних. Да не би нестао.
  - * Како сад живимо, вредело је за ову земљу још више гинути.
- * Он би живот дао за отаџбину. Ето, колико му је стало до живота.
  - * Имамо слободу говора. Али, боље је да ћутимо.
- * Демократија нам је отишла далеко. А ми мислили да је она још увек ту.
  - * Брже не можемо у Европу. Стар смо ми народ.
- * Продавајући маглу многи су стекли видљиво богатство.
  - * Седење на две столице, највише жуља.
- * Са чистом биографијом се тешко долази на власт.

Вељко Стамболија, Крушевац

Јован Арсић Јовче: Хомо афористикус

Ако по Данилу Кишу постоји хомо поетикус, дакле умјетник, писац, који не врда ни лијево ни десно, који је слободан у свом умјетничком изражавању до те мјере да се одриче свих овоземљских погодности и угодности, сем једне једине, да ствара дјело по својој памети и свом сензибилитету, дакле ослобођен свих политичких и иних стега које вријеме намеће, зашто онда, аналогно томе, не би постајао и хомо афористикус, умјетник, писац, који је по својој дефиницији, овог кратког али језгровитог дјела, трн у оку свима, па чак и понеком хомо поетикусу, који са олимпијских висина гледа на колегу. Данило Киш не негира утицај времена, у којем писац живи, на књижевно дјело, напротив, а то је оно што се баш замјера хомо афористикусу, мада са том четвртом димензијом савремени човјек и има највећи проблем. Живимо у времену онеспокојавајуће брзине, а пошто живот није раван пут већ у себи садржи и много кривина, зачас се при великој брзини нађемо ван пута и ето нас угруваних, озљеђених, спљосканих... Ријетки су они који су у стању да прате ово цивилизацијско убрзање. Са оваквом турбуленцијом имају проблем и умјетници јер нико више нема времена, а нарочито издавачи, да чека роман од петсто страница десет година, који и кад изиђе читалац нема времена да га прочита јер му једе вријеме, којег он и онако мало има.

Е, ту се сад јавља хомо афористикус са својом језгровитом честицом величине атома, а знамо шта су све атоми у стању да ураде. Афоризам је дете ове цивилизације јер је кратак, брз и силовит, дакле бљесак и тренутак надахнућа хомо афористикуса, што још увијек не значи да је сваки афоризам и сваки афористичар хомо поетикус. Јован Арсић Јовче свој афористички потенцијал исказује без пардона, директно у центар мете, па ком`обојци, а ком`опанци. Не штеди Јовче никога, оштроумно уочава све недостатке овог суровог времена у ком живимо. Није вријеме само по себи сурово, већ је производ људских заблуда, глупости, незнања, сумњивих експеримената и идеја и других болештина.

"Имамо доста мислилаца који се баве измишљотинама".

"Да није бледа држава, не би било ни црног тржишта, ни сиве економије".

"Када погледам шта све раде, дође ми да не радим ништа".

Удара Јовче без пардона најприје по својим, домаћим, произвођачима магле, мутиводама, сакупљачима кајмака и масла, лажним пророцима, онима који су спремни да и у злу времену подоста ушићаре. Но, малог човјека не убија до краја домаћи себичлук, односно домаћа елита, елитне дерикоже су се размилиле по

читавај планети. Ово планетарно драње малог, обичног и скромног човјека свој епицентар, по Јовчи, има на Западу. Велики мрак великог Запада није поштедио никога, стигао је чак и у жупско сеоце Боботе, скоро без отпора. Неки му се чак и обрадоваше и остали би у том стању чудне и непомућене радости да се није накостријешио Јовче који је, онако здраворазумски, бистрим жупским оком, почео тјерати мрак од себе.

"Блиста запад од поштења па ме страх да од тог сјаја не ослепимо".

"Запад нам је за петама. Не падајмо на колена".

"Толико Запад свету добра чини, да се то свету само чини".

Подругљиви сладокусци шаргарепе који још нису осјетили батину, напашће Јовчу јер се дрзнуо да им нападне господаре, да им, на неки свој начин, узврати ударац за све невоље које су посијали по овој планети не штедећи ни Жупу, ни Боботе, ни васколики народ српски. Оштрумним мислима проналази сваку ману "великој господи са Запада".

"Док сам ја копао по истини, они ми копали јаму".

"Нису они мене узели на зуб, него ме полако гутају".

"Стегли нам обруч, само још да ударе нитну".

И тако из афоризма у афоризам, Јовче се надгорњава са домаћим и страним владарима. Пркоси им, инати им се, оштрумно им проналази мане, скида им маске, љушти их као кромпир и сервира их читаоцима, то јест онима који нису баш сасвим изгубили памет. Арсићеви афоризми имају дубоко корјење у српским пошалицама, ругалицама, здравицама, клетвама, пословицама и изрекама, а све што се надограђује или расте на народној традицији, култури и обичајима може неке изгледати конзервативно. На њихову велику жалост, а на Јовчину радост, једино се на тај начин долази до суштине и до оштроумних мисли. Предност Јована Арсића Јовче је у томе што он не сумња у поетику која извориште има у народној мудрости и тиме је ослобођен и релаксиран од многих помодарских токова. Досљедан је Јовче овој својој поетици и не одустаје од ње па макар све било наопачке.

Ивко Михајловић: Афоризам – чиста есенција сатире

Ако је афоризам "крпељ у телу диносауруса", или роман подвргнут суровој дијети", или нежељено дете књижевности, или "ледоломац у мору глупости", ако ово, и још много тога, напише један од најугледнијих српских афористичара, онда он, прије свега, покушава да афирмише најкраћу умјетничку форму, као и њену функцију у сфери умјетности, културе и пронађе јој литерарно мјесто које је афоризаму, нажалост, често оспоравано од чистунаца и површних познавалаца књижевности. Ивко, горе поменуте, четири димензије успјешно презентује око три деценије, објављујући књиге и објављујући афоризме у најчитанијим и најугледнијим дневним новинама и часописима, недељницима као што су "Политика", "Вечерње новости", "НИН", "Ошишани јеж", у којима су, веома често, афоризми недјеље или афоризми године. Ако кажемо да је Ивко и

лауреат награде "Радоје Домановић", онда имамо сасвим озбиљног афористичара ван Београда.

Познато нам је да су афоризми угледали свјетлост дана у Хипократово вријеме и означавали су умијеће лијечења. Хипократови филозофско-медицински афоризми су се, дакле, бавили болешћу. Према томе, афоризам је коришћен као лијек, а знамо и искусили смо да су лијекови горки. Чак је и њемачки физичар Лихтенберг афоризам користио у својим научним радовима.

Хтјели ми то признати или не, имамо ми своје отрове које носимо у себи. Оне које које носимо у себи лијече се хоспитализацијом, а прије тога тачном и прецизном дијагностиком. Лијека нам нема ако поричемо да отрова у нама нема. Веома су опасни и за појединца и за ширу заједницу. У нама и око нас намножило се подоста отрова: полтронство, кукавичлук, профитерство, сиромаштво на ивици биједе, неетичност, нехуманост, помодарство... Ко указује на ту токсичност? Прије свих афористичар. Може ли афористичар бити било ко од нас? Тешко. Зашто? Прије свега треба бити талентован и на малом простору рећи велику истину, треба бити "ледоломац у мору глупости". Потом треба бити храбар, не само у књижевном и умјетничком смислу, већ и у оном личном, људском. Признајмо таквих је мало, на прсте да их избројимо. Ивко Михајловић је имао храбрости и има је у обе категорије. Не штеди ни себе, али ни друге. Када говоримо о литерарној храбрости, онда мислимо на одбрану афоризма као књижевне врсте која је, у најмању руку, равноправна са осталим књижевним формама, а понекад и надмоћнија, нарочито када омиљеније музе заћуте или се притаје, чекајући боља и сигурнија времена.

Ивко је један од ријетких афористичара који афоризме не смишља, они се њему дешавају. Зато његови афоризми имају литерарно-умјетничку вриједност. Он, што је такође веома битно, не подилази публици, од афоризма прави чисту есенцију сатире. Ивко Михајловић посједује и ону људску храброст, јер афористичари, они најбољи, нису омиљени дворски писци. У злим временима рећи истину кроз афоризам, критиковати лоше потезе власти, скренути, на умјетнички начин, пажњу на мане и друштвене аномалије изазване лошом политиком, није ли то храброст, прије свега једног искреног посвећеника умјетности, па онда и она, ништа мање важна, људска, човјечанска. Никада Ивко није себе стављао у први план, увијек је испред њега ишао његов таленат, дар да запази, а онда да у умјетничкој форми објелодани. И то гдје? У најчитанијим дневним гласилима. Дао је себе и своју умјетност на тацни, на изволте, притом знајући да ће имати посљедице, и има их. Можда је сатисфакција најпрестижнија награда на пољу сатире, награда за књигу године "Радоје Домановић", али од награда се не живи, ма колико оне храниле сујету. Сјетимо се само највећих сатиричара из прошлости. Да, стекли су славу. Али када?

Они који слушају или читају Ивкове афоризме смију се, али некако кисело, јер прави афористичар не пише да би засмијао и то га разликује од хумористе, виц-махера или сличних списатеља шаљивих бурлески. У афоризму има ироније која оставља помало горак и опор укус у устима, па отуд и тај полуосмјех. Афоризам тражи мало времена и простора за читање, може и уз јутарњу кафу, али казује много. Није то мала "услуга" коју нам афористичари чине. Афоризми и јесу савремени знакови поред пута и њихово правилно тумачење је чист добитак.

Афоризме Ивка Михајловића прати још једна изузетна творевина људског духа, карикатуре Горана Ћеличанина. Међусобно прожимање двију умјетности, писане и визуелне, шири видике и даје нови квалитет. Да је среће оваквог би прожимања било више, а онда и успјеха на књижевној и ликовној сцени.

КЊИГЕ ПОЕЗИЈЕ У ИЗДАЊУ УДРУЖЕЊА ПЕСНИКА СРБИЈЕ – ПоезијаСРБ, Љубодраг Обрадовић

Удружење песника Србије – ПоезијаСРБ са седиштем у Крушевцу се бави и издавачком делатношћу, својих чланова песника (а и сарадника) који обезбеде средства за штампање књиге.

Представићемо Вам неке од књига које смо објавили крајем прошле и почетком ове године:

- *ЖИВИШ У МЕНИ* – Дејан Петровић Кенац
- *ДА САМ ТВОЈА ЗВЕЗДА МАЛА* – Даница Рајковић
- *НЕ ДАМ СВОЈЕ ПЕСМЕ* – Јелена Петронијевић
- *ДАНИ БРЗО ПРОЛАЗЕ* – Мирослава Петронијевић
- *ИСПУЊЕНО ОБЕЋАЊЕ* – Анта А. Џамић
- *БАЦИЛА СИ СВЕ* – Стефан Кнежевић
- *РАСПРОДАЈА ОСМЕХА* – Горан Минић
- *МАГИЧНА ПОЉА* – Сандра Миладиновић
- *ЈА* – Светлана Ђурђевић

Све књиге су посебне, право благо које је песник изнедрио и несебично га поделио читаоцима за читање и извлачење животних порука, зато Вам топло препоручујем да дођете до њих и прочитате их.

“Јер пролазност живота је константа, од кад је света и века и не може се никако избећи. Увек дође дан да се попнемо на то “Брдо ветра” где су тајна врата за лет у вечност, односно сам космос, на далеке зелене планете, на које душе као метеори слећу и живе вечно.

А тајни кључ да се некако преживи, за све песнике, су њихове песме, које ће им отворити тајна врата у срцу читаоца и тако ће остати траг”*, који сви песници тако силно желе да оставе иза себе, за поколења која долазе...

Ево, и овај мој запис у часопису ПоезијаСРБ је мали траг и подсећање на ауторе ових књига и њихове песме.

Љубодраг Обрадовић

*Из рецензије Љубодрага Обрадовића за књигу *ДА САМ ТВОЈА ЗВЕЗДА МАЛА* – Данице Рајковић

ЖИВИШ У МЕНИ - Дејан Петровић Кенац, Крушевац

Живиш у мени

Ти живиш у мом срцу,
Неким бесмртним животом
Моја богињо лепоте,
Као Мона Лиза на платну слике,
Као плаветнило бескрајног мора...

Живиш у мојим венама
Течеш кроз моје тело,
Нестварна, прелепа жено.
Понекад осмехом отопиш срце,
Мој понос бациш под ноге,
И никад не излазиш из главе,
Пожудо, страсти, фатална жено...

Смејеш се осмехом детета,
Невино, нежно да задрхтим.
Волим те, мада ти признати нећу,
Плашим се да можеш отићи
И никада више те видео не бих,
Због тога ћутим.

Љубави

Љубави просута у прабини живота,
Саткана од сатенских ноћи, Проклет
клетвама магичних речи, Затрована
пожудом тела које гори, Мистичним
пољупцем опијена Сузама мушким
проклевена трајно.

Љубави истинска, права, свевишња,
Саткана од звезда златних, небеских.
Опевана песмама епским, Озарена
чистотом детињег погледа, Клањам се
теби свевишња доброто Пред тобом
клечим, испуњен топлотом.

Шапат срца

Хоћу да ти шапнем
Две, три лепе речи,
Јер не желим нико
Други то да чује.
Тајновите речи
Из дубине душе
Да олакшам себи
Боле што ме гуше.
Ако проговорим
Страх ме чуће неко,
Од искрених речи
Злобу ће да прави,
Зато бих да шапнем
Љубав коју носим,
Да поделим с тобом
Терет који боли.

Знај волим те дуго
Потајно у себи,
Растрзано срце
Од бола сад цвили,
У тишини речи
Љубав бих ти дао
Кад би само хтела
Својом бих те звао.

А опет у тами
Неко зло се спрема
Можда не разумеш
Све дамаре моје,
У тишини речи
Моја љубав спава
А шаптање срца
Други нек ти зборе.

Разумећеш можда
Што те волим тајно,
Дубоко у себи
Да нико не види.
Ја те стихом љубим
У свитања рана
У души ми пелин
Што ти не смем рећи.
Сад примерак нисам
То што жени треба,
А моја је љубав
Саткана од бола,
Шапнућу ти само
Да те силно желим,
Да престане ова
Туга срца мога.

ДА САМ ТВОЈА ЗВЕЗДА МАЛА - Даница Рајковић, Крушевац

ДА САМ ТВОЈА ЗВЕЗДА МАЛА

Да сам твоја звезда мала,
И усидрена снујем на небу плавом,
Да ти пружим осмех златни,
И вечност проведемо шетајући сплавом.

Дрхти ми рука док Бога молим,
Да постанем звезда мала,
Да слетим у трошној кући,
На избледелом раму светлост пала.

Нека бродоломи оду далеко,
И немир напусти твој сан,
Да те будим у свитање зоре,
Док звезде плове у мирисни дан.

Да сам твоја звезда мала
И сваки минут у љубав претворим,
Да погледом отопим лед
И сећање на тебе у срцу створим.

ВЕРОВАЛА САМ ТЕБИ

Залутала у подмуклој тишини
И веровала у лажан сјај,
Затворени и утабани путеви
Стидљива слутња дозива крај.

Заблуда препуна тужног гласа,
Варка урезала животни пут,
Избледели оквир реже име,
У погледу сета узима спруд.

Као обичан пролазник шетам,
А заборав режи на пламен жут,
Сагорева последња нада
И веровање које је прошло успут.

ПОКЛОНИО СИ МИ ЋУТАЊЕ

Поклонио си ми букет радости
И самоћу о тишини да сања,
Поклонио си ми крила да полетим
И далеко одем до самог свитања.

Поклонио си ми ћутање и све о теби,
Невидљиве снове о теби да сањам,
Стазе се губе у мраку,
Растурено гнездо у коме лист потања.

Пролеће се претворило у јесен,
Милују ме растанак и туга,
Желео си да у заборав корачам,
После свега појави се дуга.

Летеле су мисли око мене,
И да одем далеко, нисам хтела
Сјај бисера упија твоје речи,
А речи твоје стварале су дела.

Свака слика има своје речи,
Уткане су нити из снова,
Избледеле чари лепоте,
Недоткана љубав сећаће се боја.

ДА ТЕ ОПЕТ СРЕТНЕМ

Да те опет сретнем
И далеко да оду болна сећања,
Да скинем окове са срца
И венама потекне река кајања.

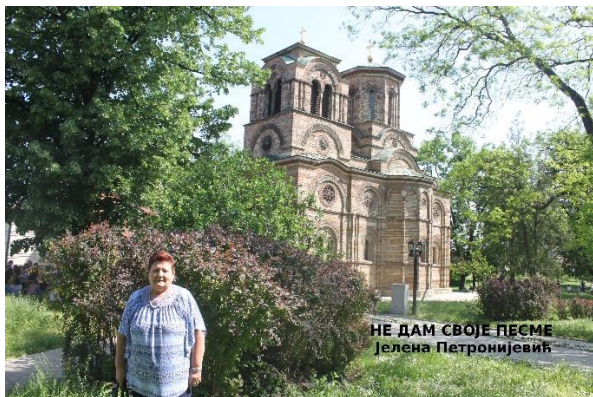
Да те опет сретнем
И раширим крила своја,
Са пурпурног неба засија звезда,
На блиставом сунцу срећа моја.

Као да сам изгубила дах,
На дрвету трешње тајне пишем,
Само да те сретнем,
Уз звуке ветрова поново дишем.

Плутају мисли раскомадане,
Јутарња роса боји снове,
Месец кружи путањом својом,
Шапат облака отвара стазе нове.

Само да те сретнем,
И да засијаш као жути пламен,
Самоћи да затворим врата
И да срце моје не буде камен.

НЕ ДАМ СВОЈЕ ПЕСМЕ - Јелена Петронијевић, Јабланица - Крушевац

ЗАШТО

Песмо моја још не написана,
 Душо моја још не одморена,
 Срце моје ти још снаге имаш,
 Зоро бела, госте што не примаш.

Да раширим руке моје две,
 Да очима ја угледам све,
 Да се сама са собом саберем,
 Да се умијем и не сањам ружан сан.

Па да видим где смо оно стали,
 И шта сам то ноћас у ствари снила,
 Да ли сам ја код куће била,
 Или ме је одвела моја вила.

Ја снаге имам да се борим,
 И кад мрзим и кад волим,
 Мрзим лоше вести, лоше приче,
 Волим вредне и поштене,
 Људе што на мене личе.

Не волим да ико икога мрзи,
 Да се не љути и да не виче,
 Живот је толико кратак,
 Ниси се ни окренуо, а већ је крај.

НЕ ДАМ СВОЈЕ ПЕСМЕ

Не дам моје жеље,
 моје песме, речи моје...
 Снове не дам да ми кројите,
 ни пут трасирате,
 којим срце неће да се креће...

Не дам песме моје да певате,
 јер су оне написане
 да ублаже бол, онима што болују
 од љубави изгубљене.

То је бол душу што слама,
 девојци младој што сама спава,
 сама сања и сама се каје,
 што јој срце украде,
 човек кога и не познаје...

Песме пише, само онај
 ко воли цвеће, сунце, своје срце...
 Песме пише, кад му се зарумени
 лице,
 кад га преплаве емоције
 и дођу те песничке жице.

Стихова и речи имам за песама сто.
 И као река што непрестано тече,
 тако и ја песме пишем свако вече.
 Мало тужне, мало сетне...

Ипак, највише волим оне срећне.
 Нека се воле сви и стари и млади,
 своју љубав срећом
 и пољупцима нека ките.
 Док је света и века,
 побеђује само љубав велика...

И не дам, своје песме!
 Оне су у срцу мом закључане.
 У недрима их чувам,
 и само својој болној души певам,
 да бар са песмом лепше сневам.

ДАНИ БРЗО ПРОЛАЗЕ - Мирослава Смиљанић, Сталаћ

ДАНИ БРЗО ПРОЛАЗЕ

Како дани пролазе,
како старост брзо долази.
Теку дани као река,
ал' старости нема лека.

Душа пати, тело стари,
све је више немоћи,
а најтеже је када
ти нема ко доћи.

Нема врата ко да ти отвори,
то су најтеже боли,
нема ко да ти да чашу воде,
и ко дође жури,
седи, па жури да оде.

У ове зимске и дуге ноћи,
тешко оном
ко живи у самоћи.

ЗА ДРУГОГ МЕ УДАЈУ

Волела сам га више од свега,
али ме моји не дају за њега.
Он је мајко, у војсци, а ти ми мајко,
доводиш друге просце.

Сиромах је мајко био,
али мом срцу је увек мио,
одвоји ми мајко душу од тела,
знаш мајко да сам само њега волела.

Просци су дошли,
а ја у купатилу скривам сузе,
сузе теку као река,
удају ме, а не волим тог човека.
Нећу, мајка, његово богатство,
Нема среће, када га душа неће!

НЕМА РЕПРИЗЕ ЖИВОТА

У животу све максимално
треба искористити,
јер је живот кратак
и тако мало је још остало.

Што је лоше било
треба заборавити,
живот даље наставити.

Ако у младим данима
лоше прођеш,
бар у старости
проживи како треба,
јер је живот кратак
и нема репризе живота.

Живот је кратак,
сладак као батак,
зато га оглођи
до костију.

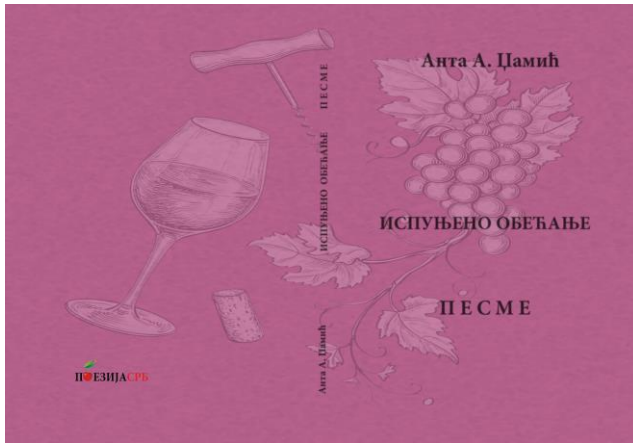
НА МОРАВИ НЕМА ВОДЕНИЦЕ

Нема на Морави,
нема воденице више,
сви воденичари воденице
напустише.

Нема више помелара,
нема више на планини пашњака,
на ливади косача,
у кукурузу берача,
у виноградима нема грожђа.

Сви у град одоше,
свако своји пос'о ради,
свако своју каријеру гради.
Домаћинства сеоска оставише,
нема ни пастира,
да чува стадо
и у фрулу да засвира.
Сада у планини
певају птице.

Нема сеоских игранки,
девојке и младићи
одоше у град,
девојке неће да носе
свињске опанке,
него ципелице на штиклице,
неће да буду сељанке.

ИСПУЊЕНО ОБЕЋАЊЕ - Анта А. Цамић, Александровац

НОВО ВРЕМЕ

Дошло неко време
навалица нека
сви желе у писце
сад се у ред чека.

Неко пише песме
неко разне приче
неко лепо пева
а неко нариче.

Неко роман пише
па му нешто жао
застао је збуњен
не зна где је стао.

А неко се сећа
на љубавне дане
радо о том пише
још кад зора сване.

Међу њима ја сам
пишем све по вољи
и не мислим ето
да сам ишта бољи.

Ја пензионер јесам
и носим то бремене
па писањем ето
трошим неко време.

Од хиљаду састава
једна нек завреди
задовољан с тим је
Анта деда седи.

НЕКАДА ПЕПЕЉУША

Сваки поток, свака река,
имала је вирове,
где смо као мала деца
изводили хирове.

Пливали смо и скакали,
и то беше море наше,
а река нам сада смрди,
разбацано ђубре, флаше...

Са обале лете џакови,
пуни неке старудије,
ко се сети оних дана,
за прошлошћу сузе лије.

Црна тече Пепељуша,
тужно лети врабац,
побег'о је из тог смрада
и последњи жабац.

А ту иза куле треће
разбацано лежи смеће,
а у реци јако бије
мраз смрдљиве фекалије.

Мењају се сви на власти,
обећања лете,
а од црне фекалије
заразе нам прете.

А ја волим моју Жупу,
мало фали прави рај,
променимо те навике
па да смраду дође крај.

ДРУГ

Када сунце огреје
ил' кад дуне с' југа
сетите се мене
вашег верног друга.

Волео сам живот
волео сам рад
али време прође
ево где сам сад.

Баш сам доста јео
љубио и пио
не кајем се да сам
нешто пропустио.

БАЦИЛА СИ СВЕ - Стефан Кнежевић, Крушевац

БАЦИЛА СИ СВЕ

Бацила си све, на сметлиште живота,
Где љубав мре и постаје туга,
Зашто у теби више, не станује лепота?
Па си се предала лако, и постала слуга.

А ја те заљубљен, још тражим тамо,
Да те вратим, ти да будеш моја,
Веруј ми, да то желим само,
Послушај бар једном, осећања своја.

Знај да тако, не губиш ништа,
Осим туге, која ти ни не треба,
Дај пођи са мном, са тог сметлишта,
Да заједно ми, полетимо до неба.

И одбаци тада, све недаће и боли,
Нека ти сунце, твоје лице мије,
Има неко драга, ко те искрено воли,
За твојом лепотом, моје срце бије.

ДНО ОД ЧОВЕКА

Иза леђа лајеш, околу о мени,
Сејеш лажи, као покварено семе,
Само чекаш, један трен неми,
Да бујица зла, из тебе крене.

Преда мном цвилиш, као да си штене,
На сва уста, тада хвалиш мене,
Не знаш ти, да ја људе читам,
Зашто чиниш лоше, то те сада питам?

Па под ноге онда, посипаш ми трње
Лажима ме китиш, да не може бити црње,
Мислиш тада сигурно, да ти верују сви,
То не говори о мени, већ какав си ти.

Зато ми се склони, да те не видим више,
Ти остајеш и даље, лажов довека,
Пусти да ми живот, судбину пише,
Јер ти си за мене, дно од човека.

БОГИЊА ЛЕПОТЕ

Ти си моја, богиња лепоте,
Сјај сунца, на искону плавом,
Ти си она, што ми срце оте,
Да сан о теби, поредим са јавом.

Ти си за мене, чаробна вила,
Што је у души, свој дом свила,
Ти си сада, моја љубав нова,
Да од нити среће, стижемо до снова.

Ти си мени лепа, као ружа бела,
Нестварно биће, као из бајке
Моја крв је зато, као лава врела,
Док у срцу осећам, неке дамаре јаке.

Ти си драга, посебно нешто,
Од свих скривана, превише вешто,
Пронађох те сада, не беше лако,
У неверици да љубим, једно биће слатко.

ДА ЛИ ЗНАШ

Да ли знаш, како је седети и чекати ?
Кроз бесану ноћ, у даљине гледати,
Да ли знаш, да ми сада недостајеш?
Да са мном, као једно постанеш.

Да ли знаш, како је ноћас сузе лити ?
Што твојих корака, опет неће бити,
Да ли знаш, да љубав у мени живи ?
И да се моје срце, само теби диви.

Да ли знаш, како је искрено волети ?
И за неког се тада, као лав борити,
На тебе драга често, јутром помислим,
И твоју слику, крај јастука пољубим.

Да ли знаш ово, или можда не ?
Да за љубав, ипак дајем све,
Да ли знаш, да те волим насмејати ?
И тако срећну, у мислима бар загрлити.

ЖЕЉА

Ноћ је хладна, и снег полако веје,
Па се питам, моја љубав где је ?
Ћутим у тишини, ове собе празне,
Кроз главу ми пролазе, мисли разне.

А можда и дође, ко ће га знати,
Позове такси, који води до мене,
Па ће ме до јутра, она тада грејати,
Док јој љубим тихо, њене усне смене.

И заљубљен сада, стрепим ти тако,
Са чежњом у срцу, да је грлим јако,
Желећи тада, да се крај мене буди,
Та пуста жеља, мене ће да слуди.

РАСПРОДАЈА ОСМЕХА - Горан Минић, Брус

РАСПРОДАЈА ОСМЕХА

Не жури душо моја
Магла се и онако неће брзо подићи
Чекајући зору
Да се дан отвори сунцу

У ноћи кад месец
Заустави свој лагани ход
Још увек чујем дрхтаво дисање

Напољу ветар подиже гране
Лице ми мокро од топле кише
Док ноћ се свађа
Са далеким звездама

Отишле су толике године
Не питај ме ништа
Душо моја
У празном оку још има снова

Боли ме свака слика сећања
И време пролажења
Не додирујем више звезде
Само осмехе распродајем.

МИРИС НОЋИ

Ноћ мирише
На нове траве
Звезде падалице
Изводе свој плес
На небеском колоплету

Кад се Јесењин
Убио због самоће
Ноћ је мирисала
На тебе

Песник је дигао руку
Да црни уклони круг
А ноћ је мирисала на љубав
Док је лишће поскакивало
Протерано ветровима.

ЗАУВЕК

Гордани

Твоје очи боје леванде
испале су кише.

И ја сам жуто лишће
Које опада

Кад сви оду остајем сам.

Да те гледам
А да те не видим

Између нас свећа гори
Траговима твојим ходам.

Године пуне тамних облака.

После оног јутра
Заувек.

ПЕСМА ЗА ЊУ

Ако икад будем волео њу
Волећу жену
Која има сунце у коси
Очи боје смарагда
И прамичак који светлуца

Волећу ход газеле
Са нежним срцем срне
Усне дозреље вишње
И реку пољубаца

Ако икад будем волео њу
Волећу кораке мокре
Од топле кише
И беле руке загрљаја
Волећу шапат сањалице
И ветар што звезде пали

Волећу кад ноћ вара дан
Ругалицу сакривену испод длана
И месец који намигује
Бежећи од зоре

Ако икад будем волео њу
Сешћу у кочије хитре
Да одем бескрајно далеко
Где суза не може да боли
И где се чује само њихање сенки.

**МАГИЧНА ПОЉА - Сандра Миладиновић,
Мајдево - Крушевац**

МАГИЧНА ПОЉА

Знаш биће касно ако допустиш,
да сама додирнем небеске даљине и
да ми поглед случајно одлута,
тамо далеко преко пучине,
која не бива у моме крају!

У моме крају поља су магична,
чаробно семење клија и расте,
јутро кад лето је, ласте надлећу,
славуји певају најлепшу песму,
тајну да воleti треба до бескраја,
летети као да крила имаш,
љубити ветрове, звезде додиривати,
играти у колу најлепших вила...

Знаш биће касно ако допустиш,
да полако опет сама сиђем
сребрним кочијама сама на тло!
Тад биће касно то да кажеш "Волим те!"
Јер пуна чаша ће бити празна,
хаљине беле не изгужване,
а ја ћу пијана ипак бити
од небеског вина што сам пила!

Можеш ли да замислиш мирноћу душе
и руке што се спуштају немо,
корак што полако иде пут реке
и једно некада врело тело,
које ће тада сасвим сито,
ко после безброј додира жарких,
постати једна мирна лука...
Не, ти то никада нећеш да схватиш!

КО У ЧУДА ВЕРУЈЕ!?

Ко у чуда верује
постају му већа и чуднија и
узбудљивија...
Каква је то срећа...

Кад се пуна врећа наде
скотрља ко' лавине,
Кад све звезде са небеса
истеку кроз славине...
Кад бродови што лутају
пут до луке своје нађу,
кад опроштај изненада
претрне од страха свађу...
Кад границе залутају,
а мостови свуда ничу...
Без речи се сви разумеју
јер причају исту причу...

КАО НЕКАДА

Ћутим јер мислим неће знати,
какве ме боли сада муче,
али све муке узалуд су,
срце јој убрзано туче...

Кријем јер мислим неће чути
како ми сузе на јастук лију,
-Како си дете, целу ноћ сањам
неког опасног пустахију?!-

Смејем се јер мислим заварашу,
ту брижну душу навек младу,
руку ми стегне изненада
гледа ме са осмехом у трагу...

Певам и мислим повероваће,
веселом гласу што се ори,
-Погледај руже испред куће,
иза леђа ми проговори!

Ех моја мати, што навек чекаш
у сенци старог јоргована,
бодриш када падам док тајно плачеш,
не даш да престанем да се надам...

Има ли те у облацима,
ил' сунцу што шара мојим лицем,
жубору реке ил' крошњи липа,
међ пролазницима ове улице...?!

Има ли те у овој песми,
стиховима који ме лече?
Има ли те у овом граду,
руменилу што зна да шара вече...?

Има ли те међу звездама,
јутру што уздахом ме буди?
Жива ми буди најмилија,
нежно ме привиј уз своје груди...
Као некада...

ЈА - Светлана Ђурђевић, Крушевац

ЈА

У сиво свитање мрзим себе.
 Двоумим се, ломим, кидам душу
 и вапим за далеким, чврстим
 и сигурним дланом безбрижности.
 У том утрнулом часу бесне борбе
 благословеног мрака
 и раздевиченог дана,
 олуја бола струји и пустоши ме
 и боли, како само сурово боли!
 И боли, и носи, и губим,
 губим највреднији део себе,
 а подмукло кукавичко свитање
 цери ми се у лице и
 све више разголићује.
 И осећам како ме бесна олуја бола
 истискује из мирног мора спокоја
 и одваја од усидреног брода
 равнотеже и варљиве,
 као кула у песку, изграђене среће.
 У сиво свитање стојимо, голе,
 једна наспрам друге - истина и ја.

ЛАЖ

Зашто остајеш странац
 у мојим мислима?
 Познам те и осећам
 као себе саму.
 ...Твоје топло дахтање у смирај
 још једног сувог, облачног дана.
 Читам ти душу, сишем
 њен животни сок
 и владам тобом!
 ...Али си, опет, незнанац за мене.
 Јер, не познам саму себе!

ЧОВЕК

Човек никада није слободан и свој
 Самим тим што је човек, што мисли
 Што покушава до краја да сагледа
 Нит чудеса
 Што нестаје са првим зраком
 Наговештаја новог јутра
 Новог неизбежног сутра
 А ипак јуче, то јуче стоји
 Дограђује се и расте
 Превазилази васељену
 И остаје оков немогућности
 Страх, Бола, Живота...

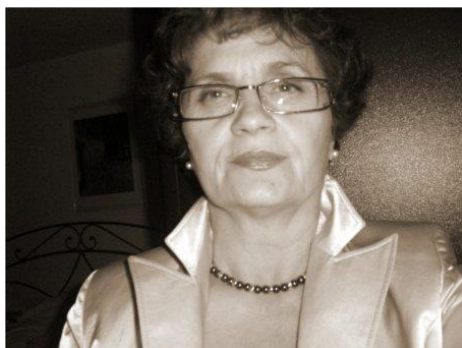
ЕПИЛОГ

Ето, то сам Ја.
 Ја сва, па Ја, и сва Ја, па опет Ја.
 Негде, као кроз маглу,
 подсвешћу ми промичеш.
 Нестваран си, непостојан.
 Стално узмичеш
 додиру и преламаш
 се и имагинарној, нашој...
 Ипак, хвала ти.
 Хвала што си, макар и тако,
 био са мном;
 што си ми помогао да нађем
 себе... у том нестварном и
 непостојаном делу... тебе.

ВРТЛОГ

Злокобно одзвања смех твој
 мојим изрибаним мозгом.
 Као кобра струјиш мојом крви, дашку
 ветра,
 судбински управљен некој далекој,
 сродној души.
 Преклињем, и затрпавам
 штропот кише уснулим миром!
 Дозивам, и газим достојанство
 свргнутих
 похабаних капута, заштитника
 несталих,
 светлих векова.
 Плаши ме тескоба смрти
 уцртана у моје невидљиво срце.
 Покапа ме мемла труљења малих и
 ништавних створова
 предодређених једино
 за формирање лепљиве рђе.

Латинка Ђорђевић, Крушевац – Цирих

НИЈЕ СЕ ДОГОДИЛО

Можда ми се
само учинило,
на ћувику
бреза шапуће,
јаблан жмирка
и кикоће,
поток са потоком
приче брбоће.

Можда, можда ми се
само учинило
из светлости
крупних зеница
израња љубавна
грозница.

Слабост хвата колена,
прамен таме
око струка привија,
душа уздише
разиграва прамење.

Под јабланом
вила плеше,
кроз грање
протиње вече.
У сутону бреза
запис љубави
на дрвету клеше.

Није се догодило,
можда ми се
само учинило....

ЋУТЊА

А сад је доста.
Ћути
не реци ништа
све приче
једна на другу личе.

Уморна сам,
живот је празан,
попут реке тече,
боре јасно зборе
и ово вече.

Ћути,
откопчај кошуљу
баршунастој месечини
пусти бол из ње,
ако ме опет позовеш
нећу ништа рећи,
ни реч,
ни две...

КРОЗ ЖИВОТ

Кроз живот
пружити шансу
отпевати прећутано
трептати са раном на души,
исплести
не исплетене љубави.

Звездано небо
чувати од
олујног мора,
са смешком волети
све око себе,
кроз живот.

ТЕЖИНОМ СТРАХА

Густ је ваздух,
магла кроз јесен свира.

Изукрштане мисли,
Моцарт са кливира.

Месец беспомоћно бдије,
у твојој коси сањају наше кише.

Питома жеђ у шаци мрака,
испод росе чежњиво јури
тежином страха.

Лепа Симић, Цирих

ИЛУЗИЈА

На дну душе
утиснут траг
његових стопала

Поклањао ми је
најлепше зоре

Остала је љубав
прикована за један слат
румене крви

Од безбројних видова
под којима се јављао
мутио моју мисао
и ишчежавао

Усталила се илузија
као навика чекања

ЗОВ ЈУГА

Хтела бих
још једном да видим
собу моје младости
процветале липе
и поља широка

Дукат
моје дедовине

Сетим се прве цигарете
иза каменог бунара
и сунца
црвеног као божур

Заплачем као дете
Чујем зов топлих ветрова
и немирни лет ластавица
Чешљај време
и залуд будим
заспале славује

ОКТОБАР

У моја два
бистра ока
високо изнад земље
плеше лепота јесени

Посебном љубављу
грлим човека у Теби
али нећу пасти
на колена
ради потхрањивања
нежности

Нећеш волети
ову песму
као што ја не волим
своје песме
јер су
једнолично корито
устајале воде
у лику твојем

Не знам
којим каналима
улазиш у мој живот
али твоја присутност
је увек свежа

Месец се загледао
у мене
ЋУТИ све моје тајне

Проћи ће овај октобар
новембар
и овај живот...

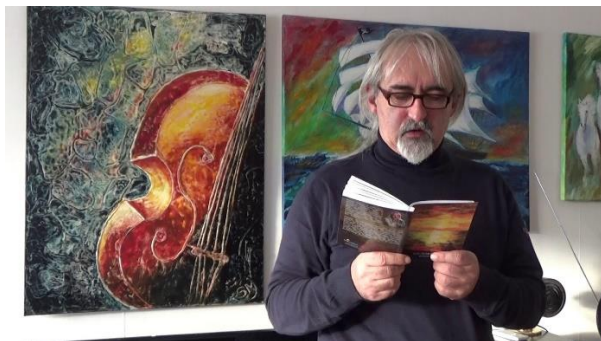
Само ће Љубав
света и чиста
ОСТАТИ

ЗАТИШЈЕ

Румена сенка зоре
на хоризонту
увлачи ме
у мисао о Теби

Нежно
обојеним прстима
вајам Твој лик

Наша љубав
К'о надпевана песма
тишином
све је рекла

Милован Петровић, Шведска

ПРВИ МАЈ

Први се мај
збуњено чуди,
не зна шта му је тема.
На брежуљку велика маса људи
ал' нигде радника нема.
Богаташ вола врти на ражњу,
деца му чуде се мају;
"Шта ћемо овде богати оче,
и шта ће бити на крају!?"
Рудар и данас у руднику ради,
нека и није штета,
његова деца су кући гладна,
коме то данас смета?
Све је постало велика фарса,
да л' радник још увек живи!?
Где су нестали
и да ли су и сами
за своју судбину криви?
Данас се ето и ја чудим
ал' свему није крај,
устаће радник
исправити кичму,
доћи ће и његов МАЈ.

ПОНЕКАД, САМО ПОНЕКАД

Понекад постанем песма
што тугу у себи носи
јесен у пролеће рано
са првим ињем у коси.

Понекад, само понекад
и тужна песма ми прија
те сетне ноте у мени
моја су носталгија.

Понекад одлутам тамо
где чак и зима ми прија
ту ничег чудног нема
то моја је носталгија.

ПРОКЛЕЛА МЕ ЈЕДНА ЖЕНА

Грешио сам у љубави
грешили су други тако
правим путем увек ићи
у животу није лако.

Проклела ме једна жена
а љубав је моја била
проклела ме једна жена
па ме срећа напустила.

Грешио сам кајао се
то је део судбе моје
сад ме стиже клетва њена
болом плаћам грехе своје.

Проклела ме једна жена
а љубав је моја била
проклела ме једна жена
па ме срећа напустила.

Грешио сам, опрости ми
светац никад бити нећу
врати мени прошле дане
врати мени моју срећу.

Проклела ме једна жена
а љубав је моја била
проклела ме једна жена
па ме срећа напустила.

ЗАСПАЛО ЈЕ ПОТАМНАВЉЕ

Заспало је Потамнавље
у пољупцу повечерја
заспало је Ћуковине
и остала села.

Заспала и житна поља
родне баште и забрани
заспали и љубавници
у песмама опевани.

Само свитац фењер пали
и надзире помрчину
а сова му друштво прави
загледана у даљину.

Још Тамнава с' њима будна
и жубором воде пева
заспала су села наша
Ћуковине снева.

Све заспало и све сања
нове дане миловања.

Драгојло Јовић, Крушевац

ВИНО КАО СУДБИНА

Вино нам је од давнина,
Било мелем за невоље,
Пред бојеве и ратове,
За јунаке и сватове.

И сад време друго није,
Вино се за здравље пије,
И за Славу и за Свеце,
За здрав пород и иметке.

Са вином се ране лече,
Од љубавних тешких јада,
Кад уместо крви тече,
Вино наших винограда.

На столу ми флаша вина,
Сапутница из младости,
Што ми душу врелу хлади,
Кад останем без радости.

А кад вина буде више,
И од воде и од крви,
Пламте слике из младости,
Враћају ме успомени.

Лете чаше на све стране,
Од вина је све црвено,
А у души љуте ране,
Отворене, разјапљене.

И не жалим винске чаше,
Мојом руком поломљене,
Кад кроз вене вино тече,
Чаше су за једно вече.

Опет сета, опет туга,
Жал за прошлим не нестаје,
Од живота још остаде,
Да се с вином не престаје.

А кад душа спас пронађе,
У чашама рујног вина,
Ето спаса за све јаде,
Ето вина, ето мене.

ВРАЋАМ СЕ КУЋИ РОДНОЈ

Времена су прошла многа,
А у мени жеља силна,
Да ме ноге опет врате,
На огњиште пут планина.

Баш ту где је први,
Чуо ми се глас,
Да топлину старог дома,
Осетим на час.

Док ме ноге кући воде,
Кроз сметове и брлоге,
Вучја стопа и пртина,
Једини ми траг.

Под ногом ми дедовина,
Старе куће праг,
Сетно жалим што одавде.
Отерао ме враг.

Сад домаћин куће моје,
Стари Вук је сиве боје,
Па кад виде придошлицу,
У страну се мало склони,
Ал се пита откуд ови.

Кућу моју присвојио,
И младунце накотио,
Па огњиште моје не да,
Правила су вучјег реда.

Очи у очи, он поглед скреће,
Осећа зверка да ту нема среће,
Да је само станар куће моје био,
И залудно веровао да је победио.

Вреле ми сузе низ лице лију,
Плотови пали не штите авлију,
На кући отворени прозори и врата,
А у селу нигде, комшије ни брата.

Кош и амбар, старе штале и торови,
Све покрила трава и корови,
А шљивици сви на старце личе,
Све је пусто, ништа се не миче.

У гостинској соби, где су вуци били,
За собом су брлог оставили,
Само слика мог Светог Илије,
Са зида ме гледа, погледом милује.

Из очију иконе свете, видео сам пламен,
Радост славског Свеца што ми праг сачува,
Да га Вуци не запале, да га Вуци не поруше
У времена ова луда, с ветровитог мога брда.

ЖИВОТ ТЕЧЕ

Опет је јесен и прохладно вече,
Ти хладне руке у мојима грејеш,
Листаш године моравских ветрова,
И уместо нежности, кисело се смејеш.

И лагано своја сећања будиш,
Да би у њима пронашла траг,
Који су ветрови судбине тебе,
Довели мени у овај град.

Под небом где звезде много мање сјаје,
И дан узмиче од ноћне тмине,
Године јуре, ми их не стижемо,
Све нас брже вуку до голе истине.

Да, прошле су буре, понестају срасти,
Сабирамо шта се још сабрати може,
Ех, кад би време бар мало застало,
Да нас живот врати у оне млађе коже.

С таласима двеју река,
Одсањасмо своје снове,
Сад изнова све би хтели,
Тражећи нове изазове.

Горак осмех на уснама,
С јесени се увек јави,
Тад схватимо да пролазност,
Није нешто што се слави.

Али нека, нек је било,
Нек су дани тако прошли,
Жал за младост не треба нам,
Потомци су на свет дошли.

Сад подари њима време,
На крилу им причај бајку,
Нек честити људи расту,
Док слушају успаванку.

Научи их нека памте,
Коренова част и муку,
И да никад не поклекну,
Неправедно кад их туку.

Нек не куде свога претка,
Што осташе без иметка,
Нек кроз вене част им тече,
Од онога што смо дали,
нема веће, нема прече.

ОВУ ПЕСМУ ПИСАТ ЋУ ТЕБИ

И ову песму писат' ћу теби,
У зимској ноћи бар један стих,
Па ако ми зора испије душу,
Читај песму моју, не слушај њих.

Не веруј ништа устима лажним,
Што вешто маску у јутро ставе,
А рањеним душама, као некад бабе,
Баце неки угљен и сливају страве.

Подигни главу и гордо крочи,
Нек свако види да твоје очи,
И даље сијају Божанственим сјајем,
Весели се и радуј, ја и даље лајем.

И онда кад мене не буде више,
Неки ће чужац да пише стих,
Болом и гласом нечујног роба,
Као зла коб плашиће њих.

А ако тај ледени стих,
Не буде смео ико да чита,
Наћи ће се нека глава луда,
Која би да зна, ил' да тихо пита.

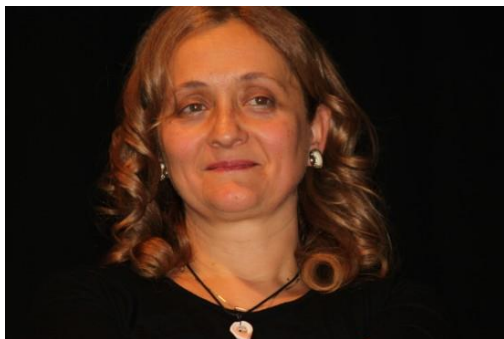
Човека таквог препознаћеш лако,
Очи му сјаје а уста сува,
Од њега ћеш чути само правде глас,
Он тихо прича за времена gluва.

Подари му осмех и охрабри биће,
Што грехове туђе откупљује стихом,
И поруку новом нараштају даје,
Шта се чувати мора, а шта се продаје.

Право потомака од вајкада стоји,
Да му преци најбољу, њиву остављају,
Па кад колач сече да Богу захвали,
Што на земљи предака своју славу слави.

И једина моја, још нешто те молим,
Да стихове ове не кријеш у тами,
Отворених очију писала их душа,
Не мислећи да л' ће ико да их слуша.

Па нек реч је вечна, нек је свет разуме,
Природа човеку зато памет дала,
Опет кроз ноћ ову завијају Вуци,
Сабрат ће се они, у добром и на муци.

Јелена Протић-Петронијевић, Крушевац

БУЂЕЊЕ

Радни људи
УСТАНИТЕ
И КРЕНИТЕ
Ви који не спавате
До подне
Ви који се не бојите
Да пробудите дан
Ви који се надате
Да ће бити отворена врата
И да више неће бити рата
Ви који чекате
Својих пет минута
Ви који радите
РАДИТЕ
РАДИТЕ
И уморни кући долазите
С пута
Који води у непознато
Ви који се надате
Радни људи
Вама говорим
УСТАНИТЕ
И КРЕНИТЕ
Црне мисли
Промените
ОВО ЈЕ ИПАК
ВАШ СВЕТ

КИШНИ ДАН или ИСТИНА

Понекад је хумор као умор
Кишни дан као ружан сан
И чујеш вест која баци у несвест
А опет знаш да волиш овај свет
И кријеш од себе да је живот леп

БЕЖИМ

Можда због снега
Можда због свега
Можда због Тебе
И због њега
Ко зна још зашто
Ко зна због чега
Бежим
Нестајем
У даљини сам сиви траг
Прамен магле
Као да ме нису видели никад
Сада сам тек обрис
Ледене прашине
Који се изгуби
Чим га угледаш

И не помишљај да ме стигнеш
Јер журим тамо некуд
Где се састају видик и брдо
Слика бежи
Као и ја
У овом тренутку
Можда због снега
Можда због нечега
Болног
Ако знаш зашто
Ти ми кажи
Ако ме престигнеш
Ако баш желиш

У ИНАТ

Волим у инат
Радим у инат
Трчим у инат
Па шта?
Живим у инат
Нека кажу
Пишем у инат
Инат је мој занат
У инат не идем у рат
Трпим у инат
Из сата у сат
Из дана у дан
Трајем у инат
Инат је мој брат

ГУДАЛО ЈЕ ЊЕГОВ МАЧ

Гудало је његов мач
Виолина његов штит
Сада не чује мој плач
Али остаје од њега нит
Којом ходам и свирам

Ко записује реченице из књига и новина
И своје сопствене?
Остало је у свескама
И сачувано у тој соби
Мислим
Слушам
Свирам каткад
Али празнину не могу превазићи
Звук није мост
Изнад провалије
Између светова
Изнад дрвећа
Бићу гост у тој соби
У тој кући
Која је моја
А која чува још увек звук чардаша
И његове јутарње свирке
Док комшије излазе
Застају и заувек памте
Неочекиване ноте
Које их прате
Док одлазе за својим пословима

НАША МАТЕМАТИКА

Ову математику ко разуме
Схватио је како то код нас иде
Ко уме да рачуна
Зна да је кеса пуна до пола
А од пола
Зависи коме се дода
Како се прода
Да ли је имао среће
И нешто треће
Рачунај пута два
За Тебе и за Њега
По мало од свега
Таква нам је математика
Јасна и опасна
Увек пута два
Па дељење са Х
Ко уме да реши две непознате
Излази из заграде
И ту падају ограде пред њим
Ту је добитак
Ко се снађе
Уз мало среће да реши задатак
Неком тежак
Неком лак
Таква нам је математика

ПРОЛЕЋЕ 2018.

Стално запитани
Шта ће бити с нама
Чудно васпитани
Између истина
И обмана

Чекамо пролеће
Које се заинатило
Нарогушило
И које неће
Тек тако да пређе
У наше крајеве
Као покисло страшило
Оно се побунило
И накривило
Само косови
На њега слећу
Док ветар са Косова
Узбуркава облаке
И траве
Док помера гране
На потамнелом дрвећу
Можда је пролеће
Побегло од нас
Можда се сакрило
Од немира и несреће

ПРОЛЕЋЕ ОДУСТАЛО

Ове године
Као да је пролеће посустало
Ове године
Као да је господар невреме
Ове године
Као да му се није допало
Покисло страшило обмане
Као да га је уплашио
Ветар са Косова
Који узбуркава облаке
Ове године
Као да је и пролеће
Од нас одустало

КАД ПРОЛЕЋЕ КАСНИ...

Ове године
Као да је Пролеће посустало
Ове године
Као да је Господар невреме
Наредио да Пролеће касни
Ове године
Помутило се време
И ветар са Косова
Наноси тамне облаке
Помера листове календара
Ове године и Пролеће слуша Господара
Да ли је одустало?

Теодора Матић-Медић, Сиднеј -Аустралија

ПИСМО РОДИТЕЉИМА

Чујем гласове родитеља,
дозивају ме.
Нехотично пером дотакох њихове душе,
њихово срце.

Њихове ране почеше и мене да боле.
Драги моји родитељи.
опростите ми, још сам у туђем свету
али сам умно у завичају.

Отаџбина ми постаје све ближа и ближа.
Једнога дана седећемо заједно
читаћемо поезију, романе,
новеле, приповетке
и књиге из неког Златнога доба.

На овој земљи нема среће!
Причаћемо о свему од када
се нисмо видели, драги моји родитељи.
Верујем, да тамо нема
земаљске мржње ни бола
тамо је небески мир.

Бићемо заједно па,
ма да то било ин на неком
Месечевом камену
или на некој неоткривеној планети.
Нисам сигурна речи моје да ли су тачне.

Јер све ми ово што пишем, личи
на неку издробљену лаву у крви.
Желим да смо заједно,
бићемо срећни и весели
јер земља је цела болесна.
Гледам са тугом и болом
како нам земља стоји

на самој ивици посрнућа.
Драги моји родитељи.
пуно вас волим,
и не заборавите да ваша срца
куцају сада у мојим грудима.
А ја ево заврших ово писмо и занемих.
После неколико минута
наставих даље да ћутим
тако као да сам од вас
чекала и чекала одговор.

Драги моји родитељи.
На жалост, одговор ми још увек не стиже,
а моје чекање остаде узалудно
све до данас.

ХАИКУ ПОЕЗИЈА

На ратном пољу
Из крви рањених
Божури цветају.

Звона на цркви
Звоне да ли неким
Или некоме.

Грбавац прође
Али још нешто на
Леђима носи.

Снежна планина
У подножју видим
Уцветале шљиве.

На летњој жеги
Ено и змија своју
Кошуљу скида.

Цигански караван
Коњи покисли деца
Босонога.

Залеђено језеро
У ритму музике ветра
Ждралови лете.

Да ли кајање
Или неки глодар мој
Немир нагриза.

ХАИКУ ПОЕЗИЈА

Из књиге Бол (Просвета), 2016.

Са косом боје
Жита вину се у облак
Очево лице.

Бескрајни талас
Мора однесе ме
Тамо далеко.

Необјашњиви
Гласови завичаја
Зову ме к себи.

Уживала сам
У горостасној шуми,
Мојих предака.

Угледах мајку
У сну потрчах она
У невид зађе.

Залеђено језеро
У ритму музике
Ждралови лете.

Медвед да дође
До меда и букву тресе,
Жалац у њушку.

Вуци на месец
Завијају а он од
Страх, пребледео.

На летњој жеги
Ено и змија своју
Кошуљу скида.

Поигравају се
И плачу капи кише,
Низ степенице.

По брежуљцима
Прелива се љубав
Насмејаног Сунца.

Медвед букву тресе
Да дође до меда кад
Кад жалац у њушку.

Вуци на месец
Завијају а он од
Страх, пребледео.

Тупа кашика
Потајно завиди
Оштроне ножу.

Над планином месец
Сенацире да чује
Поток што жубори.

Седим крај обале
Видим рибице моје
Сузе скупљају.

Петао рано
Објављује зору месец
Гледа збуњено.

Горе је хладан
Месец доле снег вуци
У лов кретоше.

Живојин Манојловић, Крушевац У ПРОЦЕП

Отосмо код пријатељи на Славу
Баш онако препремљени, ки што је ред
Тај дан не једосмо кући
Да мож људски да се гостирамо
како тече след

Ја натако нове панталоне с ластик
Да ме каиш на пун стамак не стеже
А и широке гаће нисам заборавио
Радојка лицкала се цели дан,
није тела ни да леже
Тамо још од тике млеко што нема
Дођосмо први да седнемо
Између два тањира с мезе
Тако да из оба мож да преберемо
Кад нестане лево,
одма ти десни при рука
Седосмо.

Одма домаћини, жито, ракија,сокеви
Слатко од бело гројзе и од лубенице
Па све на коцкице рецкаво сечене
Нема да забушује
А од мирис розекле,
Све ти се нос отпушује
Почеше и други гости да пристизау.
До мен седе госпоја онако баш...
Јој како седе почеше моје муке
Није што је лепушкаста
Но из други разлози дође до бруке.
Од нови Амбасадор ћебићи
Што прекривене клупе
Не видех де турих...седох.

А оно састав две клупе
Па још мало размикнуте
Дама до мен мал мал па устада
На десну неки се мешкољи
А клупе ки диграу горе доле
Све ми у процеп, боли па боли.
Куд широке гаће обуко.
Сад неби куко, плавео и обруко.
Шта би би, процеп ки менгеле
Своје одради

А кући кад једва дођосмо
Напуни лафор с ладну воду и судо
Да се по снаге мука лечка олади

**Елеонора Лутхандер,
Стокхолм – Шведска**

ЗАДУШНИЦЕ ДУШМАНУ

Плесаћу на његовом гробу
за то живим
да живим дуже

Вежбам сваки дан

Нећу ти ништа
док си жив
али када чујем

Донећу ти мокраћу
на анализу
у флашици

Заиграћу мушки
арапски плес
са златним штапом

Вежбам сваки дан

ПЕТ ЗВЕЗДИЦА

Живим живот
са Пет звездица
на земљи
до неба

Пет звездица
у мамином стомаку

Климатске промене
изазване ударцима два срца

37 степени Целзијуса
од Изара до Ал Гураир града

Тело у ноћи са
Пет звездица

Телесна температура
шири се
по целом универзуму

Нико не зна
где ноћ почиње
а тело престаје

МОЈИ СИНОВИ

Моји синови
седе на клупи у парку
и телефонирају

Чекам позив

Моји синови певају
прелазећи улицу
прелећу границу
природно без пасоша
као птице селице

Долазе

Пливају узводно
као лососи
моји синови
мигранти и ја

Магична
покретна трака
земљине коре
ту нас је донела

Огледамо се
у извору добродошлице
моји синови и ја

Со и погача на рамену

Бледе као јутро
девојке машу косама

Трн руже
забоден у јабуку

СИГУРНО

Учинило ми се
да ће ми месец
ноћас пасти на главу

Пун месец
би ме сигурно
на месту убио

Али би га ветар
мој пустињски
љубавник
ипак одувао

ЛЕПА ЖЕНА ОД 100 КИЛА

У Црвеној кући
на Карлаплану где су
Стриндберг и Бергман суседи
у временској кутији
купила сам златну коку
с црним крилцима
замало да прелетим
код горе поменутих

Штета што нисам садиста
па као да станем опет у ред
печено пиле молим
да ми спакује тровач
оргастички љубазно
ону реш печену салмонелу
од око кило мртве ваге

Ма шалим се да му кажем
али на српском
и још нешто нејестиво

Знам те ресторане
где више не једем
руски рулет за вечеру
има један Клуб
где се осећам као Књижевник
главом и брадом
где сам лепа жена од сто кила
кад изујем сандале
скинем са себе књиге
и предам се плими и осеци
супе са домаћим резанцима
и пољубцу крвавог бифтека
по мери мог срца
у Кафани са великим К

Знам ко ме воли
знам и ко ме не воли
не пише у новинама
баш зато што не пише
нисам се догодила
синоћ у Београду
јер нисам умрла
гурнута низ степенице
а напуко је камен
од моје тврдоглавости
разбијачица кажу
и зујали су северније
ратни комарци
није ме засврбело
и меци мисле својом главом

Упозорена сам и пазим се
не идем више на свадбу
са отрованим псима
возим се таксијем у Котеж
и у литературу
не варим кобасичарске награде
нисам мачка
да ми у културној редакцији
одбројавају животе 9, 8, 7, 6,
и онда шиц, као Бранку
Миљковићу јој
historia est magistra vitae
пет из латинског

Зашто не будеш мало Швеђанка?
пасош не чини човека, ало нећу
не могу, недам
научио ме деда са Чева
уз пар ћушки
да чувам дијаманте
међу ногама
чувај Ело тело

Александра Лутхандер – Стокхолм, Шведска

КРАЈ БАЗЕНА

У глаткој равни времена
у процепу
садашњости
померам се мало
лево
мало десно
зависно од Сунца

То је све што радим -
пазим да не изгорим!

Назад и напред
више ме не дотичу
јер тамо
жене и мушкарци
неуморно вежбају
пируете
за Олимпијска стругања
на леду

Колико је слатко
ово САДА И ОВДЕ
где нисам сама
и траје заувек

БЕЛКАНТО

Закачила сам се
за прошлу несрећу
као игла
на грамофону

Ипак је то била
најлепша арија

ТУРИСТИ

Још један град је пао

Бледи мигранти
суше купаће костиме
на Риалто мосту

Смрт Венеције
Смрт у Венецији

Лава туриста пржи град

Из уклетих крузера
искачу чиповани
терористи са оружјем
од пластике

Кредитним картицама
отимају
витамин Д

Слађана Бундало, Крушевац

МУШКА ПЕСМА

Љубио бих те
али ти никад
не бих усне
дотакао...

И без стида
да ме сви
виде
наглас бих
плакао

Дозволио бих ти
све... осим
да ме волиш

Хоћу овако
доживотно
да ме целим
бићем болиш.

ЗАМКА

Кад се живот сведе
на међусобне ћутње
кад изостану
све оне
слатке слутње
кад све глади
постану сите
кад мале лажи
постану велике
тек онда схватиш
колико је љубав
кратка
и да је живот
једна огромна
замка!

ДУША

Ако завириш
у моју душу
видећеш да је
ту смештен
најплављи
део неба
у углу
насмејано
Сунце

На средини сто
и нас четворо
око топлог хлеба.

СТАРИЦА

Руке ме
помало
боле сине...

Али нека те
то не брине
И ово црно
испод нокта
што видиш...
немој да се
стидиш
Многи то и не
примећују
јер су им важнији
други знаци...

Веруј, са овим
испод нокта
могу се упоредити
само сунчеви зраци...

Марић Душан, Ћуприја

МЛАДОСТ ЖИВОТА

(најбољем другу из студенских дана)

Живот собом носи дане те
а судбина кобна
као и увек неминовни је пратилац
која режира и укида друговање.

"Сећаш ли се оних лета
кад идосмо с факултета ...
да, често се чуло и видело
из нашијех сећања, чачанских
понајвише...

Разбацане неке ствари,
италијанска роба беше,
увек су се нашле на телима
било којих од нас,
а задимљена соба кафе,
музика с нашег грамофона
на тераси стари лонац плаве боје
који је још увек имао
дно вулканскога типа,
јер је занеошио веш у њему над решоом
немилосрдним што је створио црне црте
од белих униформи...

Мало ћудљив, а понекад и шарен
често је волео (и још увек је такав)
добру тиху и природну музичку трпезу,
а нарочито недељом увече
кад са наших сеоских тавана и соба
долетеше торбе пуне гладних жеља.

ОД ИЛУЗИЈЕ ДО МЛАДОСТИ

Једно ће време,
саздано од шаптања и бола,
нечујно оставити искру сећања
душе са сетом.
Иако сам знао говор
њених прстију и тела,
са ноћима дане и зоре
пратио и желео.

Желео сам,
можда њен хладан осмех и сузе,
а није ни имала храбрости
из живота и тела,
даривала ми је поглед
саткан од лажи и обећања
обећања њој непознатих
у младости и бесциљности.

Кад је схватила праштање
пребледеле среће и надања,
себи сам дозволио
милост и чежњу саосећања,
које ће у мени пламтити
за још хиљаду љубави
и бол која никада
њој неће бити позната и свежа.

... у младости и смрт касније долази ...
дне 30. септембра 1976.
на обронцима "Церове - Калуђерка"

ПРИЈАТЕЉСТВО

Те се ноћи појавила једна звезда,
иако је једна година одлазила
а са њом и много звезда на небу.

Очи сјајне из дубине вулканскога тела
стрепњом су говориле шапутање
женствености и познанства.

Имала је она тада
обећање једно у надању сетно,
стрпљење ће сутра своју жељу остварити.

Млада, слатка и помало стидна
Цветала је пупољцима јануара и чекала.

А ја, у трену је једном врела крв
желела на уснама мојим да осети.

И би то, ал' остаде у туђему загрљају,
још увек чекајући...

Аријана Хинић, Крушевац

ПОКРИВАЧ ОД САМОЋЕ

Заспала сном праведне
никад се не бих будила,
да зла коб за ме није
самотни покривач скројила.

Хладно је ту у сновима
гђе јаве трага нема,
ни бисер у шкољци сачуван
на простирци самотној не дријема.

Мрак је и језа ледена
без утјехе строгих правила,
под излизаним свјетлима градским
самотна покривка почива.

У бесцијење моја реторика
к'о псу бачена кост,
покривач од самоће ноћас
не прави ка теби мост.

Крушевац, 02.05.2017.

ИМА НЕКИХ

Има неких тишина
гласнијих од урлика
и неких ноћи
свјетлијих од свитања.
Има неких додира
њежнијих од баршуна
и неких ријечи
јачих од челика.
Има неких снова
живљих од стварности
и неког лудила
љепшег од разума.

Има неких тренутака
вриједнијих од нас самих
и неких љубави
дужих од живота.
Има... неких...

Крушевац, 14.9.2016.

АКО ТИ ЗАТРЕБАМ ИКАД

Потражи ме слободно,
ако ти затребам икад,
одаћу ти тајна мјеста
на којима се кријем.

Потражи ме
под отопљеним воштаницама
и каменим жртвеницима,
тамо проводим ноћи.

У јутрима ме потражи
на згореним огњиштима
вечерњих страхова и тихих самоћа.

И немој туговати што нисам налик
Фениксу, он је само глупави мит,
спаљени се из пепела никад не дижу.

А немој ни плакати,
јер крилима мојим влаге не треба,
морају слободна летјети.

Ако ме о подневу тражиш,
узалуд ти пос'о Сизифе мој,
с врагом ништа не потписах.

Протјерали су га црвенкасти облаци
изнад винограда,
у долини мог ђетињства.

Слободна ми душа пјева оду
цвјетовима трешања
и с пчелама се мази.

Нема она времена, ни снаге
за парадокс и лажи.

Па ипак,
ако ти затребам икад
и о подневу,
ти ме слободно потражи.

Крушевац, 28.2.2017.

Споменка Денча Хамовић, Београд

ЧУЛНИ ПИР

Украшћу крила соколице
Звезде ока пратити
И на груди ти
Слетети

Упићу и мудрост сове
Да ти мисли горке
И сањалице
Мирим

Посејаћу семе невена
Да ти замиришем
Сузни осмех
И руке

Пронаћи ћу тебе у теби
И нечујем мачјим
Миловати
Жеље

Нећеш додире осетити
Само перушке чар
И страствено
Срце

Волећеш вировити мој
Чежњиве душе пој
И чулни пир
Жене.

ЧАРОЛИЈА

Обавићу те сунчаним влатима
И посути чаробним прахом
Узети за руку, наредити:
Пођи са мном!
Затвори очи, залутај
У лет, мој мирис, стегни ме
Снажно за прсте, и око струка
Док ритам ври крви невидљиви
Стопићемо наше снохватице
Слутим мисао: Врати ме!
Али немој, опусти се
Вратићеш се
Ако будеш желео
Слободан као лептир
Бодар и занесен звездама
Бистрим од сања остварених
Брусити тихо осећањем желим
Твоје хриди, и после чари
Слада месечевог вина
Тонућемо пјано
У плес капи истине
Жудне румене рукавце
Вајати ружу, увенути неће
Горећемо, у мирису трајаћемо.

СИДРО

Трепериш ми кроз несан
Светлиш у нежности
Скривених жеља
Смешиш се

Чујеш ли чежњиве ноте
Кад пева немо срце
А снохвата чар
Буди трен

Рујни пепео слика лети
Млад сјај ока пламти
Плешемо жудно
Као некад

Трајеш у души као бајка
Кормило и пловидба
И сидро бурама
Моја Тајно.

ЗАГРЛИ МЕ

Била бих тај облак у оку
И у сунце га претворила
Слетела ти кô лептир на усне
И голицала их да се насмејеш

Ако ме загрлиш!

Била бих тај трн у грудима
И расцвала га у ружу
И међ' прстима ти паучину
Уснама и дахом парала
Ако ме загрлиш!

Била бих сенка на прозору
Као мачка те грлила и прела
И тог рањеног лава у срцу
У разиграну срну претворила
Ако ме загрлиш!

Бићу ти сетној души море
И сигурна лука за снове
Бићу све што пожелиш
Ако ми груди твој длан пољуби.

И ако ме не загрлиш
Из моје душе никуд не идеш!

СВИРАЈТЕ СВИРЦИ

Свирај маестро – буди прапорце
Мисли су гладне пуне семена –
Језди ми душа кад слушам свирце
Звони у мени срча времена.

Волела јесам – дуго и силно
Таласају се душом сенке сад
Играју слике у оку стално –
Звезда ми моја намигну пред пад.

Лутам и снујем – сан ми је храна
Точи и вино, и помути ум
Стопе су снене земља незнана
Кад опију се и трче низ друм.

Праскозорне су росе све свеле
Цакле се дани зора румених –
Стопе се у плес на столу сплеле
Лете лептири крила шарених!

Свирајте свирци – из ока срне
Теку тајне, са струнама цвиле
И душа страсна из вина прне –
Чаше су празне прошлост испиле!

РАДОСНА

Душа ми је
Гнездо свила
У сјај твог ока

А са длана жито кљуца
Гладна птица
Мог срца

И радосна пева
Из крошње
Наших тела.

МАГЛА ПЕНУШАВА

У браздама чаше кристала
Мисао се пени, застала
У ћилибар се жеље слију
Кад пева бол тешку арију

И магла се у крв спустила
На дно чаше сета се слила
Усамљена, стрепи згуснута
Присећа се, луди, залута

Разлива се по телу пиће
Вијугаво венама тече
Укроти се разумна река
А заоре бразда далека

И у врисак крви потоне
Пенушају, вру слике боне
Немир душе загрли пиће
У понор ум тече, замиче.

БЕЛА ПТИЦА

Тог дана је из ока ти зрака
Распевала мук сивих корака
Стопио нам се ока блесак
И у времену оста отисак

Насмејаног се сећам сунца
Ужарених на обали зрнца
Крика галеба, страсног ти поја:
Ти си моја...ти си моја...

На плажи су нам тела плесала
Додирима пут страсним клесала
Прхнула птица, сунце је пила
Али киша јој крила стопила

Студено време још не престаје
Сећање на твој загрљај траје
И слике горе, дирају снажне
И сад су очи сетне и влажне.

Марина Адамовић, Ниш

АКО НАПИШЕМ*

Ко ће се расплакати
Ако напишем песму о рату?
Сви су се смирили и пружају
Руке у знак пријатељства.
Границе цртају
дрвеном оловком,
можда се промене и
треба их брисати.
Деца се не играју Немаца и
партизана,
на предавањима су о геноциду
Истока,
о успеху цара Константина.
Зашто цури небо кад и облака нема?
Нешто се чудно овде дешава...
Пре седамнаест година,
отров је засејан над нашим главама,
а сада лију капи бола, ооо
Немој ме прекидати! Ћути!
Умиру млади, Велможно,
Ти ћеш се расплакати?
Ти?

**Песма је освојила 2 место на другом књижевном
конкурсу "Удружење за заштиту права запослених"
на тему „Сећања на 1999.годину“*

КАКО САМ ПОГИНУЛА

Прелазила сам улицу
Прелазила
Прелазила
и кад сам помислила
да сам је коначно
прешла
осетила сам да не разумем
ону
другу ја
која ме гледа
с поштовањем
и
љубављу

Писаћу јој лирику -
Најванземљскију!
(да би ме дешифровала)

ВЕЧНОСТ

Ма шта да помислим
постанем део
тога.
Зато ме и не видите -

сјајнија од Сириуса,
тамнија од Црне рупе -

ситна пора свога ткива,
васиона безброј тела,

kô мисао,
као звезда,
стални крај где краја нем
умна плазма неботока.

То сам била
и опет ћу,
и опет -
дуговечна тајна.

Љубица Жикић, Крагујевац

ОПОМЕНА

Од библијских времена
Прогнани су питали
Прогонитеље своје:
- Како можете
У нашим кућама живјети
А да нас не сањате,
Наше њиве орати
Да нашу глад не осјећате,
Нашим пољавама гријати се
Док смо ми голи и боси?
Сањате ли наше снове,
Чујете ли наше пјесме?
Памтите ли
Угашене погледе наших зеница,
Окамењени јаук на уснама?
У заумљу сте приметили
Да испод кућног прага
Змија чуваркућа спрежа -.

ВИДАРИЦЕ

Наше дјевојке носе имена по цвијећу
Па смо их дозивали са чука и ката
Да нас видају видарице младе:
Невеном,
да нам снага не свене;
Љубицом,
да нас љубав не заборави;
Смиљем и босиљем
И другим чудотворним биљем.

Наше се дјевојке зову
По плоду вишње и дуње,
По јагоди раној и слаткој.

У горка уста смо
Њихова имена настанили.
Њима се бранили, лечили и сладили.

НАДЕЖДА

Оно што је било моје
Сада је твоје
Где сам ја стајала
Ти стојиш
Посађено мојом руком
Береш у своје крило

Мене разноси дрхтај
Кестеновог грања
Јер ми надежду буди
Да испод Петрове горе
Мој дом је мој

19 МИЛОСРДНИХ АНЂЕЛА

Анђели милосрдни невидљиви
непозвани су долетели
са бомбама испод црних крила.

Ватрену милост светлцаву
просипали су по кућама
из којих је сан побегао,
по мостовима сањарима
док су другу обалу љубили,
по жути поштама
од чега су речи застале;
на тргове, фабрике, паркове,
на наше отворене ране.

Иконе су са зидова сишле
и манастирске двери отвориле
молитвом чеда да умире.

Птице су се у кавезе закључале
Да никада не полете
осрамоћеним небом,
кога више и није било на небесима,
нити у нашим очима,
у пролеће те 1999.

КОЛОНА

Сваким кораком закораченим
Отиче снага завичајна.

У пртовима смо понијели
Наше пјесме и свирале,
Да осветници не виде
Колико смо живот вољели.

Нарицаљке смо упртили
И све наше уморене
Па их за опрост молимо
Због безумног заорава.

Зној смо сакупили,
Стењући га носимо,
Да не виде олујници
Од чега су нам
Пшенице класале
И кукурузи клипали.

Своје ријечи
Од њихових одвајамо
Па нас јаук савија,
Јер се ријечи не дају
Из вијенца ишчупати.

ЗАВИЧАЈНА ПЈЕСМА

Раме ми тражи загрљај
Твојих ветрова и крошања.
На жарици сунца твога
Да ми се огријати.

Жудим да ми се тијело одмори
На пласту тек скупљеног сијена,
Да ме мириси увелих трава
Опију као снови дјевојачки.
Жедној гутљај воде да ми је
Из сјеновитих твојих извора.
Разгалила би се помрчина
Што ми је душу запрела.
Под сводом пуним звијезда
Пјесму бих запјевала
Којом је свирач на фрули
Мене изгубио.

Као пред светињом атоском,
Савила бих колена пред тобом,
Да ми извидаш рану
Што кљуца и ноћу и дању.

Да ми је лећи у загрљај
Твојих крошања и трава.

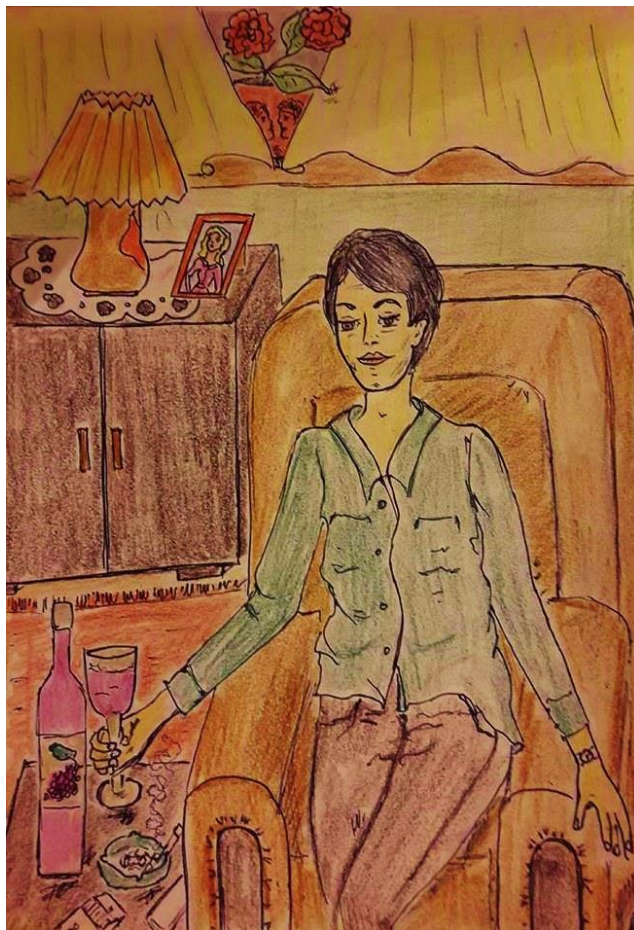
Невенка Јовановић - Art Nelly Poerich, Београд

ПОСЛЕДЊА КАП ВИНА

Зашто мора овако?
Зашто си нас оволико растужио?
Од толико лепших начина
Изабрао си најболнији
Нестао си...
у нади да ти је она спокој...
А знаш да није
док се поиграва твојим годинама
као ветар са гранама бора.
Сам си, заробљен сећањем
у крлетци њене безобзирне младости,
скрнавeћи своју зрелу лепоту
до учмалог ишчекивања
да те срећа препозна на пристаништу судбине.
Стојиш и немо гледаш како се укрцавају бродови
загледајући сваку путницу којој наличи
одустао би, и не би...
Нека чудна стрепња кола твојим венама
док покушаваш да обуздаш своје непослушно срце,
које те вуче мени,
Жени твоје доби
којој зуб времена не може ништа
као златном медаљону твоје мајке
који и данас чуваш од заборава
у махагони комоди
одмах до твог узглавља.
И ноћас ћеш сам заспати
наливен вином до гуше
попуштајући кравату и колир
откопчавајући једно по једно дугме кошуље
коју ти је она купила у знак ситне пажње.
Ветар ће и даље зачикавати гране бора
И роле у твојој пијаној глави
осенчене тугом.
Пожелећеш да чујеш мелодију у мојој глави
И на пола окренутих бројева одустати
из бојазни од одраза тињајућих жеља
које те нагоне да скочиш у ватру,
а још ниси спреман да изгориш

у пламену страсне љубави за којом трагаш цели живот.
Огрезао у болу, и чаши постао си скептик
који ни сузама не да пролаз до искупљења грешних ноћи
И сад би се пре задовољио тамо неком
лако поткупљивом лепотицом.
Слушалица старог стабилног телефона
испуштена неверицом
оста да виси у зраку.
Мрско ти пада и њено цимање порукама
да провери јеси ту, у зони обновљене везе
обележеној обзирима неког другачијег миљеа
од којих се гнушаш кад те отвори вино.
Прашине с прста ових дана нанео ветар.
Заваљен у аристократску фотељу, ћутиш...
Тешко ти пада и цимање до бифеа
да отвориш нову флашу црног вина,
А слушкиња Туга узела слободан дан.
И боре смејалице се ускомешаше инатом...
Прстима бришеш орошено чело
Сетно сипајући последњу кап вина
Које чемером једи,
а срце не би да трујеш,
јер без истине си мртав човек.
Без нас...

Песникиња и илустратор Невенка Јовановић - Art Nelly Poerich

Иван Гаћина, Задар

ИЗГУБЉЕНИ РАЈ

Оргуљама мора кормиларе риме
док пауци плету омережје судбине
и вјетрови зраком шире твоје име
да се ведром пјесмом отужје
расплине.

Изгубљене тајне мистичне интима
скривају крај мора оштре клисурине,
а кад ноте вјетра валови заприме
затворена душа пуна је топлине.

Златовидне нити разбацује сунце
да блистају стазе што у освит воде
кроз сјећања давна која море спаја.

Када ум надвиси временске врхунце
изгубљену душу Левијатан боде
док на сињем мору тражим врата раја.

НОСИ МЕ У СРЦУ

У предворју маште дишеш поред
мене,
ал' у мрачној збиљи одавно те нема,
кроз процјепе боли бриде успомене
док напукло срце немирно дријема.

Попут црне мачке у замци живота
рањена се душа маглом опијена
улицама пустим изгубљено мота
тражећи судбину надом погоњена.

У понору срца обитава твој лик
док пијана рима у предграђу снови
и пролазност гута разочарани крик.

Попут сјајне капи што у оку плива
сивоумљем гориш као свјетионик
што је тихи свједок да је љубав жива.

ОДСЈАЈ УНИВЕРЗУМА

Небесник путује лунарном тишином
будећи кроз одсјај ток универзума,
док кораци бриде магленом прашином
настају визије омамљеног ума.

Призори се вежу кристалном
судбином,
посљедица праска твори грешке
шума,
гдје тонови битка крстаре празнином
душа сублимира крај звјезданог
друма.

Раскрилило небо ванвременске двери
да сребрне чипке спајају портале
док се васмир шири по магичној
мјери.

Космозналци траже скривене астрале
док Зорњача скупља џунглени
звјери
и вукови праве посљедњи финале.

Стефан Имре, Палилула-Београд

И цигарета ти је важнија...

Тешка је ова не проспавана ноћ,
Притиска ме као грудa земље
Бачена на моја плећа.
Изречене су многе ствари,
Празна обећања су сатрла моја
невина надања.
Све је завршило неповратно,
У ништавилу.
Реке речи
У недоглед су се сливале
И на крају...
Ништа!
Направио си дом пустим,
По њему само као авети прошлости
Појави се по која успомена.
Тако давна да се полако брише
Из мог сећања
И нестаје као дим твоје цигарете
Која ти је увек била важнија од мене..

Тајна

Као пустињак сакрио сам тајну
Дубоко у души, болну и бескрајну.
Не желим исповед ни сенци да дам
У овој тегоби сам сасвим сам.
Пожелим топлоту и сунца сјај,
Па руке пружам и тражим рај.
Језеро туге у мени кипи,
Кроз сабласне снове само шкрипи.
Како да покажем своју смиреност
Кад лутам по јави, лутам по сну
Прогоњен од тебе и ако ниси ту.
Како да ширим љубав око себе
Када моје срце, све више и више,
зебе.

Синиша Стојчић

На белом папиру

На белом папиру вида своје ране
из далеких војни
Ништа не говори не пориче ништа
крваво светло у крњој рани
из човека у човека
теска дефиниција остаје по страни
Остаје срце и оно мало
кржљаво никакво
Излудело
Искидано

Влада Илић

МОЈ ДЕДА ВЕСА

Мој деда по оцу Веселин звани Веса,
није патио од никаквога стреса.

Креирао је живот како њему годи,
таквог мајка више не може да роди.

Јурио је жене, а и оне њега,
све док Веси није било доста свега.

Супер филтера и литар вињака,
морало је бити од јутра до мрака.

Хладовина тешка али добар човек,
свако од нас унука волеће га довед.

Синови га нису волели због тога,
али ми смо Весу волели ко бога.

Никаква им помоћ кажу није био,
кад су одрастали он се од њих крио.

Мисле они децо да превише вреде,
али ја сам њих извукао из беде.

Наравно од истине ту процента нема,
слушамо ми Весу све док не задрема.

Кад ме пут нанесе до дединог села,
видим стару кућу, оронула, бела.

Нема мога деде да се са мном смеје,
нити оног старца да ми срце греје.

Дејан Ивановић, Барошевац

СЕВЕРНА АФРИКА

Туристички водич нам каже:
Када одеш у Либију,
одмах ће хтети да те убију.
Док докажеш да ниси крив,
зажалићеш што си жив.
У Египту, долини фараона,
убиће те без пардона ...
Штавише у Египту,
направиће од тебе питу.
Скокнеш ли до Туниса или Марока,
муџахедин ће неки да те укока.
Та пустиња је створена за тероризам,
нема онде места за туризам.
Једино још, можда у Алжиру,
сви живе у миру ...
Али су сада чак и мирне оазе,
људи почели да заобилазе.

МОРЕ

Путујемо кроз вечерњи благи сумрак,
одједном, остависмо жедну земљу,
вапијаху сви за водом.
Спуштамо се,
с' три планине што су море обгрлиле,
Одлазимо, пучина ко паучина,
разлива се пред очима...
Путујемо, бежимо од стега, људи;
Море на нас жељно чека,
увек спремно да узбуди,
Узаврели шум таласа из даљине
да нас буди.
Обећала си верно, да ћеш увек писати и
пишеш:
све се заборави у сусрету са морем,
док се на нежним таласима њишеш,
лагано се будиш, радиш, живиш, дишеш.
Додајем само, и планина чини,
да опијени сањамо у тишини...

ПЕСМА ОДСЕЉЕНИХ

У том страном граду,
широке су, бучне улице,
раскошни, блистави булевари.
Нови хотели посвуда ничу, сјајни;
зјапе у висине ко планине, хоће да
закриле сунце!
Лако се препознају људи са новцем,
али тврдим и окорелим срцем.

Можда недостају још два
- три хотела лепа,
за људе плитког џепа.
Дискотеке и клубови увек
заглушујући, крцати ...
Музика крешти, рулет се врти.
Ујутро, кад воз уз скрипу стане на
последњој станици,
У гомили излазе само повијени,
суморни радници.

Још пре зоре,
рано ће их запослити на броду,
да носе тврде вреће
док сањају слободу.
Бродови крећу, пошто се смири дан,
нечујно заплове у даљину привучени
моћним пучинама.
Кад се над луку надвије густа,
тужна тама...

Ми остајемо још дуго
и често, у мислима,
заједно са напуштеним
лучким радницима,
на хладном камену празног
пристаништа.
Испраћали би лађе поносне;
Руку празних и џепова,
посматрамо их где замичу,
не знајући шта односе, односе..?
Кад немамо скоро ништа ...

Изненада у близини срца,
почне снажно да избија,
подмукла и жива туга,
звана носталгија.
У моћном, вечном граду,
пустом богатству и сјају,
Сазнасмо у трену:
односе бродови наше животе,
на њиховом већ крају..!

СЛАВИМО ПОБЕДЕ

Када људи живе у годинама позним,
они постају намњори грозни;
Ионако сами себи мрски,
проговоре језиком опорим, дрским.

Док туђе презиру у корену,
језик, веру, знање и културу,
естрадни верници, антикомунисти,
тврде да су поштени, честити;
Ал' лажљиви себични опортунисти,
импотентни духовни екстремисти,
осуђују друге ако им нису исти !

За државу треба, веле,
све да се учини,
а слава ће бити у бескрајној,
небеској висини.

Вечерас се радујмо победи
као и обично,
у игри под обручима магичној.
Мене стварно занима живо,
колико је само Турцима криво,
колико ли им је много жао,
да л' скачу кроз прозоре право ?
Или би нам радије одрубili главе,
ставили на колац оштри ?
Било где ако нас сретну,
јасно је како би прошли!

Победе велике не морају бити,
увек на бојном пољу.
боље на спортском терену ил' за
зеленим столом.
У науци, школи, знању нека славе,
деца и млади, поносно,
уздигнуте главе!

О ПЕСНИЧКОМ УМЕЋУ

Песници се муче да открију;
Колико још могу писати поезију?
Усхићењем занети, обузети ,
да им се мисао не помути.
Да остане разговетна, јасна.
Да им стихови и риме,
не постану пусте ветрометине,
једна другој насумично сличне...

Кад се ускладе мисли познате, сасвим
обичне,
опрезно, нехотично нам лице,
на скулптуре класичне извајане од
камена,
(иако пристигле однекуд изван
времена)
руком нејасне силуете што се
саплиће,
бледим светлом месечине опијена!

ГОРКИ ПЛОДОВИ(грожђе дивље лозе)

Незвани гост ми изненада на врата бану.
Шуња ли се то лопов
по мом скромном стану?
Имао је ниско чело, наочаре, широк
пљоснат нос,
одговорио сам бесно, истрчао бос.
Нисам био превише уплашен ни ганут,
подвио је реп и побегао згранут.

Ко створи тај олош хтео бих да знам?
Наркомане, педофиле,
сав тај ружни шљам?
Локалне јајаре, дилери, цулови, бандити,
Бахати и неписмени,
ко вас од реда штити?
Можда идиот неки већи,
муфлуз и угурсуз?
Ускоро ћете сви заједно копати кукуруз!

Зашто нисте учили, радили, брали
плодове дивље лозе,
пре него што их обрсте срне и дивокозе?
Башту, воћку засадили,
танку шљиву неку,
од које људи знају
добру ракију да испеку.
Да л' вам има отац,
мајка од куће кад дође,
да попије вино и да једе грозђе?

ЧАС АНАТОМИЈЕ

(Позни јесењи дан седамдесет и неке на институту)

Око каменог стола на коме лежи човек
блед,
година је седамдесета и нека била,
још тежи позни јесењи дан пун сивила.
Окупила се група студената
не наспаваних испијених лица,
у сабласној дворани високог свода.
Трепери мутно светло жутих сијалица;
Кроз прозоре отворене са оба два крила,
тмурна јесен улази баш посвуда .

Набраја професор болести многе, озледе
и поводе, што доводе,
да некада човек, постане тек надувен,
бео, укочен леш.
Међу нама је колико до јуче ходао,
живео, поносан, поштен и драг,
ал' покосила га страшна болест што
животу брзо затре траг...
Хладнокрвно га расече оштрим пером од
препона до грла чак.
Ваљда да би спрам смрти сви равнодушни
били, научили, огуглали тако,
Упознали је добро, а онда у борби
савладали лако.

Двораном се проломи језив крик,
не може ту свако остати храбар, остати
јак .
Девојка једна отрча до прозора да жудно
удахне зрак...
Погледа кроз прозор доле на улици
случајно;
Ништа што угледа не беше узбудљиво, ни
значајно.
Тек једна госпођа са шеширом, на узици
по улици вуче,
у жути џемперчић обучено куче...

Професор пажљиво састави људске
остатке,
и одјури низ ходник хитро, да попије
шољу кафе.
Човека однесе у другу дворану у црној
пластичној врећи...
Открише ближњима његово лице, крик се
проломи већи!

ОЛУЈА

Пуцало је к'о за време
Стаљинградске битке,
искрице су летеле по своду.
Наспаваћемо се;
чекамо док мајстори оду ...

Телефон је зазвонио два пута.
Причамо, као да никада
није ни било рата.
Градимо темељ,
копамо, где никад није било злата ...

Стару кућу
у којој нас је олуја затекла,
прогутала је трава.
Око ње су некад расла,
моћна стабла храста,
да буду брана која ветар зауздава ...

Посекли смо густа стабла што их
ветар некад савије до земље,
остала је тврда утрина око куће.
Кућа одолева већ дуго,
али се полако руши од самоће ...

Кроз дугу, дугу,
непрозирну ноћ се помаља,
лик девојке на голој стени.
Сањам како
поред старе нова кућа биће,
да светле у даљини прозори њени ...

Олуја је протутњала
кроз градове и села ...

ПЛАНИНА

Планино рајска
лепа си у сутон заспала под снегом
и ветар што дува ти у лице баш је драг;

Дођох, али за шетњу већ је било касно ...
Стигао сам да упутим тек овлаш,
поглед благ,
на видике што се шире
модрим хоризонтом .
Поглед у даљине даје снагу,
буди жељу за животом,
притајену, непознату чежњу,
разбукутава страсно ...

Драган Ђирковић, Ломница – Крушевац

ХУК ВЕТРА

Лутам смрзнутим пољем
у друштву ноћног ветра.
будала, тај ноћни ветар,
зашто толико жури
зашто толико жури
и леди ми кости
кад и онако нема куд стићи?

Газим лагано смрзнута поље
а читав свет око мене је црвен
као крв као радост
и због тога се осећам боље
помало заборавно
неку попличану стазу налазим
и пажљиво са плоче на плочу газим
и не знам одакле знам
ал' знам
да једна је душа, друга је патња,
трећа је глас.

Око мене као да плове
конвоји бродова
препуни гладних робова
испијених галиота
ту су и трговци световима
па разни чаробњаци.
крадљивци људских душа.

И чујем у хуку ветра
вапаје душа
изгубљених морепловаца
несталих риболоваца
вапаје дуса изгубљене деце
вапаје оних хиљаде хиљада
сто их однесоше оркани и торнада
незнано куда
и видех разна чуда што чинише
тај ветар
постајавши са сваком душом
све јачи и јачи.

И не знам одакле знам
Ал' знам
да ми он, ветар,
у ствари прича причу
о пролазности свега сто је било
причу о животу који прохуји у ништавило
и који после постоји
само у сећањима оних који остају

НЕДОРЕЧЕНО

Све беше лепо у еону без мене
чаробне реке поља лептири бубе
и смех беше чаробан
и сам за себе беше смешан
а тек светлост чудесна
па чобани шуме цветне пољане
па лане кошута јелен горски...

не беше туге жалосне врбе
патње и боли
не беше казне и смрти

бреза је дошла касније
сама непозвана

нико није желео ни хтео
ни жалио ни оптуживао
неки је човек свирао у фрулу
каже да му је то крај
иако је знао да крај не виђен беше
као и рај
крај је касније непозван дошао
и остао
нико не зна од куда
нико није знао ни хтео да зна

суза беше као дуга шарена
глас као жубор
језеро горско
стециште ходочасника беше
људи су насмејани трчали
његовом обалом певали играли
па после плакали од среће

снене поспане виле
дуге расплетене косе
у ноћну росу одевене
граше...
чија то жеља беше и зашто

људи су цвеће брали мирисали
љубављу се опијали
нису жалили прошлост ни будућност
говорили су опет ће нам сунце подарити
руменило заласка свог сутра
говорили су опет ће нам зима подарити
дирљиве плачно пахуљице снега
догодине
говорили су како не треба
како не мора
како све само долази
без чуђења без жаљења
без интересовања
без жеље...

Богдан Јевтић, Крушевац

РАСПОЛОЖЕЊЕ

Расположење,
Заборављена реч на Балкану,
отпловила низ Дунав и Саву - забораву.
Срећа, уз расположење цвета,
и она диже сидро низ Дунав и Саву,
не може сама на Балкану.
Остали нам пољупци усахли,
чекају расположење да се врати.
Културу, традицију и обичаје
стварали смо кроз векове,
негујмо своје, туђе да се поштује.
Не кривимо Дунав ни Саву,
морамо да имамо паметну главу,
која је магнет за расположење
треба нам помирење.

БУДИМО ЉУДИ

Поштење не може да се купи,
образ не сме да се прода,
радосно је људско срце
које верује у Бога.

Бог начин живота не диктира,
свог слугу у загрљај прима.
Путеви правде и љубави
од настанка света су утабани.

Животна искушења сам ствара
ко се од Бога удаљава,
мисли да је срећа
ако је материјалност већа.

Верник прави
Божју мисао слави,
што више људи је прихвати
може рај на земљу да се врати.

Позитивне мисли кад се јаве
радост и срећу најаве.
Све лепо и племенито се буди,
светлошћу обасјани „будимо људи“!

ВЕНЕРА ЈЕ МЕРА

Венера не замера
што сам веран
једној жени
за сва времена.

Можда сам
са друге планете,
где се мушкарци
правој љубави посвете.

На тој планети
сви су правог кова,
стрпљиво чекају
љубав из снова.

Нисмо кукавице
ни слабићи,
другим путем
не желимо ићи.

Лепота сва
лепша од сна
кад искрено волиш,
осећаш снагу постојања!

БОЖАНСТВЕНА ЖЕНА

И би реч,
жена,
јача од осталих речи,
траје кроз векове
и нови живот даје.
Нежна, снажна, одважна,
лепотом својом
као сунце
свет обасјава,
чедношћу и поштењем
љубав осваја.
Лепа, љупка,
мирисна као цвет убрани,
описали су је
песници многи,
њену лепоту
вајари сањали.
Погледом брижним
пуним топлине
лечи нас,
о нама брине.
Заувек је ту
да стане на пут проблему,
зато волимо
Божанствену жену.

Игор Љубић, Београд

МОЈ ЈЕРУСАЛИМ

Ти ниси мој недосањани сан,
ни млада крошња препуна росе,
Ти ниси мој недоживљени дан,
ни шумска вила златне косе.

Ти ниси моја кошута на пропланку,
ни јутарњи лахор у класју жита,
Ти ниси моја светлост на уранку,
ни душе грешне жеља незасита.

Ти ниси моја сирена у пени мора,
ни берба грожђа, ни хлад кестена,
Ти ниси моја кишна планинска зора,
ни прва бразда, ни двор од камена.

Ти ниси мој рајски бадем у цвету,
ни зарудело Сунце на истоку,
Ти ниси моја нада једина на свету,
ни кап неба у девојачком оку.

Ти ниси моје пролеће у јануару,
ни чаробни бескрај руских степа,
Ти ниси моја музика за гитару,
ни хеленска принцеза у чуду лепа.

Ти ниси моја бела голубица мира,
ни света тајна Блажене Девице,
Ти ниси моја вера у миру манастира,
ни божанска звона древне Грачанице.

Ти ниси дива чија лепота не вене,
Ти ниси љубав за којом жалим,
ниси ни моја срећа, ни све
успомене...
Ти си истина моја,
мој Јерусалим.

*На Врачару,
5. октобра 2015. године,
на дан св. Петра Милостивог*

ПАМТИШ ЛИ КАТАРИНА

Свеже испечени колачи на столу,
чинија пуна зрих мандарина,
сок од вишње у стакленом бокалу...
Памтиш ли те слике, Катарина.

Звона фрушкогорских манастира,
на хоризонту анђeosка белина,
духовни занос Божијих пастира...
Чујеш ли те звуке, Катарина.

Заједничка лета на Медитерану,
први кораци нашег сина,
ренесанса у само једном дану...
Чуваш ли то у души, Катарина.

Мирис боровине осваја чула,
из стења избија слатка врелина,
таласима пркоси пешчана кула...
Сетиш ли се те дивоте, Катарина.

Идила златиборске зиме,
на теби шал, вунена пелерина,
промрзле усне шапћу ми име...
Греју ли ти додири, Катарина.

Сунце прелива заблудела тела,
простор испуњава чудна тишина,
разбацане ствари, свећа догорела...
Траје ли та ноћ још, Катарина.

Поклоњен букет розе хризантема,
на јастуку венац од белог крина,
напољу рапсодија цвета багрема...
Дишу ли те боје у теби
ил' је све било узалуд, Катарина...

*На дан св. Димитрија,
8. новембра, лета Господњег 2015.*

ЗБОГОМ ЦИТАДЕЛА

И онда кад лежали смо заједно,
опијени шумом, сами на ливади,
руке пружали ка облацима белим,
на ћилиму од тек изниклог цвећа,
чекајући да наиђе Месец млади,
знао сам да то је само трен,
али да тако изгледа срећа.

И онда кад плесали смо заједно,
кад музика пунише нам груди,
док на дрвеном кафанском столу
блисташе гомила испијених чаша,
а ми уморни од смеха, а од вина луди,
знао сам да песме су свачије,
али да је радост само наша.

И онда кад сањали смо заједно,
бојили ноћи кичицом страсти,
кад галерије наших живота
красила само су љубави дела,
анђели нам бејаху чести гости,
знао сам да има јакних жена,
али да си ти моја цитадела.

И онда кад плакали смо заједно,
у сумрак прве пролећне кише,
кад си мокрих очију у освит зоре,
тог чудног јутра кад почео је мај,
рекла ми благо да не можеш више,
знао сам да заувек готово је све,
али да можда, ипак није крај...

*На дан св. апостола Матије,
22. августа, лета Господњег 2015.*

НЕКА БУДЕ

Нека буде да ти била си Неко,
а ја Нико,
и нека буде да наиван то чувати
нисам знао,
и да одувек била си посебна толико,
нека буде да само сам ја
са литице среће пао...

И нека буде да само си ти сањала
све наше снове,
и нека буде да од самог почетка
није нам се дало,
да времена више нема за тајне нове,
нека буде да све што градисмо
на длану дечијем би стало...

И нека буде да нисмо завртели
тај рингишпил љубави,
и да нам је прашина удавила
варнице страсти,
и да из тог вртлога нико није могао
да нас избави,
нека буде да су гомиле лажи
биле лице наше пропасти...

И нека буде да били смо
исувише млади,
да пробасмо прерано то рајско воће,
да на послетку не изникне увек
све што се и посади,
нека буде да ме твоје тело
може имати кад хоће...

И нека буде да се радовати теби
нисам умео,
да су нам облаци златни
били превисоко,
и нека буде да се борити за нас
нисам смео,
да су нам надања одавно
потонула дубоко...

И нека буде да твој пут
на север води,
а моја стаза кривуда на југ,
и да с муком
сачувасмо наше душе некако,
и нека буде да у овој тами
Месец је мој једини друг,
нека буде да на крају,
победила си свакако...

И нека све то исто поново буде,
макар на трен што у вечност оде,
јер не могу овакав пред Бога и људе,
нек слике старе нама изнова броде...

Тако ти свега, пусти
само нека буде...

*Пред Велику Госпојину
27.августа,
лета Господњег 2016.*

ПЛАМЕН У ОЛУЈИ

Силуета промрзлог вука на брегу,
мећава разбацује пахуље с грана,
трагови кошуте по неугаженом снегу...
Освану магла јутро уочи Митровдана...

Набујали пашњаци потоком ишарани,
музика славуја из крошњи јоргована,
пејзажи живота природом окупани...
Пролећне ноте на скали Ђурђевдана...

Плес на таласима усидрених барки,
јато галебова изнад бродског каравана,
лепљиви мирис рибе, вина и шкољки...
Дашак маестрала у предвечерје
Петровдана...

Литургија света као пој слободе,
васељенска мисија са свију страна,
литије радости у вечност што воде...
Право славље у одорама Видовдана...

А на том бескрајном ходочашћу,
у заносу телом кад проструји,
снагом духа будућих благодана,
желео сам само да те чувам,
као пламен свеће у олуји
и упијам твоју веру сваког дана...

*У Београду, 24.маја, на светог Кирила и Методија,
лета Господњег 2016.*

КУЛА ОД ВЕТРА

Пробао сам да међу срећнима,
зидајући живот у заносу осетим
спокој окружен својим делима,
и да у том јату до краја летим...

У миру дома чекао сам знак,
доброту чисту слао надалеко,
а у цик зоре, на сваки уранак,
ушетала би нада у одаје полако...

Скупљао сам остатке љубави
у подруму запуштених сећања,
молио Бога да ме из јада избави,
слушао глас празних обећања...

И док себе не пронађох...

У мећави судбина усахну ватра,
завлада хлад ко шума дубока,
и наста ноћ од вечери до јутра,
а за мношћем кад склопих оба ока,
остаде само прах и кула од ветра...

*У Београду,
Св.апостол Матија, 22. август
лета Господњег 2017.*

ПРВИ ПУТ

Видећемо се ми још,
кад прођу све ове године,
што су нас бедне раздвајале,
кад крену неке друге судбине
да деле оно што некад су крале...
Видећемо се ми још...

Видећемо се ми још,
тамо где воћњак дише зарудели,
где ветар разлива дугине боје,
а ако то буде место
где први пут смо се видели,
плакаћемо, знам, обоје...

Видећемо се ми још,
кад сва пролећа поново
буду блистава и полена пуна,
кад престане ово време сурово
да враћа јецај утихлих узбуна...
Видећемо се ми још...

Видећемо се ми још,
тамо где заједно некад смо бежали,
где дани одавно више се не броје,
а ако то буде место
где први пут смо се пољубили,
плакаћемо, знам, обоје...

Видећемо се ми још,
онда кад изнова будемо млади
у сени мрака загрљени у пролазу,
кад после пљуска на ливади
додир Сунца осетимо на образу...
Видећемо се ми још...

Видећемо се ми још,
тамо где снови одлазе у заборав,
где крајпуташи усамљено стоје,
а ако то буде место
где први пут украли смо љубав,
плакаћемо, знам, обоје...

Видећемо се ми још,
и кад помислиш
да више никад нећемо се видети,
и кад посумњаш
да опет можемо гледати у двоје,
а ако то буде место
где почесмо се волети,
исплакаћемо се, веруј, сити обоје...

Видећемо се ми још..

*На Велики Четвртак,
28.априла,
лета Господњег 2016.*

Градимиr Карајовић, Крушевац

ОНА

Очију тиркизних
небесно плавих
у просјају топузном,
зеленом.

Говоре тајне уздржане,
два ока, мирна,
два камена сафира.

На портрету, у плавом,
само очи гледао сам њене
красоте несуже.

Она, као фатаморгана
чаробна, постала је јава
оваплоћена, кад је изашла
из пустиње заборава.

Извешћу те једном
на пучину мојих љубави
да видим колики је газ
твоје бродике.

Под пуним једрима
све до хоризонта
из којег се рађају зоре.

Да бродимо,
тамо ћеш сагледати
моја сидришта.

ЗЛАТНЕ НИТИ НАШЕ СРЕЋЕ

Као вино ти опијаш мене
од љубави и успомене.
Шта бих без лепоте твоје,
ти си лек за срце моје.

Златне струне наше среће
покидати нико неће.
Ниједна ми у животу
није била као ти.

Као песма у мојој си души,
љубит ћу те, свет нек се руши.
У животу све сам прошао
док у срцу ниси дошла.

Мишко Плочић, Треботин-Крушевац

МОЈА ПРИЧА

Свака прича на себе личи,
а ова моја је јединствена...
Волео сам једну жену,
занела ме лепота њена.

Била је то велика љубав,
на први поглед што се каже...
Али остале су само приче
и одговори што се још увек траже.

Зашто је нестала тако велика љубав,
јер нисмо се видели никада више...
Све су однели снегови бели, ветар
спржило сунце и опрале кише.

Била је то велика љубав,
љубав што кажу за сва времена...
волели су се некада лудо,
један човек и једна жена.

Миле Лисица, Бања Лука

КОЛИКО ЈЕ ЉУБАВИ ТЕБЕ СТВАРАЛО

Колико лепоте твојих предака је
утошено на тебе

Када те не могу упоредити ни са
једним цветом

Колико је најлепше музике целог
универзума уткано у твој глас

Када не могу наћи инструмент да буде
близу боји гласа твог

Колико је звезда у твојим очима
настањено

Када је небо звездано само ако ти
гледаш у њега

Колико те је то љубави стварало

Када у мени само помисао на тебе
помера планине

Колико

Колико

ТАКО МИ НЕДОСТАЈЕШ

Понекад прогутам космос

Овај пут
Ћутим ти тишину

Удишем те
Онако пролећно
Дечије
Лековито

То парче откинутих снова
Волим ћутањем

Да разгаламим
Да распаметим

И да натерам
Сваку твоју жељу

Да поскакује
Да полуди
Када ти недостајем испод коже
Испод неба
Испод лишћа

Понекад само прогутам космос

И помислим

Тако ми недостајеш

Тако ми недостајеш

Никола Тодоровић, Крагујевац

Када сам желео да пишем

Безброј пута у тмину архаичних поља
гледао сам, док навиру унутрашњи
непокоји својом необрађеном и
непрепознатом силином и желе да се чују
и оставе траг, а свест збуњена њиховом
нејасноћом, али уплашена снагом,
оклева да крене и убележи прве трагове,
јер ту је увек страх од коначног циља, а
шта је успех,
само усмерени ток из нечега постојећег,
али наталоженог слојевима вечности и
иницијално без значаја на површини
спознаје, и тако гледам и патим, а речи
коначно изађу па нестану.
Покушаћу опет да нађем и задржим ту
искру што скоро неприметно сија, а
ствара мост у дубоко, недокучиво
пространство, а ми само на малој
површини стојимо.

За те дивне црне очи

За те дивне црне очи
које сјајем огледала блистају,
а срце узбуђено хоће да искочи,
док душа лебди у вечитом рају.

За те дивне црне очи
које буде исконску слику,
и својом лепотом стварају
безвремену ентелехију.

За те дивне црне очи
које дају бесконачни осећај блаженства
и свака помисао на њих,
ствара одраз неизрецивог савршенства.

За те дивне црне очи
које сам срео тог чудесног дана
и њихова непролазна лепота
заувек остаће гледана.

Ненад Ђекић, Крушевац

ЗНАШ ЛИ ДА ОСЕТИШ ЉУБАВ

Знаш ли да осетиш љубав?
Да је приметиш, видиш у човеку,
или само у сновима живиш,
оживљаваш заблуду своју неку.

Зашто пред свима глумиш хладноћу,
кад си у ствари крхка и нежна?
Ти можеш бити, анђео бели
али никад, краљица снежна.

Да ли ћеш икада волети стварно?
Напусти тај измишљени свет.
Да ли ћеш некад неком срце дати
уплашено можда, а не хладно као лед?

ЗАРОБЉЕНА У ВРЕМЕНУ

Крхка и нежна, рањеног срца,
уснула сама у своме сну.
Будна сања далеке снове,
да некога воли и неко да воли њу.

Руска принцеза, часна и чедна,
мисли је стежу кад падну ноћи.
Тад слана суза потапа небо
уткано брижно у њене очи.

Рођена касно, у погрешно време,
лику је њеном место у књизи,
што је написа некад Јесењин
напојен вином, бедан у кризи.

Занета, брижна шета крај реке,
на води је осликан месец у ноћи.
са надом шапће речи те песме:
"Чекај ме, ја ћу сигурно доћи."

Драгош Павић, Велико Градиште

ООО, БРАНКО!

Разлеже се кад летим кроз времеплов
У сновима,
Спремају се брижне мајке
Да уваже Светих Тројица зов,
И деце и одраслих да не буде
Подјармљене хајке душмана
Који су знали да се он роди
И да ће ући у учионице простране
Док сунце кроз стаклена врата
Завири кроз јутарње грање.

Учили смо и смејали се
Јер су се боје уплеле у вечерњем
Титрају и не могу да одоле јесени
Која ковитла октобром
У оклопном срцу мом.
„Лисје жути“, и ливада је
Из шуме засута,
„Још се види твоје сунце јарко“,
Али громава нема осима хризантема,
Славуји су однели олују
Која се преселила на
Ужарену Калифорнију, а твојој
Реци још није „ вир на увиру“.

Твоја сунчана луча сваки
Дан греје оно што је отац хтео
Да нама у траљама остави.

Потомство гледа у праскозорја
У којима је потмуло цветала грудобоља.
Откуд змија на твојим прсима?
Ко те то пита а никог ниси звао,
Зашто си застао?
Кажеш: "Хтедох дугу да са неба свучем
Дугом шарном да све вас обучем,
Да накитим сјајнијем звездама
И обасјам сунчаним лучама."
Ал' одоше моја лета млада,
Да ли је мог живота вир на увиру?

Октобар је са неба ми пао,
Провлачи се блиставо и кроз шуме
Опомиње, не ромори, да моје грације
Немају опције, свуда је глас
А он се одзива на ооо, Бранко, песниче,
Где се деде време прадеде Остоје,
Зашто се изгуби у присоје и осоје.

Премалећа питају да ли ће доба
Бити уништена ал' ти се немој чудити
На опомене, јаране, јер знам да
Драге више нема,
али си на срцу моме, песниче.
Боже драги, и ти имаш ноћне дане,
Дрвеће од туге шири гране
Јер свакакве жалости творе ране
На образима руменим,
Анђели се удомише као да кажу
Иди ружни санче, видех твоје другове
У ране зоре иду драгама под прозоре.

То је слатки санак, Бранко,
Небо се зарумене од девојачког стида,
А ти не тужи више на очи влажне
Што јој не видиш косе расплетене.
Како онда да кажем: устај, море,
Да идемо да звездаримо
У праскозорје јер видим врат малени
Сновима окупани.

Али, захвалих Богу што сам уснио,
Рука се успузала уз винову лозу
На њеном прозору
А мене мори жеђ да пијем винца
Румена, јаране, са њених усана.
Усковитлаше се опоји свадбени
А коса, ах, коса и образи,
Очи сањиве гледају дом низ долове
Где сам кренуо да се распаметим
И одлетим.

А, радовао сам се, вихорно, често,
Мислећи на тебе, Бранко, санче,
"мој бели данче".

Хтедох а не могах да обухватим
Тело вољене јер рука на небу
Показа исхитрено
Све што је блажено, као и пре,
Као и пре.

Кад облак изађе осмелих се
Да к небу погледом кликнем,
Хтедох да кроз чаробност
До ње изникнем.
Али се погледи среташе
А мој се срамно стропошта у понорницу
На домак руку.

На истоку се појави красно сјајна слика
Небеске светице а то је зори дало стас
А у мени залелека глас.

О, Боже, драги, превелика луда
Постадох јер звечала је судба,
А када до мене доструја звук,
Уби ме мој санак празнохук.

Тавнина из давнина отпоја јад,
Али то нисам осетио тад
Већ се стрекнух у безнадни ад,
Разлеже се хук и сила се слеже,
Али ти си на небу освануо
И мени се зачудио зашто
Чаробно звоно одјеком боно,
Зар премалећа догореше од свећа,
Видим ти срце и нова сновиђења
Међу твојим другарицама звездама.

Моје је срце у гнезду направило лежај,
Хтело је пући али се срам побуни
И узјогуни на опој, одоше мисли
У туђи крај па се грдоба засмеја
На мој уздисај.

Пред нама си био светла тачка,
Као пред живима за живота,
Лишће је упорно опомињало,
Иако не знам пут,
Дођох до шумице ка извору,
Хтедох да јој помиришем свежину
Душе, али се из грања без заклона
Појави икона и ја са срамом пред њом
Постадох плагијат ђакона.

Траве се кикотом роне по шупљинама,
А њен уздисај распламса мој бол.
То вече нисам излечио
Већ побегао у неспокој.

Виноград је ширио мир
А ја се нисам навикао на небески пир,
Све ми се хтело као зефира чар
Ал' којекуда сам лурао опијен
И клечао без вина
Кроз небозвучна врела врлетна.

Крените са нама на Растанак,
И даље којекуда да поздрављамо
Небеска чуда, долази нам туга,
Ближи се ноћ а орао је препливао
Плаветнило небеско
И показао своју моћ,
Околина му је видљива
Али не слеће јер криком тражи
Тишину и бистрину да би путовао,
Прелетао стрмине и криком туговао.

Ми ћемо наше туге, јаране,
Да ли је тако, на ново дело усмерити,
И збогом морамо рећи,
Иако није лако јер на растанку
Морам у нове свитке
Да остварим зоре мајске
Пре нашег срастања
Кроз појање небеске, рајске.

4.

КРУГОВИ

На кругове поделише
То паклено трајалиште
што истраја за векове
па човека мртвог духа
не радује чистилиште.

Тамо кужним ритмом смртним
У првоме поклон примиш
па се онда надаш рају
ал' се споро ближиш крају.

Девети нам сатре наду
јер нам увек покушаји
сва надања обмањују.

Надање се изјалови
па се смртно измигољи
и подвуче смртну сенку
без окриља у долину.

Тад растока смраднo гмиже
Да подави освануле
Нема куда осим назад
у исконско родоскврље.

Заборавиш да невреме
ратоборно ослушкује
врпољи се у нечисти,
сачувао ветар дувни
А који сможди времско царство
У беспућу вековечном.

Срећко Алексић, Београд

Околопници времена

Земља се отвори књигом
и гроб од камена поста.
То житно поље црвени,
муком храброг роба.

Заведени јуначком молитвом
пред свецем смо у цркву стали.
Оплакали све што смо знали,
у рукама држимо светло оружје.

У боју смо оклопници времена
праведници своје свете земље.
За крст и отаџбину славну
боримо се уз стопе њене...

Узвишена земљо светлост покажи
путеве храброг црног Вожда.
Под хумком сваког дана газим,
светле гробове својих прадедова.

У рукама држимо Лазарево писмо
мирис прошлости, божурове крви.
Црни Вожд је одавно
на Косову стигао,
са оклопницима, невидљиве силе.

Земља се отвори књигом
и гроб од крајпуташа поста.
Возом сам хтео негде, доле стићи...
а пруга је била, без прагова
избрисана!

Ово мало љубави...

Одавно љубав не значи ништа,
Приљубљен образ завањава мрак.
Сакривени лептир у касни час,
Намигује невешто, пролећним оком.

Окупан светлошћу чистог зрака,
Схвата дубину,
својих љубавних крила.
Тајна је увек била недокучива страст.

Прилазим први,
у игри лепршавог плеса,
Док маске падају,
са сакривених лица.
Ова је прича из друге бајке
проживљена
Да се сетим свих
кристалних тајни и звука.

Умиру у мени хиљаду
девичанских срца,
Свака ме латица на осмех, привија.
Са тобом сам човек,
од посебног стила,
Просјак среће
са груменом чистог злата.

И све тако као на сказаљци пролази,
Љубе се парови у прошлости дана.
Са мном си била одважна дама,
Црвеног кармина
са ружиним цветовима.

Све док онај лептир
није схватио тајну
Притајио се нежно срцу што сија.
Скинуо сенку ноћне светиљке мрака,
И отишао под небо,
стазом свога покајања.

Запитан,
шта га је то милосрдно снашло?
Када крила тражи
под свећом тескоба,
Цветом заклања,
поглед вољене драге.
Волео и носио
ово мало љубави до гроба!

Миловање ожиљака

Шапућеш мени тихо
Стазама далеког пута
Човеку што негде лута
Заслепљеног својим болом

Можда ми говориш нежно
У причи непремостивих лажи
Када небо срце моје тражи
Милост водеће небеске звезде

Водиш ме по пољима сунцокрета
Рекла си да цвет цвета од бола
Ништа на пола не доноси љубав
Радујеш се јутру белих јастука.

Милујеш ме ожиљком јутра
Када зацрвени образ сузе
Када поред тебе другу будим
У заспалој тканини блузе.

Говориш ми нежне слатке лажи
Срце те искрено у сновима тражи
Јер ретки су они велики људи
Који верују да руком прекрију небо.

Ватра са неба

Запалих реч
бојом крви
срце ме мрви
луком и стрелом.

Заборавих себе
у пећини бола
са ноћима спим
у замку снова.

Тишина окамењена
Бујицом зеленила
скида се скрама
са уморног пута.

Дозрео је час
да сва месечева љутња
ватром надјача глас
палих Богова

Звездом репатицом
у колу великог медведа
видим ватру љубав и глас.

Бојом црвене крви
рађа се нови дан
ликом уморног стрелца.

**Никодин Чернодримски, Скопје -
Република Македонија**

**Ги продавам моите недосонувани
соништа**

Ги продавам моите
недосонувани соншта
А вие, извадетеги вашите скриени
бисерни солзи да платите
И не се грижете кога ќе направат да
бидете малку палави
Наградетеги тогаш со вашите трепери
Ако ги видите дека се тажни
Само скршете мали парчиња од
времето, ќе се насмевнат
За вечера секогаш хранетеги со
месечева светлина
Но не ги лажете
Зошто тие никогаш нема да ви го
донесат мирисот на пролета
Не ги позајмувајте,
ќе ги вратат, изгужвани,
измрцварени и валкани

Ги продавам
моите недосонувани соншта
Само за вечерва
Зошто некаде напред
гледам силен светилник
Кој и небото го осветлива

Ќе заборавав,
не го носете во мрачни одаи
Чудни патеки тогаш создаваат,
ќе ве болат табаните од одење
До бескрајот и назад
Кога првпат ќе ги допрете
со врвот на прстите
Не мислете на Смрта
Злокобни и крволочни се тогаш
Ќе ве натераат, сите брзи суводолици
да ги запознаете
Од бакнежите да се гадите,
и сите гревови да ги сакате

Дека е така како што кажав
Се колнам во моите
незаборавени утра
Ќе ве чекам сите кои сакате
да купите соншта
На изворот каде што тагата умира,
а радоста се раѓа
Заедно ќе бидам со девет самовили
Дојдете, и платете со вашите скриени
бисерни солзи.

Душка Ерић, Крушевац

Тачно је све што кажем

Ако ти кажу
да сам се јутрима сузама будила,
Да будеш поред мене тада,
ђаволу душу нудила
Месецима због тебе патила,
Да бих те себи вратила,
Клела даљине проклете,
Јер ниси био поред мене,
Реч им не веруј ни једну
Помена није вредно
Осмех ми је лице красио,
Није сузама квашено
Под руку сам с` другим шетала,
Песмом у снове кретала
Сви ће ти рећи да лажем,
Али тачно је све што кажем!

Чуда су могућа

Ни речи злобне, ни речи мржње,
Ни сва зла овога света,
Не могу ме натерати
да се одрекнем детета
Детета у себи са тридесет
и кусур лета
Које још увек по машти шета
Које верује да су чуда могућа
Да су људи, са изузецима,
ипак добра бића
Да је љубав једини језик који знам
И да ћу за исту све што имам да дам.

Човекова лица

Док живот неумитно тече као река
Годинама посматрам једног човека
Који се мења из дана у дан,
Како је кренуо, остариће сам...
Да ли је то криза идентитета,
Нисам сигурна, али посматрам и друга
људе овог света
Ни на једном човеку не приметих
толико лица,
Колико их има он
и даље ми непознаница...
Од дивне особе, пуне врлина,
Поносног оца кћерке и сина,
Постао је неко други, трећи, пети,
Пун злобе и мржње, хоће да се свети
Свима и свакоме, није битно коме,
Није битно зашто, ником није јасно,
Своју мржњу и бес објављује гласно
Заслепљен мржњом, изгубио је себе,
Своју доброту и све врлине,
Које га добрим човеком чине ...
Није заслужио такву судбину,
Није фер ни према
његовој кћери и сину,
Молим се и надам сваки Божји дан,
Да ће се вратити свом правом ја
И да неће остарити сам ...

Душан Комазец, Станишић

Кишно свитање

Без циља лутам, свуд' око мене
кишно свитање јесени касне.
Пролазе људи безличне сене
одједном, најлепше очи јасне.

Урањам тихим погледом блуда
у очи плаве сафирног сјаја.
Премда је суморна јесен свуда
мене прекрили пролеће маја.

Заволих кишне јесење ноћи,
јутарња звона што нежно звоне
и буде месец да својом моћи
угаси небеске лампионе.

Пој старе песме, зора што свиће
и киша која ромиња, лије
опише као најжешће пиће,
пожелих да те под крило свијем.

Утихнула сетна песма стара,
ноћ лелече а ти немо стојиш
к'о предивна икона с олтара,
ил' се можда новог дана бојиш.

Лепетом крила тишину пара
малена птица што с душом плахом
вину се летом што крила смара,
за белим одлепрша облаком.

Сужањ

Сањар у мени додирну душу звери
противљен дану у коме неста снова.
У безнадежју маших се туђих двери,
камење поста срцу постеља нова.

Крикнем лепоту тек заруђених рана,
ал' вапај неће тишине трен да буди
и тад безнађе гаврану црних врана
подари разлог да самом себи суди.

Спутаног стидом мене је грубо такла
срдита рука бола с којим се део
бисера ока сјајног као од стакла
расуо стазом којом уминух цео.

Кажњавам злочин пределом тужног
срца
ја, неми сужањ који понекад крикне
гласом самоће ледне, јер нема сунца
и како после свега бољи да никнем.

Црвени божури

Уздигнутог чела и погледа ледна
пристижу поносно на то поље бојно
знајућ' да их чека сила непрегледна,
ка вечности крећу тихо, својевољно.

Остају за њима непрегледни путеи,
поља пуна класја, још мало па жетва.
Ка Косову хрле ти ратници љути
да их не би стигла Лазарева клетва.

Залепрша песма незнатих јунака
на коњима силним што к' судбини
језде,
би вечити сукоб светлости и мрака.
На плаветном небу заискриле звезде.

Одзвањају тужно песме светосавске,
јер Косово прекри непрегледна тама.
Падају јунаци, падају и маске,
Србија поносна, пустошна и сама.

Док језивим миром почива равница
залепрша туга као лист на бури.
Крај палих јунака анђеоског лица
изничу из крви црвени божури.

Уздигнутог чела и погледа ледна
падоше поносно на том пољу бојном,
а њихова душа девојачки чедна
узнесе се к' небу том смрћу
достојном.

Никола Вушковић, Лесковац

СИЛНИ' ВЕТАР

Дува стално јаки ветар са запада,
нема више никог, а да га он не напада.

Са њим су често оркани и олује,
а свако од њих, о једном царству снује.
Граде они царство да буде дугог рока,
а у њему, све постаде огледало порока.
Стално сви они сањају о царству томе,
док силом својом, много слабије ломе.
За њих свако живо биће, једна нова је проба,
у покушају, од њега да направе роба?
Док онај кога робом не направише,
ти силни ветрови, испод земље уровише?

Тако стоји жена, поред свежег гроба,
где оплакује јединца, од којег не направише роба.
Силни ветар поломио је њену процветалу грану,
па од туге, јецаји болни никако да престану.
Са великим болом у грудима жена се бори,
док својој сломљеној грани, мајка једва говори,
"Ко ми тебе тако младу у цвету сломи,
нека га сила небеска, заувек згроми!"
Чак и тада силни ветар туда тутњаше,
али нимало не мари за речи мајке која плакаше.
Сила је све оно што њему стално треба,
па не гледа на олују, која тада долази са неба?
(коју мајка тада призва са неба?)

Сакупили се брзо на небу сви црни облаци,
где сваки носи терет, који силни ветар одбаци.
Тај терет сада њему на леђа стављају,
да и он осети муку, оних што се често злостављају.
Терет велики то одувек јесте био,
са свих страна света што се сакупио.
Сва тежина, силни ветар за Земљу мора да прикује,
док она мука и јад у терету, истину пуну казује.
Истину пуну казују са неба сви црни облаци,
да мора силни ветар, у најдубљи понор да се баци.
Севају муње и бесно тутње громови,
дошло је време, да се силном ветру ставе окови.

Силни ветар сада мора да носи оков и катанце,
а у паклену дубину, понео је и све своје ланце.
Одмах тада у исти трен, црни облаци несташе,
и јаке светле муње, да севају тада престаше.
Од тада Сунце ће Земљи стално да сјаји,
да осветли пут, до радости и веселој граји.
А силни ветар у дубини пакленој може да сања,
да тамо наиђе сличан или слабији грешник,
којег ће силом својом да прогања.
Но у томе послу, биће он дуго неутешан,
јер тамо тешко може да се опамети и схвати,
колико је дуго, он био подмукао и грешан?

НОВО РАЂАЊЕ

Људско биће само једном може да се роди,
али зато често стазом сурове смрти,
његов лош пут, мора да га води?
Свака нова смрт, свима тешко пада,
јер страх је оно, чиме она људима стално влада.
Тако је многим, страх често јако велика бол,
што кроз тугу, сва срца стрепњом обавија,
но из ње може бољи и нови изданак да се развија.

Зато грозна смрт, многим није последњи крај,
већ често постаје почетак, на путу за нови рај.
Само тако ново рађање, постаје много болније,
попут јако грозне и тешке агоније.
Оно постаје теже, него ли рађање прво,
јер то је постало посечени корен,
из којег мора да се обнови дрво.

А променити своје болно рађање,
мным све теже мора да пада,
јер не сагорева у свима лако порок,
који са посрнулом душом влада.
Док сви ти бројни и разни пороци,
лако отврдну срце и душу човека,
толико да га они свуда прогоне до века.

Меко срце и душа, јесу срж сваког бића,
а не тврде кости или гомила слабих мишића.
Тако се тешки грехови, не могу лако понети,
а толико су чврсти, да никако не могу сагорети.
Слабо тело у ватри живота, може лако сагорети,
док отврднуло срце и душа сломљеног човека,
не могу се никад, баш лако променити.

Зато они постају чврсти талог,
што се у залуталом бићу нагомила,
па га стално прогоне, на путу до немила.
Усправити се од тог великог терета,

сваки посрнуо човек никад неће,
све док у њему постоји, то накупљено смеће.
Тако погрбљен, грубо савијен и скучен,
свако ко је посрнуо, по свету мора да бауља,
док у грудима порок, таквима стално куља.

А скоро нико од њих, НЕЋЕ и не жели,
од толиког бола да се растерети,
јер сваки онај добар и прави пут,
многима је често, далеко од памети.
И док памет, као мали ембрион,
чучи у сваком бићу посрнулом,
само они који желе, да га нахране,
роде се, у свету растерећеног болом.
Тек тада, свако онај што пороку,
својим телом, више не жели да угађа,
престаје да буде ватрени (пламени) Феникс,
који из свога пепела, више НИКАД ИСТИ,
НЕ МОЖЕ и НЕ ЖЕЛИ, да се рађа!

СЕНИ ЈУНАКА

Кренуло је од једног дана, почело је то од Видов дана.
сакупило се доста врана, а све их је више са свих страна.
На том пољу, где витезови и јунаци оставише кости,
острвили се и намерили, сви гаврани црни, пуни пакости.

У страдању великом, једна војска ради своје части изгину,
а на бојном пољу, после борбе, много врана насрну.
Свака од њих, због своје глади, пале јунаке нагрди,
а са њима и гавран сваки, силе небеске много расрди.

Но нико од њих, за јунаке пале, много и не хаје,
већ се сваки гавран, по све већој похлепи познаје?
Њима су маске људске, на сваком грубом лицу,
а сваки од њих, синоним је, за јако подлог варалицу!

Док дуго и често, они откидају комаде од љутих рана,
на ту грозну гозбу, сакупило се много гладних врана.
Са свих страна, све је више оних, што бесно кидишу,
али у својој незаситој глади, мора болно да уздишу.

Сваки сласни комад, њима ће болно у грлу да застаје,
јер чак ни мртав, ниједан јунак, још се не предаје.
Тако се то понавља, још од тога Видов дана,
да њима они мртви, а ни живи неће бити лака храна.

Иако сада све црне птице, много више бесно гракћу,
никако да схвате, са којом силом, се они такви бакћу.
Јер ма колико биле незасите, све силне белосветске вране,
К. поље (и Космет), сени славних јунака, заувек ће да бране.

Снежана Марко-Мушинов, Земун

Проток, брз као поток

Сад кад је старост близу мог срца,
кад иње пада по сновима, коси
моја ме мис`о опет чудно носи
младости, за којом душа тужно грца.

Судбина, Сима Пандуровић

У мени младост пуном снагом куца,
а ноћ се дану приближила сасвим,
нисам сигурна да`л журиш ил` касним
сад кад је старост близу мог срца.

Мене радост овог света носи,
грабим минут, осмех, дан,
нека ми је пуном снагом раздраган, и
кад иње пада по сновима, коси.

Успех је оно чиме се свако поноси,
доживљен групно ил` соло,
док бродити пуштам да ме вози около
моја ме мис`о опет чудно носи.

Има дана кад те живот потуца
од мила до недрага, лебдиш,
шта било је, у мислима требиш, од
младости, за којом душа тужно грца.

Лош одабир, лоше уточиште

Сламци спаса прилази потајно
приближава се готово нехајно,
толико се пута пре тога опек`о
на ударце животне већ је свик`о.

Држао гомилу отказа у руци,
бивао, шта даље, на муци,
клизао се и падао, трчао, ходао,
пливао, мучио се, лоше одабрао.

Како би било да сам сада
искроји судбину, свестан да не сме
погрешити у новом одабиру,
само јединка у огромном свемиру?

Сламку спаса пажљиво тражи,
приближи се, одаљи, извини на бламажи,
има ли шта боље – покажи,
и компликован пораз зна да оснажи.

Вулканска лава набуја силна,
с уобичајеног пута скрајнута,
а неће седефни момак без посла
коме је самоће и беспосличја доста.

Мистике нема, у сваком проблему
пристојан интуитивни одговор дрема,
ко му пре обрису нађе лакше ће,
за вјек вјекова, да се снађе.

25.5.2018.

Дани детињства, у прошлост зашли

Чежња се злати, не зна стати,
домовина зове,
леп пут би до основне школе.

Језди месец, звезда се притајила
осмехе прикупила
док се позлатила.

Да избегнем вир, налазим мир,
из бунара згода бирам оно
што у заборав не однесе вода.

Макар креда по црној табли не написа
моје срце никад не избриса
панчевачке дане детињства.

Да поново загњури лице у воду
не бих мењала Тамиша зов,
ни блиставих љубичица, крај њега пој.

Каквих све непогода – сакривен стид,
каквих лепота, игара немир,
потпуног задовољства би додир.

Колико јуче, бих дете,
протрча живот: горчина, сете,
и моји птићи, к`о ласте свуда лете

Милка Ижогин, Ђуприја

ПОЈ

ЗА ТЕБЕ ЉУБАВИ МОЈА

Кад бих била птица,
долетела бих ти на раме
и шапутала тихо:
љубим те, драги!

Кад бих била птица,
тражила бих од тебе
топле и благе речи:
љубим те, драга!

Кад бих била птица,
повела бих те у гај,
да се, птићу мој,
заједно животу радујемо!

(24. јун 2014)

*Заљубљена жена шаље свој Пој мушкарцу, који за
ту песму не зна, нити да је упућена Њему.*

ЊЕГА НЕМА

Данас сам схватила
Њега више нема
Глас његов, кроз глас
Сестре његове
Дошао је до мене
Њега стварно
НЕМА

Нема више нежности
Нема више благих речи
Нема више ЊЕГА
Нема више моје ЉУБАВИ

Престајем да плачем
Схватам колико сам сама
А година је много
За нове почетке!

МНОГО, МНОГО МИ НЕДОСТАЈЕ
Недостаје ми Његово
чешкање мојих пружених
Руку, тела, жеља...
МНОГО, МНОГО МИ НЕДОСТАЈЕ!!!

РУМЕНО

Румени дане
Освани што руменији
Да румено сневам
Да румено живим

Румено се смејем
Румена сам у наручју твом
Румено ме воли
Румено ме у васиону носи
Румено ми очи сјаје
Румено децу гледам
Румено живот живим
И не дам руменилу да се изгуби

Ратко Тодосијевић Баћо, Крушевац

ТРЕБАШ МИ

Требаш ми због лика
Иконе на мом зиду
И капи воде
На мом длану

Уместо маховине
На влажној стени
Хладне воде
Са извора
Првих јутарњих капи
Росе у нашој башти
Јутра
Подне
Вечери

Зато ми требаш
Док небом пловим
Моја комета лута
Да чујем песму

Зато ми требаш
Требаш ми
Да досањамо
Недосањани
Сан

Требаш ми уместо
Пешчаног сата
Који куца само
За тебе и мене

Требаш ми
Да ти кажем
Да ми требаш
Ма требаш ми и
Када ми не требаш

НАГА МАЈА

У Мадриду,
на ретроспективној изложби
Франциска Гоје,
испред слике наге Маје,
на коленима сам чекао
да ме пољуби.

Прошло је много лета...

Да ме је и стварно пољубила,
да ли би је
после моје смрти,
удовицом мојом звали?

ДУГ ПАРИЗУ

Срамота ме
поново ићи у Париз,
остао сам дужан
неком таксисти
десет франака.

Боже, шта ће Французи
мислити о мени?

Друго је код нас.

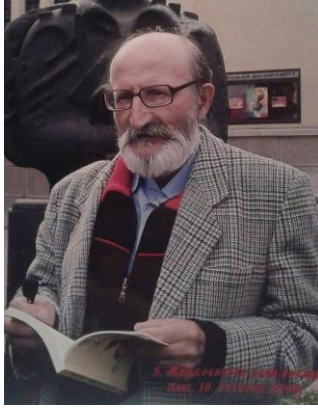
Код нас је,
ако имаш, даш,
ако немаш,
као да си дао.

И опет ником ништа.

Дуг је дуга ноћ
и зато.

Зато, чим неко
буде ишао у Париз,
морам послати
нешто од образа.

Момир Лакићевић, Јагодина

АЛБАНСКЕ ГОЛГОТЕ

Од како се Сунцем свануло планети,
Није било тежих голгота и јада
За народ српски што крену да страда,
Да се и страдањем душману освети!

Ево сто година од страшне голготе,
Кад колоном крену Краљ државе српске,
Да народ свој води кроз зимске работе,
Да би ропство презро и душмане мрске!

Гмиже висинама колона народа,
Узвишеним срцем времену и роду,
Саплиће је студен, али народ хода
Преко Албаније, желећи слободу!

Иде народ с Краљем и вером у Бога,
Да са оне стране где светлост царује,
Осветли се надом рад спасења свога!
Иде, иде трпњом и слободу снује!

Уз народ је ишла и цела држава
Са богом у души, војском, песницима!...
С њима је у срцу био Свети Сава,
Казујући стопе своје свете, свима!

Зли су Арнаути кроз планинске струге,
Убијали српске озебле пешаке,
Казујућ се злоћом да су туђе слуге,
Да су ништа људи, да су смрада свлаке!

А кад се на Крфу Србија сабрала,
Из смртних костију својих мученика,
Песму је слободе и сунцем дозвала,
Била јој је ближа домовине слика!

Којој је хитала у бојне редове
Кроз солунске ланце! – домовини преко!,
Рушећи свуда хабзбуршке окове
С песмом о слободи: и „Тамо далеко!...“

СРПСКИ ВОЈНИК И СРБИЈА

О, војнике српски из Великог рата
Писао си крвљу српску историју,
Па је зато рујна к'о од Бога дата,
Узорна и дична, веселих очију.

Светла причо српска, свих векова славе,
Ко сунце што своја свуд небеса чува,
Да му кроз мркине не иструну справе,
Да се у мрак ни Бог душом не угрува.

А Србија, то је небо твоје плаво,
Душа рода твога из сваке светлине,
Крв твоја, јуначе, вид очињи сутра,
Мајке, оца, брата, сестре, и планине!...

Где год крочи твоја нога кроз планине,
У Великом оном рату, где се роди
По сто пута, искро, из своје таштине,
Смрћу и јунаштвом идући к слободи.

Светла душо рода српског, стубе, брате,
Божјег сунца у народу своје крви,
Историје свуд се твоје српством злате,
Јер си био по јунаштву само први!

А Србија, војничка је крв и боја,
Коло њено у народу, песма среће,
Где најслађа на свету је била проја,
Мајке своје, кад се у рат њоме креће.

Усред боја, сине српски, јачао си,
Себе ликом мајке, оца, сликом села,,
Па ко звезда ил' ураган постао се,
Јер је борба за слободу тако хтела!...

СВЕТА АНАСТАСИЈА

Као сунце из тамнине
Небесима кад засија,
Тако име њено свето,
Анастасија изгрија.

На светлине у небеса,
Где анђели збор зборују,
Ено добра светих мајки,
Поред сунца да векују.

Дивни створе из народа,
Што нам роди Растка сина,
Да у срцу Њиме, Србин,
Буде људска величина.

У времена давне зоре,
Кад се људство сунцем клело,
Стуб си била породици,
Где и Српство се зачело.

Мили створе, мајко Ано,
Срце нам је Тобом пуно,
Јер си мајка Светом Сави,
Немањићке лозе струно!

Уз Стевана и Вукана,
Дична мајко Светог Саве,
Ти си и сад сваког дана,
Искра душе, искра славе,

Господару Твом, Немањи,
Што је српског Рода, очи,
Свуд си била светионик,
Нада срећи, куд год крочи!

Уз синове роди ћерке,
Да се браћа њима диче,
К'о звездице што и сунцу
Из даљине сваке личе!...

Матилда Јанковић, Ђуприја

ЉУБАВНО ГНЕЗДО

ДВА ЗРНА ПЕСКА РАЗЛИЧИТИХ ПУСТИЊА
ПОДИЖЕ И НОСИ ПЕШЧАНА ОЛУЈА
ДА СЕ СЈЕДИНЕ
НА ФАТАМОРГАНСКОЈ ОАЗИ ЉУБАВИ.

МОЈЕ ЋЕ СЕ ИМЕ ЗВАТИ ЉУБАВ

ТАМО ГДЕ ХОРИЗОНТ ПЛАВИ
БОЈЕ ЛАХОРАСТЕ.
ОБЛАЦИ У ВОДИ
ДРЖЕ СЕ ЗА РУКЕ...
КАО ТИ И ЈА,
ОВОГА ЈУТРА
И СУТРА,И СУТРА...

СУНЦЕ У ОЧИМА

Игра се шапат мојом улицом
Као случајно
Плаветнило неба ми се радује
Мази ме додиром
Издајека
Грождје ми носиш оно најслађе
Чокоти дрхте од љубавне агоније
Како би да се стопим у теби
Виноградару љубавних завета
Чаробни пехар Дионисовог напитка
Пићемо ти и ја
Са усана капљице сладострасног вина
До Божанских висина и рима
Вино је као љубав и љубав као вино
Сунце у очима смо једно другоме.

НА ЉУБАВНИМ ШТИКЛАМА

Чипкано небо
Смеју ти се очи и чело ведро
Облаче ме у сигурност
Одсутан си као бајаги
А са мном сваки час
Љуби ме, љубљени
Надокнади изгубљено време
миловањем
Крени од почетка
Као да ме видиш први пут
Позови ме ако смеш
Смисли ми смешни надимак
Кажу како смо Алекса Шантић и
Емина
Ана Карењина и гроф Вронски
Дантеова Беатриче
Води ме вечерас међу звезде
Пристајем на твоја обећања
Ето просипам себе по теби
Не тражи изговор
Да млечна светлост сам недирнута
Све може се, кад волимо се

ТИ И ЈА

Ти и ја... у римама
...ти и ја у морским дубинама
...ти и ја у космичким висинама
...ти и ја у љубавним тишинама

Плове сновиђења
Срешће се...
Свет мали
Љубав космополитска...
Само смо облаци у води
Увек...
Ти и ја.

ФЕНИКС

НА ЈАСТУКУ
СЕДЕ КОСЕ НАМ СЕ УМРСЕ
НИ НА НЕБУ НИ НА ЗЕМЉИ СМО
ПО ВОДИ ХОДАМО
ОДЛАЗИШ И ВРАЋАШ СЕ
ДА ВАТРУ ПАЛИШ ФЕНИКСЕ
ЈЕР ЗНАШ ДА
ПЕСНИК БЕЗ ЉУБАВИ НИШТА ЈЕ
УМИРЕ

ТИ СИ МОЈА КАМИЛИЦА

(песма у акростиху)

Ти

Сунце
Искра

Милина
Озареност
Јаворова
Амајлија

Карма
Амор
Моја
Искреност
Лепота
Истина
Цвет
Амин.

ТРЕНУТАК БЕСКРАЈА

Тек пробуђено јутро
Дрвеће дише дахом новорођене
љубави
Заслепљујуће искре сунца топе се у
капљицама реке
Обгрљују се сенке гранчица у води
Плешу таласи поветарца као
изнедрени сонети
Лепршају крила тек излеглог лептира
Позлаћује се небо
Облаци броде к анђелима својим
Богиња плодности задева Амора
Страст у покрету
Ти и ја
Тренутак бескраја.

Аутор: Драгиша Марковић,
Рецензент: Раде Биочанин

ЕКО-ХИМНА СВИЈУ НАС

Сачувајмо земљу планету,
за децу нашу у целој свету,
белу, црну или жуту
да не скрећу с природног пута.

Ми смо против загађења!
Ми смо против озрачења
Ко природу стално мења,
не мисли на поколења!?

Када Месец ноћу сине,
ваздух дишем са планине
да се гласи дечји чују.
песме хорно одјекују.

Нек нам Сунце вечно сија,
нек нам жито увек клија
за сву децу биће хране,
да нам лепше јутро сване.

Нек нас дечја љубав води,
да смо срећни у слободи
песме хорно да певамо,
снове дивне да сневамо.

Да не буде никад рата,
сваки човек има брата
пут љубави да нас води,
да певамо у слободи.

У очима звезде сјају,
цео космос обасјају
за здравље се људи боре,
зато што сву децу воле.

Загрлимо земљу Планету,
запевајмо песме све на свету
еко-химне за све нас,
подигнимо сви у глас.

Стефан Митић тићМи, Лесковац

СУЗА ЈЕ У ОКУ ПОСМАТРАЧА

Села је, прекстрила дуге ноге и рекла
Извините, написаћете ми две песме
и ако може чаша воде
Рекох, госпођице, непристојно је
Наручивати песме у просторији где се
наручује обична турска са мало шећера
И молим Вас, ту рану што се понели са собом
Оставите испред у канту за кишобране
Дошли сте овде и донели сву ту кишу у очима
Ја заиста разумем и пубертет и хормоне
И можда сте добили и све
Али две песме? Па шта ће Вам то?
Само ми напишите, рекла је
Као да тражи искупљење
У реду, са чиме ћете песму?
Нестало нам је тоника и ако бисте желели
Да се после стихова осећате мало боље,
ни то немамо
Ево, донећу Вам целофан да ту рану умотате
Као питу
Да је не гледам више
Непристојно је шетати са отвореном раном
И плус сести тако и само прекрстити ноге
Приберите се
Знам да нисте ни сањали да ћете бити зло...
па сам застао /штуцнуо сам/
Зло..остављени, то сам хтео да кажем
Знам да нисте ни сањали
Али ево, могу вам на послужавнику донети
своје кости
Јер све што је унутар мене
Одавно представља само бунар жеља
У реду, донесите, када сте већ тако одлучили,
рекла је
И немам ништа крупно, сем ових очију
Тако да платићу Вам...
Платићу Вам тако, тако што ћу само да
зажмурим и бацићу новчић према вама
Успут ћу да замислим жељу
И не, не бојте се
Ви сте један џубокс, ви сте један шарлатан
Ви сте ђилкош, али ми као такви одговарате
Донесте ми Ваше кости
И чашу воде ако није проблем

Са вашом кратком биографијом, ако може
У њој све пише, господине
Ми смо једно време и били заједно
Моја је велика жеља да ме се сетите
Али се Ви не сећате
Ви сте добили амнезију:
Заборављате и добро и лоше
И мене и Вас и њих и град и бол
И радите у овој кући Забошава
Забога, Ја свакога дана долазим
И наручујем Вам песму
Да се присетите
И увек ништа, али од данас
Од данас одлазим само Вашим песмама
Да се оне присете Вас

ИМАМ ДРУГАЧИЈИ ПОГЛЕД НА СМЕТ

*"Сине, честитам,
сада си стао на своје ноге."*

Ако је тако, мајко,
изгледа да си ме родила са
нечијим туђим ногама?
И чије су то ноге
када тек сада стајем
на ове своје,
као што кажеш.
Да ли су ми због тога
неудобне ове ципеле препуне
кише и влаге?
Сећам се када си ми у детињству
куповала грудни кош,
Увек си куповала за пет броја већи
И продавачици говорила, нека,
порашће то његово срце
Сада је као трешња,
Видећете једном када порасте.
Жена се смејала,
шта ће.

Мајко, нисам пушио 25 година
И онда сам за вече попушио 25
цигарета.
Претварам се у паука.
Не убијају нас цигарете,
већ оно што нас тера да их
пушимо, рекли су.
Овде се песници не куну у себе,
већ ме куну у себи.
Као да већ нисам довољно
проклет.

Мајко, чије су ово ноге?
И због чега се крв сјурила у њих
Па их вучем као рану.
Вратио сам се сав покисао
из Долине Мртвих -
Читао сам поезију.

Мајко, опрости,
опет сам био пајац.
Киша је само размазала шминку.
Скинуо сам оно црвено
са носа и огромне оне
Ципеле и оно шарено одело.
Сликали су се са мном.
Не пуштај ме са овим туђим ногама
никуда више
И када одем од тебе
Загрли трешњу у комшилуку
И прочитај стихове
урезане на кори великог мозга:

Мајко,
тамо не пише ништа.
Лажем те,
само да би имала кога да грлиш.

Јована Марковић, Љубава - Крушевац

ХОЋУ ВЕЧНО БИТИ ДЕТЕ

Хоћу вечно бити дете
Чујеш ли ме ти зли свете
Што ме тераш да
Одрастем, да порастем.

Хоћу вечно дете бити
Најлепше ћу снове снити
Хоћу зиме хоћу лета
За играње целог света!

Вечно дете бити хоћу
Да не знам за бол, самоћу
Да заувек ипак растем
Али никад не одрастем.

КАКО БИТИ ДОБАР ПЕСНИК

Шта све песник треба рећи
Да би песма била сјајна?
Какве речи користити
Да постане стварно бајна?

Шта све треба садржати
Једна песма која вреди,
И да ли и у њој мора
Фонт речи да се штеди?

Ил пустити риму саму
Како воли нека иде
Исказати осећања
Ма сви живи нека виде

Једноставно, пустиш мисли
Да се зборе, даш им време
И не мораш увек оштро
Изабрати своје теме.

Марина Ђорђевић, Лесковац

Хоћеш ли?

Хајде да глумимо туристе
И одемо у суседни град.
Можда некад одемо даље,
На дуже, заједно.

И хајде да бирамо завесе,
Ја нећу да те слушам
И купићемо по моме,
За собу коју још увек немамо.

Погледом бих да прокопам тунел
До твојих мисли
Да видим шта се тамо крије.
Можда се душама спојимо.

Учила бих за тебе
И учила бих са тобом
И учила бих тебе
Како се то живи кад се у једно
стопимо.

Хоћеш ли? (2 део)

Хајде да се удружимо
Са нашим несаницама
Да сатима и ноћима заједно
Пратимо месечев пут.

И хајде да бирамо вино.
Једну флашу, можда две.
Неко слатко, неко питко.
Суво као воћни барут.

Како замишљам рај?
Ти, ја, боси, припити.
Док први Сунчев зрак
Буди, оштар и крут.

Нека сване зора и нови дан,
А ти ме чекај и вечерас.
Преспаваћу дан на трнцима,
Дрхтећи од ишчекивања као прут.

Поново ти

Поново ми искрсни,
Као некад,
Као једном,
Као први пут,
Кад један једини.

Ненадано ми дођи,
Погледај ме,
Пољубај ми
Искривљену слику стварности.
Исправи је, просветли.

Спасао си ме
Ономад успешно.
А онда
Мој си целат
Био, мили, ти.

Али, не брини,
Знам лек.
Само ми
Ти поново дођи,
Овог пута – остани.

Стефана Станивук Веселиновић, Београд

ПЕСМА ЗА ВУКА

Један писац рече: све Црвенкапице су исте.
Тако и мене красуљци одвратише са друма.
Ни у једног вука намере нису биле чисте,
па ни у овог што скрива га виртуелна шума.

Кад вук арлаукну, моје тело препознаде тај зов.
И горим посвуда ко књига коју гурнеш у пећ.
Зашто не побегох чим си се дао у лов?
И зашто пружам руку кад се опекох већ?

То што чини нас истим - неукротиве су страсти.
Ал' молим те не жури у град где кошава дува.
Машта је курва и пред тобом ће пасти,
ал' тело је ковчег за срце, па би да се чува.

Краљица ми под ногама изгуби тло.
Ал' шаховске победе у мени још чуче.
Попут пиона се свесно спуштам на дно.
На ивици табле краљица ће да се извуче

Не дођох до краја табле, ловчеве очи ме
оборише.
Дланови ми се зноје. Он ме вешто причом
заведе.
Ко да је судбином вођен, путеви му се отворише.
Вођено жељом да живи, тело на грех ме наведе.

Неки чувају најлепше песме за црне дане,
а ја се не штедим ни кад залутам у Беле ноћи.
Без црвеног плашта, пречицом, очи ће саме
у кућицу вечног пријатељства лагано поћи.

Корачају многе кроз његове мисли нечисте.
Арлауче на сваку, а стопе се губе без снегова.
Слабовидом вуку коме су све Црвенкапице исте,
кућица од цигала узме ону која беше његова.

Али залуд зидови од цигала што не могу да се
сруше.
Ерато само за тебе отвара моје строфе, стихове и
риме.
Прст судбине тка нит која спаја тајну наду две
песничке душе.
Бела птица свија гнездо у твом срцу док ћутим ти
име.

ТАЈНА

Како своју сачувати тајну?
И како лажи дати искрен тон?
Да ме поглед мој не изда,
ил' гласа мог дрхтав звон?

Како своју сакрити тајну
пред срцем оног који се љути?
Како пред судијом својим
сакрити руменило своје пути?

Како своју прећутати тајну?
Нестрпљиву брбљивост научити да ћути?
Непромишљеној речи спутати лет,
одолети уху које би хтелo чути?

Како своју заборавити тајну?
Спречити да јој се постане трајни роб?
У неме дубине треба је довикнути –
ухо пријатеља правог биће јој гроб.

Како своју убити тајну?
Како се може утећи од ње?
Тако да тајна не буде тајна –
судији и пороти признати све.

СТАПАЊЕ

Око очију твојих плете се уздах
просветљене таме...
Удахни дубоко...
мирну светлост океана осети,
како се разлива у теби.
Дивља музика гитара у таласима ти се
улива међу усне...
...Ослушни додир немирног мора, како
подрхтава у колевци груди.
Прижељкивана врелина
ти смело клизи низ напета бедра...
... Опиј се кристалним мирисом језера
у расцепу сувишних мисли.
Моћна слутња се диже
и клизи кроз пурпурну свилу...
...Осети миловање уздрхтале реке
низ стену слабина твојих.
Нежно те у наручју љуља
одувек сневано откриће...
... Утони у треперави поток
препуштања, заноса и страсти.
Узима те стих блиставим стиском
најлепше песме...
... Стопи се снажно са мном,
у величанственом слапу
блаженства и среће.
И не буди се, него уживај
у заслужено оствареном Сну.

Зоран Јовановић, Лесковац

ЗОВ

У ноћи, кад пун месец
у срца обичних људи
почне да уноси немир
и кад од страха почне
низ кичме да се слива језа
у мени прокључа крв предака.
Осетим да ме зову дивљине
и моја браћа из шуме.
Подигнем главу
и из свег гласа
арлаукнем на месец
да знају да сам ту.
Вук сам самотњак
заточен у телу човека
и човек са вучјом ћуди.
Моји су преци с вуковима
на истом кладенцу воду пили
у истим шумама с вуковима се крили.
Планине су их одгајале
а шуме, од хајки, скривале.
У ноћи, кад пун месец почне
да на Земљу шаље своје хладне зраке
подигнем главу ка њему
да у мирисима што ветар доноси
препознам зов свог чопора.
Зове ме у шуму
да заједно арлаучемо на месец.
Да нас се пси плаше.
*****

ЗОВ

Слушам како ветар фијуче
кроз голо грање све до бескраја
данас и сутра опет к'о јуче
зову ме звуци роднога краја!

С једног ћувика песма се чује
славуј к'о да ме сетом дозива
нежна ми песма душу милује
то родни крај ме тихо призива.

На дуду старом лишће зашушти
док киша спира туге нове
та топла, летња, к'о некад пљушти
родни крај тако себи ме зове.

Мирише с ливада тек покошених
песма се разлеже низ долове
шкрипом с тараба накривљених
родни ме крај све јаче зове.

Звоник са цркве изнад села
удара срећно, к'о људско било
Мириш детињства, дуња узрела
мој родни крај ме зове у крило!

Дошло је време да им се вратим
звучима који ме све јаче зову
с кладенца када воду захватим
гласно да запевам песму ову.

НИСИ ТИ

Ниси ти, мени, душо тек тако, са неба пала.
Тебе ми је Гаврило у сну најавио
а онда те анђели лично у моје срце поставили.
Ту да те чувам, ту да те мазим,
Ту да те пазим, да те љубављу храним.

Ниси ти, мени, душо,
тек тако, од некуд дошла
нити сам те ја сачекао
онде где се јава укршта са сном.
Тебе је сам Ђаво
засадио у врту мог живота.
Да ме твој поглед убоде
Да ме твој осмех огребе
Да ме твој пољубац саплете
Да на ватри страсти изгорим.

Ниси ти, мени, душо
осмехе на лице оловком цртала
па да их гумицом бришеш.
Нити си мени сузе
с капима кише у очи стављала
па да их пољупцима упијаш.
Ниси ти ђаволе толико моја
да те други не може узети
Нити си анђеле толико туђа
да те својом не могу звати.

Ниси ти, душо, крива што постојиш.
Крив сам ја, што се заљубим лако
И што ми свашта на памет падне.

Нико није случајно добар.
Врлини се човек мора научити!

Бојан Тасић, Лесковац

НЕ ВАРАЈ СЕ ДА ТЕ НЕМАМ

Имам те у свакој песми
 Уденеш се у моје уши
 Као да си конач, а ја игла
 Имам те у свакој причи
 Слушам их као дете пре спавања
 Имам те у сваком филму
 Увек смо главни ликови
 И често смо непослушни
 Играмо по свом сценарију
 Имам те у сваком жбуну
 Ноћу, док шетам, видим како ме гледаш
 И смешиш се мојим пијаним корацима
 Имам те у реци, у сваком брзаку
 Сваким трептајем воде направиш пируету
 Само се осмехнеш и одеш
 Имам те на небу у облацима
 Сваки голуб ми намигне твојим оком
 Имам те у замагљеном стаклу
 Изађеш као дух из Аладинове чаробне лампе
 Кад уздахнем док те будан сањам
 И разлијеш се по прозору као магла
 Имам те у обрису сећања
 Као лава ми преплавиш срце, па пече
 Је л' знаш шта је то?

КАФА СЕ ОХЛАДИЛА

Спаваш. Моје те јутарње мисли пију
 Склизнеш као гутљај кафе низ грло
 И измамиш ми осмех, ко би рекао
 После толико година још увек живиш...
 На рукама ми мирис косе од јуче
 Или пре неколико дана
 Или пре неколико година
 Не знам, али као да је јуче било чудно
 Пар твојих речи ми се још увек врзају по глави
 Понекад ми се учини да их изговорим наглас
 Али не, то само тече нека чудна река
 Каткад бистра, каткад мутна
 А понекад заборавим које су то биле речи
 Чак и слова њихова буду
 као слова неког другог писма, не овог нашег
 Неког непознатог писма

Знам само толико да су те речи
 Значиле некакав позор, можда прекор...?
 Требало је да означи неку тугу, рекао бих
 Или можда тихо недостајање
 Неку патњу...
 Али чуда гле! Нема туге, нема горчине, нема суза...
 Тек једна равна линија по којој течеш
 Клизиш као гутљај кафе низ грло и измамиш
 осмех... Кафа се већ охладила
 А ја себе ухватих како непомично гледам
 У сасушену ружу на зиду, обешену наопачке
 Испод ње се шепури један датум
 Записао сам да не заборавим
 А сад не знам шта нисам смео да заборавим
 Подсети ме само на речи пар
 Рекла си:
 "Остављам ти је да плаче уместо мене"
 И то је требало да значи позор
 Али не, само ме каткад уплаши хладноћа
 И тишина која се шуња подмукло
 А руке миришу на твоју косу од јуче
 Или пре неколико дана, или пре пар година
 И ко би рекао:
 Нема туге, нема горчине, нема суза...
 Тек једна равна линија по којој течеш
 А кафа се охладила.

ЈЕДНОЈ РУЖИ

Као и свака најлепша реч
 Коју никада не изговарамо
 Већ је само најлепше ћутимо
 Тако ћу и ја твоје име поменути
 Само у једној песми, најлепшој
 Оној коју никад написати нећу

Погледам лица људи који кажу
 Да се од љубави најлепше живи
 И радује ме њихово незнање
 Радује ме што нису открили тајну
 Како се од љубави најлепше мре
 А буде се живљи но икад

Понекад се изгубим у апстракцији твоје љубави
 Ништа не разумем, али се све залепи за срце
 Кажу "Не труди се да разумеш жену."
 Кажу "Само је воли...", чак и кад боли
 И ти си ми најбољи пример за то, мала Ружо
 Зар би ружа била ружа да нема трња на себи?

Најлепши стих увек пронађем у зеницама твојим
 И љубоморно не ставим на папир, није за друге
 Изговорим га само твоје уху, кад ме се сетиш
 Шапатом ти проспем прах од рима по коси
 И оставим теби на милост и немилост
 Да га, као парфем, свуда са собом носиш

А ти се поиграваш са мном, жена ко жена
 Дозволиш ми да додирнем твоје поље макова
 Дозволиш ми да поверујем како сам посебан
 Прстом ми нашараш дугу по грудима као какав
 сликар
 Па се залетим нестрпљиво главом кроз зид
 И тако ошамућен отпратим твоје кораке
 И шеретски поглед преко рамена
 Одлазиш да би ми се вратила још лепша

Живота Трифуновић, Крушевац

ГДЕ ОСТАДЕ И ЗАШТО

На згаришту куће старе,
ниче трава и расту коприве.
Старих нема, а млади отишли
у туђину да тамо проживе

Оставили фамилију своју,
напустили што преци стварали.
У туђини нова гнезда вију,
неки и веру због пара продали.

На свакој стопи родног завичаја
кануло је много и крви и зноја.
Заборавили сте речи из уџбеника:
"Најдража је домовина моја".

И преци је вековима тражили,
сви непријатељи ту поклекнули.
Зар ни мало поштовања немате,
отишли сте и на све плънули.

Проклињаће кости прадедовске,
што дубоку труну испод земље,
да потомство ту опстане.
Али, то су биле само жеље.

Ви радите, туђин се богати,
исцрпљује ваш зној и снагу.
Избрисали сте сећање на прошлост,
на свој завичај и родбину драгу.

КАД ТЕЛЕФОН ЗВОНИ

Звони телефон, неко ме зове...
Непознати број.
Можда се само зеза,
а и није му први пут у ноћи овој.

Нека га, нека звони и батерију троши
и нека живи у нади, али ја се не јављам.
Седим и миран сам,
ноћас мој телефон не ради.

Мала пауза, па опет звоњава се чује.
Па то је напаст права.
Ја не обраћам пажњу и није ме брига,
а већ ми се и спава.

И баш ме сан хвата, кад неко на врата залупа
и зове ме по имену.
Зашто се бре не јављаш, зовем те на пиће.
Кафана увек ради,
нема прву, другу и трећу смену.

ТРЕШЊА

Родила је стара трешња,
још никада није тако.
Раскошне јој гране пуне плодова,
а попети се баш је лако.

Трешње крупне, веома укусне,
зреле, боје тамно црвене.
А то је прави мамац био,
Како за друге, тако и за мене.

Дан је топао, сунчан, дуг,
па су и трешње вруће биле...
Дуго сам се и ја ту сладио,
а трешње касније прорадиле...

Крчи по стомаку, комеша се,
Па то је узбуна права.
Не може да се седи, хода,
а не може ни да се спава.

Јесте да су биле слатке,
али због њих сам у проблеме запао
и све до зоре ране нисам
ни ока склопио, а камоли заспао.

ЕХ, КАКО ЈЕ БИЛО(некад)

Седели су баба и деда
у дебелом хладу.
Паде баби на ум, како је он
љубио некада младу.

Гурну лактом деду, па му рече,
неки пламен озари јој лице...
Хајде стари да пробамо мало...
Ђути бабо, смејаће се и птице.

Сави баба главу доле...
И деда се занесе у мислима...
Ех бабо моја, остаре се!
Зар мислиш да он два живота има?

Мирослав Стојадиновић, Макрешане – Крушевац

УМИРУЋЕ СЕЛО

Уморило се село подно планине,
Њиве, брежуљци, пашњаци и стада.
Дечија граја, песма жетелаца и тежака.
Ни песма неба не чује се сада.

Пусти се небо над нашим селом.
Дан више није ко што некад беше.
Не плави плавом небеском срмом.
И светле звезде некуд се деша.

А чини се све то ко јуче да је.
Босонога деца по прабини пута,
За крпеном лоптом јурцају без даха.
Где то нестане, где то одлута.

Ојс Шаро, Було давно се не чује,
Док крцата кола под товаром шкрипе,
Вукућ на гумно снопове жита,
За погачу мирисну, да је чељад сита.

Ни дивних кућа, окречених, белих,
На мирисном пропланку нема више.
Само старе рујне из корова вире.
Мртва су поља, ни дуд стари више не битише.

Од тих лепих кућа оцаклије само,
Као гробља стара, као мене стоје.
И на њима сада чуче кукувије.
Из згаслих огњишта багрем, и легу се змије.

СВЕТА ЗЕМЉА КОСОВСКА

Света земља Косово
освећена Богом Христом.
Од предака даривано нашем роду,
Што га крвљу изборише,
за потомке сачуваше,
Да се гнезди света вера
и да увек буде наше.

Не даје се света земља.
Нити даје нит продаје.
Анатема сваког стиже,
ко за „крвну њиву“ Јуду,
Што продаде Бога Христа
за тридесет таланата.
Глас предака својих чуј,
чувај нашу родну груду.

И од нас га отимаше,
али ми га сачувасмо.
Свети Лазар главу стави
на олтару Богу драгом.
У одбрану свете земље,
очувању светог крста.
И сви са њим што су пали,
даривани божјим благом.

А свети нам краљ Милутин
из Звечана преко Бањске,
Све до своје Грачанице,
а и даље до Бистрице,
До Дечана свог Стефана,
подно стрмих Проклетија,
И Призрена Душанова
грми небом до Ситнице.

Тако увек мора бити,
мученици нови зборе.
Под барјаком земље свете,
што падоше од крвника.
А мати их божја драга
омофором закрилила,
У Љевишу ране вида
и сину их омилила.

Оливера Цветић, Трстеник

ЋИРИЛИЦЕ

Снагом литургије Свете
нек пламте трагови твоји
окити светошћу својом
пространство планете

Из тебе смерност збори
сачувај православље
и реч Светог Саве
у древној Светој Гори

Недогледом трепере
твоја слова жива
нек љубав овога света
Твојим сјајем мере

ПЕСМА ОЦУ

Видим како стојиш
спокојан и смеран
пред оптаром са путиром
молитвен Господу веран

одежде ти у сјају
крст на грудима ТВОЈИМ
молитвен поглед и реч
вера у очима мојим

У твојој молитви
у речи Вишњег имам
оно што пружаш другом
пред Господом дозивам

ДА СВЕТО НЕ ИЗГУБИМ

Остављаш плуг
њиву тек узорану
тамо где беше луг
песму распевану

истина те прати
ил' те само чека
блатњав корак и пут
којим стижеш из далека

црква икона Господ
огњиште излизан праг
Светојовањско јутро
дедова твојих траг

чемер - стварни дани
песма прошла - трошни сн
које ето љубим да све то
да Свето не изгубим

АНЂЕЛУ

Чувару мисли мојих
анђеле мој пребели
мојој души смирају
јесмо ли се срели

чиме ме то дозиваш
у ноћи предгреха мог
у ноћи - странпутици
чекам смирај имена твог

хоћеш ли ми слово дати
да грех свој надвисим
за мене да се помолиш
Ти што грешник ниси

СНОЗЛАТА

Кроз сутон твога
неосетног нестајања
хитам низ реку
праскозорног настајања

жедна сам воде
коју ми нудиш
ти што ме снозлата
капљом мира будиш

гладна сам светла
ал' глад не утолих
тражећи опроштај
одлазак измолих

Зорица Матицки, Трстеник

КО САМ ЈА У СТВАРИ

Чепркам по пепелу свога постојања
из дубине душе осећај израња.
Ко сам ја, у ствари саздана од зрака,
или од семена српских часних ми предака.
Знам, солунска ми крв, још кроз вене тече,
непреболе носим, још ме рана пече.
Румени сам цветак са семеном српства,
што се моли Богу, искра часног крста.
Православка коју туђин не разуме
можда то неће, можда то не уме.
Из пепела искра, која још постоји
српкиња сам она, где часни крст стоји.
Ту у Љубостињи, где се љубав рађа
ту у Грачаници, где су српска браћа,
у цвету божура, капљица сам росе,
знамен Светосавља што очи преносе
пред светом и Богом, да искра не згасне,
јер срп сто је оно што нас чини часне.
Српкиња сам знајте, реклом и пореклом
не стидим се ни пред Богом ни пред својим
претком.

СРБИЈА

Срце је моје моја Србија,
црница земља, камен и брег,
вода с' Мораве, кроз вене тече,
сунце и облак и цвета дрен.

Разум је мени моја Србија,
разумем њену муку и зној,
вековима још није спокојна,
у њој сабирам ратника пој.

Вера је мени моја Србија,
душом се молим Богу свом,
о Боже чувај нараштај њен,
сваки њен оцак и кућни трем.

Нада је мени моја Србија,
за боље сутра дала бих све,
да њена поља миришу биљем,
радост да гледам и успех њен.

ЗАСТАНИ

У сенци сунца угледах те,
застани мало, погледај ме,
У сенци сунца скриваш се,
застани мало волим те.

У сенци сунца гледам твој лик,
ти си ми радост, љубавни стих.
Сва моја чежња, сав мој бол,
сва моја нада, животни слог.

У сенци сунца облак си мој,
застани мало, песму ми пој.
Милуј ме као сунчев зрак,
ти си ми светлост, јутро и мрак.

Застани мало волим те,
пружам ти руке загрли ме,
срце на длану пружам ти ја,
ти си мој осмех и део сна.

ПЛАВА ГРОБНИЦА

Просуле се кости на сребрне шкољке,
бисером их красе морска огледала
заћута им душа носећи са собом
сламку гнезда свога и храстова жара.

А, гле у дубини фреска обасјана,
кап црвене крви чутурица чува,
а сламка још плови и савија гњездо
на таласу прошлости успомену чува.

Модре им шљиве на уснама зраче,
зачарани мирис печене погаче
и вино се следи у последњој чаши,
то бејаху они, они Срби наши.

Потомству ће остати аманет на храсту,
душу даривасмо за слободу вашу,
да душманска рука амбаре не граби,
стада са ливаде, воћкама се слади.

Непреболна рана већ сто лета гноји,
из пепела ниче неко ново семе,
узвишена светлост на путу до смрти,
преживеше храбри даровити Срби.

А земља је нема, не уме да збори.
Потомство о њима вечно нек говори,
слобода се ничим мерити не може.
Чувај те је Срби и чувај је Боже!

ВРЕМЕ

Преплетам временско раздобље,
у плетеницу одлазећег времена,
Са набрекнутим венама,
у неизвесност будућности.
Остају сенке у очима, у непроспаваним
ноћима, у непочитаној књижи,
а живот преда мном клизи.

Не прочитах те до краја, о непознаницо
живота, не прочитах те смело,
као дете наивно весло.

У чудноватом осећању, попут месечеве сене,
о да ли душом мојом играју лажне сене.
А ја кроз време газим, смело у нади бољитка,
остају за мном сенке, а време, време ме чика.

Сава Мијодраг Радивојевић, В. Бања

ЧУВАЈМО РЕЧИ

Из емоција, реч се рађа.
И кад је иста, увек је нова.
Материју реч порађа –
Између духа и језика,
злате се слова!

"Пиши као што говориш"
"Испеци па реци "
Својственог језика дочувамо бук!
Дух узносе "речи што бране..."
Чојственом "зрењу"
још нас учи Вук!

Обрати пажњу: На звонку реч!
Усвајаш ли Расад сопственога Плода?!
Изданак се увек млади из Корена –
Чији си и ко си - навек реч те ода!

Док копни снага, а мудрост јача -
С' раном на души, шта ће глава седа?!
Позлаћујмо речи разумљиве и јасне,
Да из душе Сопства, Господ нас
погледа!

Рана од метка, лакше се преболи,
Но рана "од отровне речи".
Рана од метка, лакше се исцели –
А рана од речи, никад не излечи!

(Љубимо себе кроз мисли благе,
Детиње просто - речима Снаге!)

ДОК БУДЕ ПЧЕЛА

Та пчела у души, још слеће на цвет
И мед што врца, то Реч је ова -
пчелиња из срца!

Док буде пчела, биће и људи -
По "пчелињем сату" Господ нек суди!

Док буде меда, биће и Раја -
Божанско с земним, пчела нам спаја!

Пчелињим зујем, душа се храни -
У мирису цветном, цветају и дани!

Пуни се срце нектара и меда
Док слушам бруј, и шљиву гледам

А шљива ранка, сва у цвету
С поједном пчелом на сваком цвету

Живот ми слади, Смисао опрашује -
А медом лечи, од Оног што трује!

Медарице Света, анђеоских крила
Гај си и ливаду, у трмку преселила!

(Пчела на цвету, пчела на плоду,
Корени нам живот - Будућност је Роду)

Младоме се Роју, стари Рој склања –
Матица с Ројем, живи од Постања!

Под ведрим се небом, Трут с Матицом спаја
Да умре за љубав Ројевог бескраја...

Ројеви пчела, у срцу док брује
Божанска искра, Вечност заслађује!

Док буде пчела, биће и људи -
По "пчелињем сату" Господ нек суди!

Да гробљима мање, ничу нам раке,
Јати Роде НОВЕ ПЧЕЛИЊАКЕ!

Боривоје Бора Видојковић, Тишевац

СВИРАЈ ДРУЖЕ

Свирао си некад нама
У кафани све до зоре
Заљубљени док смо били
Сад нас тешке бриге море.

Свирај сада деци нашој
Еј уморни друже стари
Дај им ону добру стару
Само тише на гитари.

Нека знају деца наша
Оне песме добре старе
Нек чувају и нек памте
Достојанство и другаре.

Нек попију умерено
Нека боли одболују
Нека воле а не мрзе
Све им кажи нека чују.

ЦЕЦА

Побегли смо невешто са четвртог часа
У ходнику обоје остасмо без гласа
Тек онако пало нам на памет
А напољу цича и неки кијамет.

Водила ме полумрачним ходником
Гимназијског здања
А признајем из те области
Био сам скромног знања.

Шетала ме кроз ходнике и тамо и амо
Кружила ручицама и овамо и онамо
Дрхтао сам збуњен и црвен у лицу
Тек на крају ходника спазисмо столицу.

Пољупци се слише у тишини и мраку
Усне засташе на маленом врату
Цвркулала ломила се и увијала нежно
Све остало даље поста неизбежно.

Сутрадан већ вешто побегосмо тише
Безброј пољубаца у један се слише
Учили смо брзо и са много воље
Поновисмо исто сад већ много боље.

Трећи дан већ ево не долази Цеца
Гимназијски ходник осветљен до бола
Напољу кијамет никако да стане
Цеци љубав решили да бране.

Не волим осветљено гимназијско здање
Иако сам из те области поправио знање
Пуст је ходник празно ми у глави
А латински оста да лето поправи.

ЗАБОРАВ

Да л' још чуваш писма моја
Да л' су слике прашњавае и бледе
Да л' задрхти нежна рука твоја
Кад кроз косе пролазе му седе.

Ја попијем још увек по неку
Мали вињак ил' обичну клеку
Тад се сетим расцветалог глога
Пољубаца врелих и више од тога.

Поваљасмо цветну љубичицу плаву
Испод глога почупасмо траву
Мало даље багрем зацветао
Славуј своју песму распевао

Скривени од пута само сунце вреба
Кроз облак и грање враголасто гледа
Врела љубав распушта ти косе
Набујала осећања ка небу нас носе.

Живиш с другим волиш га онако
Мислиш да је боловати лако
Славуј песму своју испевао
Багрем цветни без трага нестало.

Корен глога иструлео давно
И брежуљак све је сада равно
Место траве само боца нека
Постеља што беше удобна и мека.

Да л' још чуваш писма моја
Да л' да питам не боље нећу.

Сандра Миладиновић, Крушевац

А СЕБЕ ОСТАВЉАМ!

Ја себе остављам саму,
одлазим да не знам куда,
хоћу да свуда се тражим,
својски, мучно, без
заслуга!

И не желим да се сретнем,
тако брзо, изненада,
хоћу да дуго трагам,
и претрнем сва од страха!

Желим у све да посумњам,
ватре страшне да ме пеку,
нек заборав као магла,
учини од мене реку!

Нека љубав дуго ме куша,
иако се у њу кунем,
хоћу да будем јој слуга,
несвесна колико разумем!

Хоћу да друштво јој
правим,
несрећна и занесена,
и док се у греху давим,
нек помислим да је нема!

Залуд нек су сви мостови,
залуд Сунце што изгара,
нека јутро мој је прекор,
а ноћ нек моја је слава!

Ја остављам себе саму,
да пронађем једног дана,
ону бољу и насмејану,
што нисам јој била равна!

У судњи час нек је сусрет,
нек задњи бол је оштар,
и док срце тихо гасне,
коначно сазнаћу ко сам!

ДУША РОДНОГ КРАЈА

Дотичу ме погледи
прождиру немири
А спокој свлада
Тек када утихнем
Када се ушуњам
Кроз огледало
Далеко одлутам
Зар не би требало?

У крошњи брда
Буђење оста ми
То кад милина
Душом царује
Оно кад мутно небо
се разбистри
Изненађење
срећом дарује....

Као да пупољак
Ружа постаје
Тог промеждења
Никада доста
После свих бура
Увек ме прене
Дотакне жељна
Што сама оста!

А ја се развлачим
сунца прамичак
ко дечја суза
сред образа боса
пита се само
зашто јој блуза
кад год је сретнем
влажна ил' росна?

И опет одлазим
Право пред бодеже
Суђење које
Само крст зна
А њу остављам
Знам не би требало
Да јој се вратим
Кад немам сна!

НЕРОЂЕНИ

Сањала сам Рај на Земљи
Где владају нерођени
Раздрагани, насмејани,
Ником нису подређени,
Знате, остали су деца
Исте доби и узраста,
Па скакућу попут зрака,
И певају са птицама...

Сањала сам како јуре,
Низ пољане, преко брега,
Попут ћилима шарене,
Необуздани су ко река,
Руке шире према небу,
Преврћу се, ковитлају,
Сијају се као звезде,
За невоље и не знају...

А ја тако у сну снена,
Тепам свима као мајка,
Лијем сузе што их нема,
Од ујутра до ујутра,
Не расту нам попут траве,
Не цветају у пролеће,
Не пуне нам школске
дворе,
А сањам их тако срећне!

Нећете ми веровати,
Личе мајци, своме оцу,
Ал' их упознали нису,
Па не знају шта су ко су,
За реч мајка и не знају,
Нит за крила своме оцу,
Преврћу се, ковитлају,
Живе сви у истом дворцу..

После овог сна сам тужна
Срце туче, душа боли,
Ко све чува нашу децу,
Ко покрива кад су болни,
Ко им тепа, ко их мази,
Ко их грли кад се плаше,
Анђeosке љуби шаке,
Нерођени што осташе?

Спасоје Ж. Миловановић, Крушевац

УДВАРАМ ТИ СЕ ПОВРЕМЕНО

кажу
бије ме лош глас

кажу
неке жене неки мушкарци

бог те пита које
бог те пита који
бог те пита зашто

СТАКЛЕНИ ОПАНАК

ти знаш

у неки нови град
и сасвим сасвим нову државу
требало је да стигнем
и нову нацију да видим
ко своју да знам
не могу да спавам
у овој новој држави
новој нацији не могу
да трезан будем пијан не могу
да песму певам не могу
аман
под шајкачу ми ставили трнов венац
господе
на овом твом парчету неба
веженом марамицом
стаклени опанак од прашине чувам
и ћутим
да ме нико никад више не препозна

удварам ти се повремено
мало накриво
тако је једино могуће

на овим скупим ципелама
прашина погинулих сабораца
брише се меканом и тврдом четком

и није битно на којој су страни
данима годинама вековима
да нестану у мирису свете књиге
историјским читанкама
јефтиним вицевицама
уметничким делима
у даху твом и мом

препознај ме
кад си ми се већ објавила
кад сам ти се већ објавио

САМО РЕЦИ

Шта ти прво пада на памет
Кад кажеш да ти нешто недостаје
Само реци
То ми недостаје
Измештеност и посвећеност

Не као мисао већ као стање
Усхићење
Осунчана сва
Колико много тебе
Упишуљо једна
У овој гужви у овој галами
На овом подбулом небу

Шта ти прво пада на памет
Када кажеш да у нешто верујеш
Само реци
Да је то у шта верујеш
Управо оно што мислиш да ти недостаје

али што рече андреј не могу више да
тепам
био би ред да кажем ко је тај андреј
ма
није он битан у овом ковитлацу тебе и
мене
и нико више и никад

једноставно
ако се још мало рашириш
ући ћу лагано
сваким милиметром своје лозе
мало накривом

Дарко Колар, Шид

УМОРАН ПЕСНИК

Тај човек што пише стихове своје
свој мир записује смело,
и спаја мисли у душу и тело
запазити дело, нико није хтео.

Не газите, не ломите исписане тајне душе.
Не дирајте песничку тишину.
Кулу из снова не дајте да сруше,
том човеку успомену једину.

Можда је баш теби песму написао,
душу твоју додирнуо, засветлио,
стиховима ти је име окитио.
Сети га се некад мило;
жив и здрав нам песник увек био.

ВЕТРЕЊАЧА

Моја браћо пробужена,
како се пишу уснуле песме?
Једна прича на левој страни снова,
бића сазидана од ветра,
ако једном пробуде се немири шапутања.

Буди песник у увалама огледала.
Нема те, само сенке срца мог.
Твоја песма једна сасвим свакодневна.
Зокалица у срцу док свемир шапуће тишину,
орао лети, излази сунце,
тајно причам ти причу.

Човек по оцу, поета по мајци,
кад једном нестанем у зимској ноћи,
дан касније у време сунцокрета.
Да ли сањам; затворићу очи,
пева се "небеска муња"
поема о цвркнуту дрозда.

Не будите ме ноћас, туга је у мени.
Боли ли то кад једном нестанем?
Нудим последњи дан док сунце залази.
Живот је истина сећања о болу,
унапред недоречено гробље, тама, чама...

То је све по обичају споменик метаморфозе.
Не слажем се, без речи само глупости неке,
од глагола бити,
недоречен шта да вам кажем?
Размишљања једног лица из новина,
остаћу сам газећи туђе парлоге.

Над врбаком месец опијен срећом,
тамо негде крај бескраја склопи очи.
Буђење над светом водом, успомена.
И осећај за покошеним сеном.
Звоните звона следи разговор са тагом.

Неми јаук анђеле мој самоће,
твоја Марија, плеше, ћерка ноћи.
Хоћу да будем песма осмеха.
Изгубљено-нађено, колективна срећа,
једна нова прича, једно зрно снова.

Не питај, не дају ми навике и жеље.
Да није песме најлепши осмех од имена.
Дневник једне истине, у улици 100 година.
Ако сам само мислио кап песме у облак,
анђеол пролећа, сјај песка времена.

Одјек молитве поред црног трна,
ватрена жеђ где сунце отопи лед са листа.
Срећнија будућност
на броду од упора, спасење.
Зашто пишем
на крају света на месту рођења,
с пролећем
једној звезди на небу, искушење.

Новембар се вуче под твојом јелеком,
боли ме љубав више но што бих хтео.
Спознаја рајске одаје на звезданој пучини.
Безимени дани теку у погледе,
месец на папиру зајездио кроз празнину.

Још само једна песма к'о заљубљена булка,
између потока два у пламену ветра,
а сјај у ветру на крају сизифовог пута.
Сећам се те слике тек да се зна, живота зов
и пролећна трешњина рапсодија.

Требаш ли рећи
или слутити да је одбегла песма?
Отпутоваћу у љубав као ветрењача,
још један круг и више се ништа чуло није.
Формула среће, питалице и цвеће,
моја је слабост
кроз исповест пресахнулог ђерма.

Зашто увек започињем са ја?
Нисам ја песник.
Тек да се зна, ја сам незавршена песма.
Шеварово шапутање, реч је моја мач.
Остати свој верујем немам времена,
одлети све к'о пад милосрдног анђела.

Црвено изнад дуге, љубав, вера и нада,
о будућем граду певам
у друштву смарагдне музе.
Песма песнику вајари векова, нисам сам.
Дрво живота, сан у бездан,
сети се боје залазећег сунца.

Драган Тодосијевић, Треботин – Крушевац

КАФАНА

Корачам улицом пуном пролазника
Свака сукња поглед ми измами
Али преко пута кафана поглед је прави
Да свратим мало тек да треме нема
Кад изађем биће још жена

Одмах са врата конобар зна
Доноси пиће које пијем ја
Ракију најбољу што има
Тек да се загрејем напољу је зима

Онако с ногу видех чаши дно
Таман док руку спуштам
Приметих у углу сто
А тамо седи богиња једна

Испод ока крадом гледа
Мери да ли јој долази прилика права
Чекате неког питам лежерно ја
Да управо оног што ће пиће да да

О богињо права заслужијеш два
Тако без по муке нађох место ја
Док једно пиће попијем
Богиња моја убије два

А мени осмех од ува до ува
Ма бићеш ти вечерас моја
На сто лактове подбочих
Да гледам та драга ока два

И усне набубреле као зрела трешња
Конобар ме пробуди у неко доба
Устај пријатељу кафана се затвара
А ваша дама одавно је отишла.

ТЕЧЕ САВА

Тече Сава
Олимпик се љуља
а мене жуља

И Бранков мост
као да се љуља
а мене жуља

Баржа стоји
ал' као да се љуља
а мене жуља

Жалосна врба
на обали реке
као да се љуља

Свуд око мене
све се љуља
а мене жуља

Верујте ми људи
много је лепше
да се љуља
него да жуља

А мене жуља

СПАС

Нисам ти ја,
за тебе, душо!

Не могу ја то,
онако с ногу,
за пет
и десет минута...

Ја сам за целу ноћ,
звездану постељу,
па натенане!

А посо,
посо није зец,
па да побегне!

Саша Милетић, Крушевац

ПИТАЊЕ

Једно питање
Пред свитање
Просто и слатко
Шкакљиво и голицаво
Остало без одговора
Једноставно а кратко

ВЕШТА РУКА

Много се јада и промашаја
Бола и горчине
Накупи
У овом кратком и једином животу

Понешто он намеће
Нешто изазивамо сами
Као судбину
Не слутећи да се све може вратити
Као бумеранг

Једино се ти
Никада не враћаш

БОЉЕ ДА НИСАМ ТУ

Кад нисам ту
Крхка си лептирица
Рањива срна
Уплашена препелица

Кад сам ту
Снажна си лавица
Црна удовица
Краљица игара
Победница међусобних ратова

Боље да нисам ту...

ТВОЈ КЉУЧ

Од свих
Са којима сам био
И чекао зору
И сунце чекао
Са којима сам прву кафу пио
И делио задовољства

Од свих
Које сам додирнуо
И нежно им шапутао
Месечарио у мутним ноћима
И којима сам себе поклањао
Кроз облаке летео
И веровао свима

Од свих
Које сам пожелео
Којима сам се радовао
Које сам волео...

Од свих
Које сам већ видео
У хаљини белој
Са прстеном, јабуком и цвећем
И са њима децу изродио

Само си ти имала кључ
За ону лепшу страну душе

Мирослав Мића Живановић, Крушевац

НИКОМ ПОСЕБНО

Не подносим ништа више
И ништа не разумем
Згранут сам и збуњен
Па да схватим не уем
Да ли је ово само грешка
Судбина или пех

Никоме не верујем
Трпим, плаћам цех
И не претерујем
Док тражим кривце

И не опраштам ником

Сморен бедом
Помињем редом
Прво жуту
Па поштену
И ону зелену
Па ружну црвену
И свима њима жену
И све по списку
Али у себи
А не би

Јер, пре бих да вриштим
Закукам као за јединца
Пљунем и одем
Из овог свињца

Дође ми да залајем
И уједем
А знам
Не могу им ништа
Све им !!!

НОСТАЛГИЈА

Ој Мораво моје село равно
кућа стара остављена давно
о јесени моја берићетна
мој ћилиме моја башто цветна

Ноћу сањам јоргован пред кућом
како ми је дивно процветао
не дам ником да му цвеће кида
за њега бих сто живота дао

И светиње славом овенчане
Сопоћане, Високе Дечане
Љубостињу, Лазарицу, Жичу
Раваницу, свету Студеницу

Из младости обичаје старе
богomoље, саборе, игранке
и седељке, прела и посела
и сва славља из мог поморавља

Поља плодна, брда винородна
и воћњаке родом окићене
и пропланке и ливаде цветне
и мајчине топле очи сетне

У сну ми се срце развесели
па од среће и пева и плаче
поток суза низ образе врели
разбуди ме па запевам јаче

Реците ми да л' још жито расте
и зелена на ливади трава
чују ли се још под кровом ласте
мирише ли љубичица плава

Певају ли у гори славуји
Путују ли још по небу звезде
Блистају ли у роси драгуљи
Равним пољем да л' још коњи језде

Да л' још селом хармоника свира
рујну зору песма петла буди
чују ли се фруле од пастира
греје л' сунце реците ми људи

Шта ми радиш моја мајко стара
већ данима не стиже ми писмо
а скоро је и година прошла
да у селу видели се нисмо

Нек се чуде што се песма чује
и ако нас тешка мука стеже
лек за душу она нам је била
у весељу и кад је најтеже

Љубодраг Обрадовић, Крушевац

ЈА И ЉУБАВ СТАРА

Уздах у себи,
срце у диму...
Идемо поред мочвара,
ја и љубав стара.

Варамо се узгред,
ћутимо дуго.
Предели и године промичу,
ветар шуми
увек исту причу.

И дође пролеће,
све се расцвета.
Миришу све речи на лаж.
Ново пролеће
нову доноси драж.

Смејем се на обали,
река све односи.
Смејем се мокар,
а у души тиња пламен.

То пролеће догорева,
ласте реку прелећу.
У срцу бол сева,
а знам успећу.

Уздах за себе...
Волео сам некад жестоко,
а сад срце зебе,
зар је живот
и мене претеко?

КАД ЗАИГРА МЕЧКА

Заиграће мечка и пред кућом твојом.
Нико од те игре још побегао није!
Зато, одиграј тај плес с животом,
нека те истина заврти смелије...

А кад мечка заигра
на прагу твом,
знаћеш да врти се чигра,
за лет у космос.

Ако се душа тад узнемири,
што славуј у ноћи песму слаже,
мораћеш и ти да се помириш,
све лепоте једном пролазе.

Ако још виолина засвира
и девојка с чежњом запева
песму која у срце дира...
Знаћеш, жаљењу места нема.

Док бол у срцу сева,
а филм живота се врти,
знаћеш, то поток жуборећи пева,
а снови су ветру прострти.

Све се сад убрзава
и ништа као некад није.
Још те сан само спашава
и вино ако га попијеш.

Много си хтео,
много започео.
Живот један цео,
сањајући си провео.

А снове остварио ниси.
Ретки их, само остваре.
За старо гвожђе, сад ти си,
а изазови су за нове сањаре.

Сад мечка за тебе игра,
док циганин гудалом гуди.
И знаш: Живот се лако проигра!
Добро је, да се успут и љуби.

Главно је, да успомене светле
и да ни минут живота ниси проћердао.
Ако се понекад и саплетеш,
кад устанеш, више ти није жао.

Заиграће мечка и пред кућом твојом.
Нико од те игре још побегао није!
Зато, играј тај плес спокојно,
нека те истина заврти смелије...

САДРЖАЈ

УМЕСТО УВОДА – Љ. Обрадовић.....	4
У ОВОМ БРОЈУ ИЗДВАЈАМО	5
Перо Зубац, Нови Сад.....	5
СТАНКА У БОЛУ за М.Х.	5
Снег тек белином невиности прекрива	5
Да има нека текија.....	5
„Како је била зелена моја долина“	6
У сну береш трешње.....	6
Будиш се рано.....	6
Чини ти се као да још неко.....	5
Волео бих да дете у теби	5
Као маслачак.....	5
Неко пали светло ноћу.....	6
Станка у болу	6
Драгослав Граочанкић, Београд.....	7
AEQUILIBRIUM	7
ГОЛУБ НА ГРАНИ.....	7
ДАЛЕКО.....	7
ГОВОР.....	7
ОТКРИЋЕ.....	7
ДО ИТАЛИЈЕ	8
ПУСТА ПСОВКА.....	8
ПОДНЕ У СТРОСТЕНУ.....	8
Из циклуса НОРДИЈАНЕ*.....	9
ДОГАЂАЈ У ХЕЛСИНГОРУ	9
ДОКАЗ (1898.).....	9
МЕДНА СЕКИРА.....	9
НЕБЉЕ	9
И ПОСЛЕ ЦРЊАНСКОГ.....	10
КУВАР И ЛИНГВИСТА	10
БОРИСАВ БЛАГОЈЕВИЋ ИЛИ СЛУЖЕЊЕ ПЕСНИШТВУ.....	10
Раденко Бјелановић, Крагујевац.....	12
ВЕЛИКА.....	12
ОКИЋЕНА	12
ОРО ТИЦЕ	12
КЛЕТВА	12
ВУК ЗАВИЈА	12
ПЈЕГАН МЈЕСЕЦ.....	12
МОДРЕ ВОДЕ.....	12
ЧЕМЕР ПОЉА	12
ОПСЈЕНЕ	12
БЛАГОДАРЈЕ.....	12
Др Предраг Јашовић, Ћуприја.....	13
Сачувајте човека децо	13
Запис.....	14
Братска.....	14
На гробу	14
Над именом оца	13
Тражим те	14
У низу савета упамти и ово.....	14
ДА СЕ НЕ ЗАБОРАВЕ	15
Добри Димитријевић, Крушевац	15
Кратка биографија	15
СРБИЈА	16
БУЛКА	16
ЗЕЛЕНЕ ВИОЛИНЕ.....	15
Милосав Мирковић Буца, Александровац.....	17
Кратка биографија	17
"МИНИ - РЕФЕРАТ" О ТРЕЋЕМ ФЕДРАРУ	17
МОЈА ЖУПА, МОЈА ОКЕАНИЈА.....	20
ЈЕДАН ЈЕДИНИ	20
ЈЕЛЕН ИЗ ПРИСОЈА	20
Миљојко Милојевић Биле, Београд	21
БОЈ НА ПЛОЧНИКУ	21
КОСОВО	22
Стјепан Херман, Беч.....	23
ВЕЧЕ.....	23
ШЕТАЧИ	23
ОСТРВО.....	23
Б А Н Д И Т.....	23
Милан и Стојан Гочманац, В. Врбница – Трстеник.....	24

МИНУ СВЕ МИНУ	24
Из писма Милану, са освртом на Стојанове песме - Верољуб Вукашиновић, проф.	25
О аутору ове књиге (О Стојану) – Милан Гочманац	25
МАНИФЕСТАЦИЈЕ	26
СТИХОЉУБЉЕ ПоезијаСРБ 2017*	26
МОРАВСКИ ЦАРОСТАВНИК 2017 – Бела Вода*	29
БЕСЕДА О ВОДИ – Светлана Ђурђевић.....	30
ЉУБАВ И ВИНО – ВЕЧИТА ИНСПИРАЦИЈА 2018	32
Љубав и вино – радости живота и уметности, Бранкица Милановић, проф.	32
ЉУБАВ И ВИНО – ВЕЧИТА ИНСПИРАЦИЈА 2018* (Програм)	33
Победници конкурса ЉУБАВ И ВИНО 2018 (по категоријама)	34
Одлуке жирија на конкурс ЉУБАВ И ВИНО 2018	37
ПРВОНАГРАЂЕНЕ ПЕСМЕ ПО КАТЕГОРИЈАМА	39
Јована Марковић, Љубава, ОШ "Брана Павловић" у Коњуху	39
МОЖДА ЈЕ СВЕ БИО САН	39
Јована Станић, Економско-трговинска школа, Крушевац.....	39
ЛЕДЕНА ЉУБАВ.....	39
Сузана Шево, Крушевац, Филозофски факултет, Београд.....	40
ПРВИ ГРЕХ (Изгубљеној генерацији)	40
Мр Ратко Тодосијевић-Баћо, Крушевац	40
СА ЧАШОМ ВИНА.....	40
СУПЕС 2018*	41
Годишњу награду ПоезијаСРБ добио је Љубодраг Обрадовић	41
Награду за књигу 2017. године добила је Аријана Хинић	42
КАКО ПЕСМОМ ДА МЕЊАМ СВЕТ	42
КАД БИХ САМО.....	42
ДУША ТРОМОРАВЉА 2018 – СТАЛАЋ*	44
ХУМОР И САТИРА	47
Михајло Ћирковић, Крушевац.....	47
АФОРИЗМИ.....	47
Саша Милетић, Крушевац.....	48
АФОРИЗМИ.....	48
Вељко Стамболија, Крушевац.....	49
Јован Арсић Јовче: Хомо афористикус	49
Ивко Михајловић: Афоризам – чиста есенција сатире	50
КЊИГЕ ПОЕЗИЈЕ У ИЗДАЊУ УДРУЖЕЊА ПЕСНИКА СРБИЈЕ – ПоезијаСРБ, Љубодраг Обрадовић.....	52
ЖИВИШ У МЕНИ - Дејан Петровић Кенац, Крушевац	53
Живиш у мени	53
Љубави	53
Шапат срца	53
ДА САМ ТВОЈА ЗВЕЗДА МАЛА - Даница Рајковић, Крушевац	54
ДА САМ ТВОЈА ЗВЕЗДА МАЛА	54
ВЕРОВАЛА САМ ТЕБИ	54
ПОКЛОНИО СИ МИ ЋУТАЊЕ.....	54
ДА ТЕ ОПЕТ СРЕТНЕМ.....	54
НЕ ДАМ СВОЈЕ ПЕСМЕ - Јелена Петронијевић, Јабланица – Крушевац.....	55
ЗАШТО	55
НЕ ДАМ СВОЈЕ ПЕСМЕ.....	55
ДАНИ БРЗО ПРОЛАЗЕ - Мирослава Смиљанић, Сталаћ	56
ДАНИ БРЗО ПРОЛАЗЕ.....	56
ЗА ДРУГОГ МЕ УДАЈУ.....	56
НЕМА РЕПРИЗЕ ЖИВОТА.....	56
НА МОРАВИ НЕМА ВОДЕНИЦЕ.....	56
ИСПУЊЕНО ОБЕЋАЊЕ - Анта А. Џамић, Александровац.....	57
НОВО ВРЕМЕ.....	57
НЕКАДА ПЕПЕЉУША	57
ДРУГ.....	57
БАЦИЛА СИ СВЕ - Стефан Кнежевић, Крушевац	58
БАЦИЛА СИ СВЕ	58
ДНО ОД ЧОВЕКА.....	58
БОГИЊА ЛЕПОТЕ	58
ДА ЛИ ЗНАШ	58
ЖЕЉА.....	58
РАСПРОДАЈА ОСМЕХА - Горан Минић, Брус.....	59
РАСПРОДАЈА ОСМЕХА	59
МИРИС НОЋИ	59
ЗАУВЕК	59
ПЕСМА ЗА ЊУ.....	59
МАГИЧНА ПОЉА - Сандра Миладиновић, Мајдево - Крушевац.....	60
МАГИЧНА ПОЉА.....	60
КО У ЧУДА ВЕРУЈЕ!?!	60
КАО НЕКАДА.....	60
ЈА - Светлана Ђурђевић, Крушевац.....	61

	ЈА.....	61
	ЛАЖ.....	61
	ЧОВЕК.....	61
	ЕПИЛОГ.....	61
	ВРТЛОГ.....	61
САВРЕМЕНИ ПЕСНИЦИ		62
Латинка Ђорђевић, Крушевац – Цирих.....		62
	НИЈЕ СЕ ДОГОДИЛО.....	62
	ЋУТЊА.....	62
	КРОЗ ЖИВОТ.....	62
	ТЕЖИНОМ СТРАХА.....	62
Лепа Симић, Цирих.....		63
	ИЛУЗИЈА.....	63
	ЗОВ ЈУГА.....	63
	ОКТОБАР.....	63
	ЗАТИШЈЕ.....	63
Милован Петровић, Шведска.....		64
	ПРВИ МАЈ.....	64
	ПОНЕКАД, САМО ПОНЕКАД.....	64
	ПРОКЛЕЛА МЕ ЈЕДНА ЖЕНА.....	64
	ЗАСПАЛО ЈЕ ПОТАМНАВЉЕ.....	64
Драгојло Јовић, Крушевац.....		65
	ВИНО КАО СУДБИНА.....	65
	ЖИВОТ ТЕЧЕ.....	66
	ВРАЋАМ СЕ КУЋИ РОДНОЈ.....	65
	ОВУ ПЕСМУ ПИСАТ ЋУ ТЕБИ.....	66
Јелена Протић-Петронијевић, Крушевац.....		67
	БУЋЕЊЕ.....	67
	КИШНИ ДАН или ИСТИНА.....	67
	БЕЖИМ.....	67
	У ИНАТ.....	67
	ГУДАЛО ЈЕ ЊЕГОВ МАЧ.....	68
	НАША МАТЕМАТИКА.....	68
	ПРОЛЕЋЕ 2018.....	68
	ПРОЛЕЋЕ ОДУСТАЛО.....	68
	КАД ПРОЛЕЋЕ КАСНИ.....	68
Теодора Матић-Медић, Сиднеј -Аустралија.....		69
	ПИСМО РОДИТЕЉИМА.....	69
	ХАИКУ ПОЕЗИЈА.....	70
	ХАИКУ ПОЕЗИЈА.....	69
Живојин Манојловић, Крушевац.....		70
	У ПРОЦЕП.....	70
Елеонора Лутхандер, Стокхолм – Шведска.....		71
	ЗАДУШНИЦЕ ДУШМАНУ.....	71
	ПЕТ ЗВЕЗДИЦА.....	71
	МОЈИ СИНОВИ.....	71
	СИГУРНО.....	71
	ЛЕПА ЖЕНА ОД 100 КИЛА.....	71
Александра Лутхандер – Стокхолм, Шведска.....		72
	ТУРИСТИ.....	72
	КРАЈ БАЗЕНА.....	72
	БЕЛКАНТО.....	72
Слађана Бундало, Крушевац.....		73
	МУШКА ПЕСМА.....	73
	ЗАМКА.....	73
	ДУША.....	73
	СТАРИЦА.....	73
Марић Душан, Ћуприја.....		74
	МЛАДОСТ ЖИВОТА.....	74
	ОД ИЛУЗИЈЕ ДО МЛАДОСТИ.....	74
	ПРИЈАТЕЉСТВО.....	74
Аријана Хинић, Крушевац.....		75
	ПОКРИВАЧ ОД САМОЋЕ.....	75
	ИМА НЕКИХ.....	75
	АКО ТИ ЗАТРЕБАМ ИКАД.....	75
Споменка Денда Хамовић, Београд.....		76
	ЧУЛНИ ПИР.....	76
	ЗАГРЛИ МЕ.....	77
	СВИРАЈТЕ СВИРЦИ.....	77
	ЧАРОЛИЈА.....	76
	СИДРО.....	76
	РАДОСНА.....	77
	МАГЛА ПЕНУШАВА.....	77
	БЕЛА ПТИЦА.....	77

Марина Адамовић, Ниш	78
АКО НАПИШЕМ	78
КАКО САМ ПОГИНУЛА	78
ВЕЧНОСТ	78
Љубица Жикић, Крагујевац	79
ОПОМЕНА	79
ВИДАРИЦЕ	79
КОЛОНА	80
НАДЕЖДА	79
19 МИЛОСРДНИХ АНЂЕЛА	79
ЗАВИЧАЈНА ПЈЕСМА	80
Невенка Јовановић - Art Nelly Poerich, Београд	81
ПОСЛЕДЊА КАП ВИНА	81
Иван Гаћина, Задар	83
ИЗГУБЉЕНИ РАЈ	83
НОСИ МЕ У СРЦУ	83
ОДСЈАЈ УНИВЕРЗУМА	83
Стефан Имре, Палилула-Београд	84
И цигарета ти је важнија	84
Тајна	84
Синиша Стојчић	84
На белом папиру	84
Влада Илић	84
МОЈ ДЕДА ВЕСА	84
Дејан Ивановић, Барошевац	85
СЕВЕРНА АФРИКА	85
СЛАВИМО ПОБЕДЕ	86
О ПЕСНИЧКОМ УМЕЋУ	86
ЧАС АНАТОМИЈЕ	87
ПЕСМА ОДСЕЉЕНИХ	85
ГОРКИ ПЛОДОВИ(грожђе дивље лозе)	86
ОЛУЈА	87
ПЛАНИНА	87
Драган Ђирковић, Ломница – Крушевац	88
ХУК ВЕТРА	88
НЕДОРЕЧЕНО	88
Богдан Јевтић, Крушевац	89
РАСПОЛОЖЕЊЕ	89
БУДИМО ЉУДИ	89
ВЕНЕРА ЈЕ МЕРА	89
БОЖАНСТВЕНА ЖЕНА	89
Игор Љубић, Београд	90
МОЈ ЈЕРУСАЛИМ	90
ПАМТИШ ЛИ КАТАРИНА	90
ЗБОГОМ ЦИТАДЕЛА	91
НЕКА БУДЕ	91
ПЛАМЕН У ОЛУЈИ	92
КУЛА ОД ВЕТРА	92
ПРВИ ПУТ	92
Градмир Карајовић, Крушевац	93
ОНА	93
ЗЛАТНЕ НИТИ НАШЕ СРЕЋЕ	93
Мишко Плочић, Треботин-Крушевац	93
МОЈА ПРИЧА	93
Миле Лисица, Бања Лука	94
КОЛИКО ЈЕ ЉУБАВИ ТЕБЕ СТВАРАЛО	94
ТАКО МИ НЕДОСТАЈЕШ	94
Никола Тодоровић, Крагујевац	95
Када сам желео да пишем	95
За те дивне црне очи	95
Ненад Ђекић, Крушевац	95
ЗНАШ ЛИ ДА ОСЕТИШ ЉУБАВ	95
ЗАРОБЉЕНА У ВРЕМЕНУ	95
Драгош Павић, Велико Градиште	96
ООО, БРАНКО!	96
КРУГОВИ	97
Срећко Алексић, Београд	98
Околопници времена	98
Миловање ожиљака	99
Ово мало љубави	98
Ватра са неба	99
Никодин Чернодримски, Скопје -Република Македонија	100
Ги продавам моите недосонувани соништа	100
Душка Ерић, Крушевац	101

	Тачно је све што кажем.....	101
	Чуда су могућа.....	101
	Човекова лица.....	101
Радмила Милојевић, Параћин.....		102
	БЕЛА ХАЉИНА.....	102
	ДАВНИ ПРИЗОРИ.....	102
	ЦИГАНКЕ ДОЧЕКУЈУ ЂУРЂЕВДАН.....	102
Душан Комазец, Станишић.....		103
	Кишно свитање.....	103
	Сужањ.....	103
	Црвени божури.....	103
Никола Вушковић, Лесковац.....		104
	СИЛНИ ВЕТАР.....	104
	НОВО РАЂАЊЕ.....	105
	СЕНИ ЈУНАКА.....	106
Снежана Марко-Мусинов, Земун.....		107
	Проток, брз као поток.....	107
	Лош одабир, лоше уточиште.....	107
	Дани детињства, у прошлост зашли.....	107
Милка Ижогин, Ћуприја.....		108
	ПОЈ.....	108
	ЊЕГА НЕМА.....	108
	РУМЕНО.....	108
Ратко Тодосијевић Баћо, Крушевац.....		109
	ТРЕБАШ МИ.....	109
	НАГА МАЈА.....	109
	ДУГ ПАРИЗУ.....	109
Момир Лакићевић, Јагодина.....		110
	АЛБАНСКЕ ГОЛГОТЕ.....	110
	СРПСКИ ВОЈНИК И СРБИЈА.....	110
	СВЕТА АНАСТАСИЈА.....	110
Матилда Јанковић, Ћуприја.....		111
	ЉУБАВНО ГНЕЗДО.....	111
	МОЈЕ ЋЕ СЕ ИМЕ ЗВАТИ ЉУБАВ.....	111
	СУНЦЕ У ОЧИМА.....	111
	НА ЉУБАВНИМ ШТИКЛАМА.....	111
	ТИ И ЈА.....	111
	ФЕНИКС.....	111
	ТИ СИ МОЈА КАМИЛИЦА.....	112
	ТРЕНУТАК БЕСКРАЈА.....	112
Аутор: Драгиша Марковић, Рецензент: Раде Биочанин.....		112
	ЕКО-ХИМНА СВИЈУ НАС.....	112
Стефан Митић тићМи, Лесковац.....		113
	СУЗА ЈЕ У ОКУ ПОСМАТРАЧА.....	113
	ИМАМ ДРУГАЧИЈИ ПОГЛЕД НА СМЕТ.....	113
Јована Марковић, Љубава - Крушевац.....		114
	ХОЋУ ВЕЧНО БИТИ ДЕТЕ.....	114
	КАКО БИТИ ДОБАР ПЕСНИК.....	114
Марина Ђорђевић, Лесковац.....		115
	Хоћеш ли?.....	115
	Хоћеш ли? (2 део).....	115
	Поново ти.....	115
Стефана Станивук Веселиновић, Београд.....		116
	ПЕСМА ЗА ВУКА.....	116
	ТАЈНА.....	116
	СТАПАЊЕ.....	116
Зоран Јовановић, Лесковац.....		117
	ЗОВ.....	117
	ЗОВ.....	117
	НИСИ ТИ.....	117
Бојан Тасић, Лесковац.....		118
	НЕ ВАРАЈ СЕ ДА ТЕ НЕМАМ.....	118
	КАФА СЕ ОХЛАДИЛА.....	118
	ЈЕДНОЈ РУЖИ.....	118
Живота Трифуновић, Крушевац.....		119
	ГДЕ ОСТАДЕ И ЗАШТО.....	119
	КАД ТЕЛЕФОН ЗВОНИ.....	119
	ТРЕШЊА.....	119
	ЕХ, КАКО ЈЕ БИЛО(некад).....	119
Мирослав Стојадиновић, Макрешане – Крушевац.....		120
	УМИРУЋЕ СЕЛО.....	120
	СВЕТА ЗЕМЉА КОСОВСКА.....	120
Оливера Цветић, Трстеник.....		121
	ЋИРИЛИЦЕ.....	121

	ПЕСМА ОЦУ.....	121
	ДА СВЕТО НЕ ИЗГУБИМ	121
	АНЂЕЛУ.....	121
	СНОЗЛАТА.....	121
Зорица Матицки, Трстеник.....		122
	КО САМ ЈА У СТВАРИ.....	122
	СРБИЈА	122
	ЗАСТАНИ.....	122
	ПЛАВА ГРОБНИЦА.....	122
	ВРЕМЕ	122
Сава Мијодраг Радивојевић, В. Бања.....		123
	ЧУВАЈМО РЕЧИ	123
	ДОК БУДЕ ПЧЕЛА	123
Боривоје Бора Видојковић, Ђићевац		124
	СВИРАЈ ДРУЖЕ	124
	ЦЕЦА	124
	ЗАБОРАВ	124
Сандра Миладиновић, Крушевац.....		125
	А СЕБЕ ОСТАВЉАМ!.....	125
	ДУША РОДНОГ КРАЈА.....	125
	НЕРОЂЕНИ.....	125
Спасоје Ж. Миловановић, Крушевац		126
	СТАКЛЕНИ ОПАНАК	126
	САМО РЕЦИ.....	126
	УДВАРАМ ТИ СЕ ПОВРЕМЕНО	126
Дарко Колар, Шид.....		127
	УМОРАН ПЕСНИК	127
	ВЕТРЕЊАЧА	127
Драган Тодосијевић, Треботин – Крушевац.....		128
	КАФАНА	128
	ТЕЧЕ САВА	128
	СПАС.....	128
Саша Милетић, Крушевац.....		129
	ПИТАЊЕ.....	129
	ВЕШТА РУКА.....	129
	БОЉЕ ДА НИСАМ ТУ	129
	ТВОЈ КЉУЧ.....	129
Мирослав Мића Живановић, Крушевац		130
	НИКОМ ПОСЕБНО.....	130
	НОСТАЛГИЈА.....	130
Љубодраг Обрадовић, Крушевац.....		131
	ЈА И ЉУБАВ СТАРА	131
	КАД ЗАИГРА МЕЧКА	131

Часопис за поезију – ПоезијаСРБ број 10

ЗА ИЗДАВАЧА:

Удружење песника Србије – ПоезијаСРБ
Крушевац, Цара Лазара 142

Уредник часописа: Љубодраг Обрадовић

Редакција часописа:

Љубодраг Обрадовић; Дарко Колар; Светлана Ђурђевић;
Мирослав Мића Живановић; Спасоје Ж. Миловановић;
Латинка Ђорђевић; Лепа Симић; Живомир Миленковић;
Зоран Јовановић и Драгојло Јовић

Лектура: Сами аутори

Уводна реч: Љубодраг Обрадовић

Дизајн корица: Љубодраг Обрадовић

Дизајн знака *ПоезијаСРБ*: Зорица Бркић

Припрема за штампу: Љубодраг Обрадовић

Штампа: СаТЦИП - Врњачка Бања

Тираж: 100 примерака

Часопис излази два пута годишње

CIP - Каталогизација у публикацији

Народна библиотека Србије, Београд

82

ПОЕЗИЈА СРБ : часопис за поезију
/ уредник Љубодраг Обрадовић.

– 2014, бр. 1 (март)-.

– Крушевац :

Удружење песника Србије

Поезија СРБ,

2014- (Врњачка Бања : СаТЦИП).

– 29 cm

Два пута годишње.

ISSN 2335-0105 = Поезија СРБ

COBISS. SR-ID 205696012

Ауторски хонорар за објављивање у часопису нисмо у ситуацији да платимо!

Ако сте са тим сагласни пошаљите нам свој рад на мејл: poezijasrb@poezija.rs